

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว
เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
มกราคม 2560

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว
เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

ปริญญานิพนธ์
ของ
JIANG YU

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
มกราคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว
เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
มกราคม 2560

Jiang Yu. (2560). หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญานิพนธ์: อาจารย์ ดร. นิธิอร พรอำไพสกุล.

ปรินญานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนโดยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมด้านรูปแบบ เนื้อหา และภาษา และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เมื่อปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขความถูกต้องอีกครั้ง แล้วจึงนำไปทดลอง 2 ครั้ง กับนักศึกษาจีนจำนวน 1 คน และนักศึกษาจีนจำนวน 3 คน เพื่อให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีคุณภาพดีขึ้น หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปทดลองกับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักศึกษาจีนจำนวน 15 คนเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนประกอบด้วยเนื้อหา 8 บท ได้แก่ บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม) บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทธยา (จังหวัดชลบุรี) บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต) และบทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่) มีประสิทธิภาพ 89.4/95.3 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิภาพ 0.88 แสดงว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนช่วยให้นักศึกษาจีนมีความก้าวหน้าด้านมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย และเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักศึกษาจีนที่มีฐานะเป็นทั้งผู้เรียนหนังสือและนักท่องเที่ยวรุ่นใหม่ได้ความรู้และความเข้าใจมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย และสามารถนำความรู้ด้านนี้ไปประกอบอาชีพในอนาคต

SUPPLEMENTARY READING OF THAI FOR TOURISM ON “*CULTURAL ETIQUETTE OF
THAI TOURISM*” FOR CHINESE STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

JIANG YU

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Thai Language
at Srinakharinwirot University

January 2017

Jiang Yu. (2017) *Thai Supplementary Reading Book on "Cultural Etiquette of Thai Tourism" for Chinese Students*. M.A.Thesis. Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University. Thesis Advisor: Dr. Niton Pornumpaisakul.

The purpose of this thesis is to construct supplementary reading materials on "Cultural Etiquette of Thai Tourism" for Chinese students. The researcher conducted experimental research by firstly constructed reading materials that focused on the aspect of the cultural etiquette of Thai tourism. After three experts had checked and corrected the format, contents and language of the reading materials, the researcher revised the materials according to their advice. The thesis advisor performed a final check before giving two trials, the first with a single Chinese student and then with three Chinese students respectively in order to improve the quality of the materials. The experiment was conducted with a group of fifteen Chinese students to test the efficiency of the materials.

The Thai supplementary reading book on "Cultural Etiquette of Thai Tourism" constructed for Chinese students covers eight topic over eight lessons: the first lesson covers the cultural etiquette of Thai tourism in general, the second focused on cultural etiquette at Wat Pra Srirattanasasdam (Wat Phra Kaew) and the Grand Palace (Bangkok), the third concerned cultural etiquette with regard to ancient cities (Pra Nakhon Sriyutthaya), the fourth was on cultural etiquette at Amphwa Floating Market, the fifth was the cultural etiquette of Pattaya (Chonburi), the sixth was cultural etiquette regarding the River Kwae Bridge (Kanchanaburi), the seventh was the cultural etiquette of the Andaman Sea (Phuket), and the eighth was cultural etiquette for Walking Street (Chiangmai). The efficiency of the materials is 89.4/95.3, which was above the set criteria of 80/80. The performance index of 0.88 showed that the supplementary reading materials on "Cultural Etiquette of Thai Tourism" enhanced the knowledge of Chinese students and their understanding of the role of cultural etiquette in Thai tourism.

The construction of the supplementary reading materials aimed to provide Chinese students who both are studying Thai language and the new generation of tourists with knowledge and understanding of the cultural etiquette of Thai tourism and to enable them to apply the knowledge they have gained in the future.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”

สำหรับนักศึกษาชาวจีน

ของ

JIANG YU

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ที่ปรึกษา

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร. นิธิอร พรอำไพสกุล)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภัค มหาวรรการ)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นิธิอร พรอำไพสกุล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัครวิทย์ เรืองรอง)

ประกาศคุณูปการ

คนสำคัญที่ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีคือ อาจารย์ ดร. นิธิอร พรอำไพสกุล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ได้กรุณาให้คำแนะนำ และสละเวลาในการตรวจงาน แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ และคอยให้กำลังใจ จึงทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัยและรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภค มหาราการที่กรุณาเป็นทั้งประธานคณะกรรมการสอบเค้าโครงและสอบปากเปล่า อีกทั้งยังให้คำแนะนำเพิ่มเติม ทำให้ปริญญานิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ อาจารย์ยังให้ความกรุณาอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับการทำงาน ทำให้ผู้วิจัยได้ความรู้และประสบการณ์ที่จะนำไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคต

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัครวิทย์ เรืองรอง ซึ่งเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้ กรุณาสละเวลาตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอันเป็นประโยชน์

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หทัยรัตน์ ทับพรที่ให้คำแนะนำและเป็นผู้เชี่ยวชาญสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ให้คำปรึกษาและชี้แนะข้อบกพร่อง จนได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในคณะมนุษยศาสตร์ที่ให้ความรู้ ความเมตตาและกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาในระดับปริญญาโท ขอขอบคุณรุ่นพี่รุ่นน้องและเพื่อน ๆ ระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือในการศึกษาระดับปริญญาโท

ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการ เข้าร่วมประชุมและเสนอผลงานของนิสิตบัณฑิตศึกษา ประจำปีการศึกษา2559 ผู้วิจัยรู้สึกเป็นเกียรติและสำนึกในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบุคคลสำคัญที่สุดในชีวิต คุณพ่อคุณแม่ ผู้ให้กำเนิดและให้โอกาสมาศึกษาที่ประเทศไทย ในระยะเวลาศึกษาปริญญาโท คุณพ่อคุณแม่ได้ให้กำลังใจและช่วยเหลือตลอด

JIANG YU

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
2 ความสำคัญของมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทยและความจำเป็น ของการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักศึกษาชาวจีน.....	9
ความหมายของมารยาท.....	10
ความสำคัญของมารยาท.....	11
การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม.....	12
ความหมายของการท่องเที่ยว.....	14
จุดประสงค์ของการท่องเที่ยว.....	15
ประโยชน์และความสำคัญของการท่องเที่ยว.....	16
ประเภทการท่องเที่ยว.....	18
ผลกระทบของการท่องเที่ยว.....	19
ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของการท่องเที่ยว.....	20
ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....	24
ความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....	25
การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง“มารยาททาง วัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน.....	27
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
วิธีดำเนินการวิจัย.....	52

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	64
สรุปผลการวิจัย.....	64
อภิปรายผล.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	68
บรรณานุกรม.....	69
ภาคผนวก.....	76
ภาคผนวก ก.....	77
ภาคผนวก ข.....	87
ภาคผนวก ค.....	91
ภาคผนวก ง.....	101
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	154

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประมาณการ “นักท่องเที่ยวยุคใหม่” นักท่องเที่ยวเดินทางมาไทยในช่วงเทศกาล ตรุษจีนระหว่างวันที่ 18-24 กุมภาพันธ์ 2558.....	2
2 แสดงคะแนนการประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญ.....	36
3 แสดงการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา..	37
4 แสดงการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หทัยรัตน์ ทับพร....	38
5 แสดงการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของรองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย.....	39
6 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1.....	42
7 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองครั้งที่ 1.....	43
8 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังจากการทดลองครั้งที่ 1.....	45
9 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2.....	47
10 แสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในการทดลองครั้งที่ 2.....	49
11 คะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองครั้งที่ 2.....	50
12 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังจากการทดลองครั้งที่ 2.....	51
13 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 3.....	53
14 แสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบ หลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง.....	54
15 แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินแบบทดสอบระหว่างเรียนแต่ละบท จำนวน 8 บท....	57
16 แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินแบบทดสอบหลังเรียน.....	60
17 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลัง การทดลอง.....	62

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงภาพรวมนักท่องเที่ยวในประเทศไทย.....	3
2 บรรยายภาพการทดลองครั้งที่ 1 วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2559	
ณ หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.....	41
3 บรรยายภาพการทดลองครั้งที่ 2 วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2559	
ณ ห้องอ่านหนังสือกลางของมหาวิทยาลัยรังสิต.....	46
4 บรรยายภาพปฏิบัติการจริงวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2559	
ณ ตึก 50 ปี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.....	52

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปี พ.ศ. 2537 ประเทศไทยกับรัฐบาลจีนได้ทำความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างทั้งสองประเทศ ดังที่จุลชีพ ชินวรโรณ (2549: 103) ได้กล่าวว่า ในพุทธศักราช 2537 สาธารณรัฐประชาชนจีนได้อนุมัติให้ประเทศไทยเป็นประเทศแรกในโลกที่มีสถานะเป็น “ประเทศจุดหมายปลายทาง” กระทรวงการต่างประเทศยกเว้นค่าธรรมเนียมลงตราให้ผู้ถือหนังสือเดินทางจีนและไต้หวัน เป็นเวลา 3 เดือน ตั้งแต่เดือนสิงหาคมจนถึงเดือนตุลาคม เพื่อเร่งส่งเสริมฟื้นฟูเศรษฐกิจท่องเที่ยว และฉลองความสัมพันธ์ไทยกับจีน 40 ปี¹ (星暹日报. 2014 年 7 月 18 日)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใต้โครงการ “ปีท่องเที่ยววิถีไทย 2558” หรือ “2015 Discover Thainess” โดยใช้วิถีไทยสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในมุมมองใหม่ จึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนมาเยือนประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับสถิติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวจีนเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวหลักอันดับที่หนึ่ง

นายสุกรีย์ สิทธิวนิช รองผู้ว่าด้านสื่อสารการตลาดการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) กล่าวว่า ททท. สำนักงานในต่างประเทศที่มีชาวจีนอาศัยอยู่และเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวตลาดหลัก ของไทย 7 ประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีน ฮองกง ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี สิงคโปร์ มาเลเซีย และเวียดนาม ประมาณการรายได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มประเทศ (inbound) ดังกล่าว จะเข้ามาใช้จ่ายเงินช่วงเทศกาลจีนระหว่างวันที่ 18-24 กุมภาพันธ์ 2558 มูลค่ารวมขั้นต่ำ 6,900 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 58% จำนวนนักท่องเที่ยวรวมกว่า 295,000 คน เพิ่มขึ้น 49%

ททท. ปลุกเศรษฐกิจ “ตรุษจีน-วาเลนไทน์” หมื่นล้าน.
(2558, 12-15 กุมภาพันธ์). ประชาชาติธุรกิจ. หน้า 22

นักท่องเที่ยวชาวจีนมีจำนวนมากที่สุดในช่วงเทศกาลตรุษจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ส่งผลให้เกิดมูลค่ารายได้จากการท่องเที่ยวหลายล้านบาท ดังตาราง

¹ “为了在旅游高峰期之前推动泰国旅游业的增长，及庆祝中泰关系四十周年。外交部日前开会决定豁免 3 个月的中国大陆及台湾游客入泰签证费，时间从 8 月 1 日起至 10 月 31 日。” แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

ตาราง 1 ประมาณการ “นักท่องเที่ยว-รายได้” นักท่องเที่ยวเดินทางมาไทยในช่วงเทศกาลตรุษจีน
ระหว่างวันที่ 18-24 กุมภาพันธ์ 2558

ประเทศ	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	มูลค่ารายได้ (ล้านบาท)
สาธารณรัฐประชาชนจีน	157,000	3,560
มาเลเซีย	55,000	1,206
สาธารณรัฐเกาหลี	30,500	690
สิงคโปร์	21,000	517
ฮ่องกง	17,000	449
เวียดนาม	12,560	297
ไต้หวัน	2,000	245

แหล่งที่มา: หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ วันที่ 12-15 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 22.

นักท่องเที่ยวชาวจีนเป็นกลุ่มใหญ่สุดที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และช่วยสร้างรายได้เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับมิ่งสรรพ ขาวสะอาด (2555: 19) ที่กล่าวว่าผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดและเป็นรูปธรรมคือรายได้การท่องเที่ยว และทำให้คนต่างชาติที่เข้ามาได้พบปะเพณีสติปัญญาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเดินทางท่องเที่ยวประเทศไทยจึงส่งผลให้เกิดความต้องการบุคลากรด้านการท่องเที่ยว และผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาของทั้งสองประเทศเพิ่มมากขึ้น

อนึ่ง นักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะชาวจีนที่เข้ามาในประเทศไทย ส่งผลกระทบด้านลบต่อสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยแสดงพฤติกรรมส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของคนท้องถิ่น เช่น การแซงคิว พุดคุยเสียงดัง รวมถึงแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ดังความที่ว่า

ล่าสุดที่ฮือฮาไปทั่วโลกก็คือกรณีนักท่องเที่ยวชาวจีนหนุ่มสาวคู่หนึ่ง ป่วนบนเครื่องบินแอร์เอเชีย โดยชักดิ้นชักงอจะขอที่นั่งติดกัน พอเจ้าหน้าที่จัดแจงให้ได้นั่งคู่กันแล้ว ฝ่ายผู้หญิงก็ให้น้ำร้อนสาดพนักงานต้อนรับเพราะให้น้ำร้อนมาให้ช้า เหตุการณ์ใหญ่โต จนกัปตันต้องนำเครื่องกลับมาจอดที่สนามบินดอนเมือง

ทัวร์จีนในไทย-ทัวร์ไทยในญี่ปุ่น. (2558, 16-22 มกราคม). มติชนสุดสัปดาห์. หน้า 52.

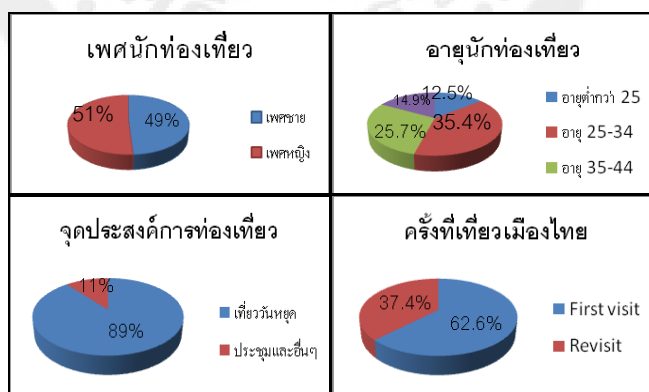
นอกจากนี้ ยังปรากฏพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในต่างประเทศ ทำให้กลายเป็นปัญหาใหญ่ของสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งถูกประเทศต่างๆประณาม

วันที่ 25 พฤษภาคม 2556 มีข่าวเผยแพร่ไปทั่วโลกว่า เนื่องจากเด็กนักท่องเที่ยวชาวจีนได้ไปเที่ยวที่อียิปต์ และได้ขีดเขียนข้อความลงบนภาพสลักหินในวิหารลักซอร์ ซึ่งเป็นวิหารแบบหินทราย เก่าแก่กว่า 3,500 ปี ตั้งอยู่ในเมืองลักซอร์แห่งลุ่มน้ำไนล์ ว่า “ติง จิ้นเฮ่า ได้มาเที่ยวที่นี่” (丁锦昊到此一游)²

(广州日报. 2013 年 5 月 26 日. หน้า A4)

เหตุผลที่ทำให้เกิดปัญหามารยานักท่องเที่ยวชาวจีนในต่างประเทศเพราะว่า ปัจจุบันนี้นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ที่เดินทางเข้าไปต่างประเทศเป็นกลุ่มคนวัยรุ่น มีจุดมุ่งหมายเพื่อพักผ่อนหย่อนใจช่วงวันหยุดในสถานที่สวยงาม และคนกลุ่มนี้เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากเมืองเล็กซึ่งมีความรู้ด้านการศึกษาน้อย จึงไม่เข้าใจวัฒนธรรมของต่างประเทศ ดังเห็นได้จากศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (2558: 46-128) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ที่เดินทางมาประเทศไทยจะอยู่ในวัยทำงานและมีอายุระหว่าง 25-44 ปี และเกือบร้อยละ 90 เป็นการมาท่องเที่ยวในวันหยุดเพื่อการพักผ่อน นักท่องเที่ยวชาวจีนที่เป็นกลุ่มรุ่นใหม่ชื่นชอบการจัดการทุกอย่างด้วยตนเองและมีพฤติกรรมต่างออกไปจากรุ่นพ่อแม่ ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่มาจากเมืองรองและเมืองเล็กอื่นๆ ซึ่งมีความรู้ด้านการศึกษายังไม่ทั่วถึงคนกลุ่มนี้เพิ่งเคยออกมาต่างประเทศเป็นครั้งแรกและไม่เข้าใจวัฒนธรรมต่างประเทศ ซึ่งสาเหตุที่สร้างความรำคาญอาจไม่ใช่เพราะไม่มีมารยาทแต่เพราะไม่รู้วิธีการปฏิบัติตัวเมื่อต้องเดินทางออกนอกประเทศ

ภาพประกอบ 1 แสดงภาพรวมนักท่องเที่ยวในประเทศไทย

แหล่งที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปีพ.ศ. 2556

² “2013 年 5 月 25 日，中国小男孩在埃及，一座拥有三千五百年历史的卢克索神庙的圣殿浮雕上刻下了，丁锦昊到此一游。该新闻迅速引发热议。”แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

มารยาทเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นอย่างหนึ่งของคนไทย ดังที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม (2553: คำนิยม) กล่าวว่ามารยาทไทยเกิดขึ้นจากอุปนิสัยที่แท้จริงของคนไทยที่มีความนอบน้อม ความเคารพในผู้อื่น รวมถึงกตัญญูต่อบุคคลอื่น อีกทั้งประเทศไทยยังเป็นที่รู้จักผ่านสายตาของชาวต่างชาติจากการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในโครงการ “สยามเมืองยิ้ม” ซึ่งการยิ้มเป็นกริยามารยาทที่แสดงถึงมิตรไมตรีต่อผู้พบเห็น ทำให้ชาวต่างชาติที่มาเยือนประเทศไทยหลงใหลในเอกลักษณ์นี้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย

มารยาทไทยจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยว การเข้าใจมารยาททางวัฒนธรรมของตนเองและชาติอื่น จะทำให้เข้าไปอยู่ในสังคมนั้น ๆ สามารถปฏิบัติตัวได้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมของชาตินั้น ดังที่ภาพร เติงหนู (2555: 8) สรุปว่า

มารยาท คือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เพื่อใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ ช่วยจัดระเบียบทางสังคม ควบคุมพฤติกรรมของผู้คนให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ถ้าทุกสังคมเข้าใจถึงการมีมารยาทของตนเองและของสังคมอื่น สามารถทำให้มีความขัดแย้งเกิดขึ้นน้อยลง ผู้คนเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้นได้

จากข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการสอนมารยาทในการท่องเที่ยวไทยให้ชาวจีนจึงเป็นเรื่องสำคัญเพื่อให้ชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้วิถีปฏิบัติตนในต่างประเทศอย่างคร่าว ๆ และประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม

รัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีนให้ความสำคัญเรื่องการเรียนภาษาไทย เพื่อส่งเสริมความเข้าใจระหว่างทั้งสองประเทศ จึงเปิดสอนวิชาภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยหลายแห่ง ปัจจุบันมหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐประชาชนจีนเปิดสอนวิชาภาษาไทยให้นักศึกษาปริญญาตรีประมาณ 30 แห่ง โดยเฉพาะที่มณฑลยูนนานกับมณฑลกว่างสี ทั้งสองมณฑลนี้มีนักศึกษาชาวจีนนิยมเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด ซึ่งในมณฑลยูนนานมีสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนภาษาไทยให้แก่ศึกษาจีนระดับปริญญาตรีเป็นจำนวน 16 แห่ง และกว่างสีมี 7 แห่ง (全国高校信息综合查询系统. 2015: online)

มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (The college of Arts and Sciences Yunnan Normal University) เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล ตั้งอยู่ที่เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการศึกษาสาธารณรัฐประชาชนจีนให้เปิดสาขาวิชาเอกภาษาไทยในระดับปริญญาตรีเมื่อปี พ.ศ. 2554 และได้กำหนดคุณลักษณะและมาตรฐานของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในวิชานี้ว่า นักศึกษาจะต้องสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างดี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ตลอดจนการวิเทศสัมพันธ์

ของประเทศไทย เป็นต้น³ (2015 年外国语学院招生计划及招生简章——泰语. 2015: 4-5) ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยไม่เพียงตระหนักถึงการเรียนรู้ภาคทฤษฎีเท่านั้น ยังเน้นการลงมือปฏิบัติอีกด้วย ดังนั้น มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์จึงได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพในหลักสูตร 3+1 มีการส่งนักศึกษาในสาขาภาษาไทยมาเรียนที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพเป็นประจำทุกปี เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2555 โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ใหม่ให้นักศึกษา ได้เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม จากประเทศเจ้าของภาษา อีกทั้งยังได้สัมผัสและสื่อสารกับเจ้าของภาษาโดยตรง

รายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ในด้านการเรียนการสอน นักศึกษาที่เรียนวิชา ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวจะต้องฝึกทักษะการพูดที่ใช้ในการให้บริการ และการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในมณฑลยูนนาน จากการสัมภาษณ์รองศาสตราจารย์ เต็งเจิ้งหรง (邓正荣) ผู้สอนรายวิชา ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวจากมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (2558: สัมภาษณ์) กล่าวว่า

ปัจจุบัน มีนักศึกษาจีนที่เข้ามาเรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอลเป็นจำนวนมาก และให้ความสนใจในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเป็นพิเศษ วิชานี้นั้นเรื่องการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของมณฑลยูนนาน แต่ไม่ได้ปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมการท่องเที่ยวของเมืองไทย ซึ่ง อาจารย์ผู้สอนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า ควรจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อให้ นักศึกษาจีนเรียนรู้ประเทศไทยมากขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง⁴

วิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเป็นวิชาที่ดึงดูดความสนใจของนักศึกษาจีนมากที่สุด และมหาวิทยาลัยทุกแห่งกำหนดให้วิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเป็นวิชาบังคับ ซึ่งนักศึกษาจะต้องเรียน ในการศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 และจากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่เรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ในชั้นปีที่ 3 พบว่า รายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว จะเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย ส่วนชั้นปีที่ 4 ได้เรียนรายวิชานี้เหมือนกัน เนื้อหาเกี่ยวกับการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวใน

³ “云南师范大学文理学院地处云南昆明，是教育部批准的本科独立学院。并于 2011 年获得国家教育部审批正式开设泰语专业，培养具有扎实泰语语言基础和熟练的交流能力，并熟悉泰国国家有关社会、政治、经济、文化、历史，以及国际事务等方面知识。”แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

⁴ “目前，在我校学习泰语的学生很多，而且学生对我们开设的旅游泰语也特别感兴趣，我们的课程主要侧重介绍云南景点。但没有介绍泰国方面的文化和礼仪，我觉得也可以增加一些有关这方面的资料，以便学生更加了解泰国，也可以用到实际生活中。”แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

มณฑลยูนนานและฝักรวมภาษามัคคุเทศก์ แต่ยังไม่ปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

เบื้องต้นผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในมณฑลกว่างสี พบว่า มีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวในชั้นปีที่ 2 เนื้อหาในบทเรียนเกี่ยวกับการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว⁵ (เหว่ยซือหลง(韦思彤). 2558: สัมภาษณ์) ในขณะที่ถังชิงหุยุน (唐秋云) (2558: สัมภาษณ์) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนในชั้นปีที่ 3 ยังไม่มีสื่อการเรียนการสอนเป็นรูปเล่ม แต่มีเนื้อหาที่เรียนเกี่ยวกับการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเช่นเดียวกัน⁶ ซึ่งสอดคล้องกับโม่วหลิงเฟิน (莫玲芬) (2558: สัมภาษณ์) กล่าวว่า ศิษย์รายวิชาภาษาไทยสำหรับมัณฑุเทศก์ในการศึกษาปีที่ 3 ไม่มีสื่อการเรียน อาจารย์พาไปเที่ยวในสถานที่ต่างๆ และให้แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว⁷ ทั้งนี้ ผู้สัมภาษณ์ทุกคนต่างมีความคิดเห็นร่วมกันว่า ยังไม่ปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย

ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้เรียนชาวจีน เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยได้ อาทิ มัคคุเทศก์ ล่าม และครู เป็นต้น ผู้เรียนที่จะประกอบอาชีพมัณฑุเทศก์ จะเป็นกลุ่มคนที่มีบทบาทสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นผู้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างใกล้ชิด และเป็นตัวแทนของประเทศในการให้ข้อมูลต่าง ๆ

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง“มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มารยาทที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรมให้นักศึกษาชาวจีน ซึ่งอยู่ในกลุ่มท่องเที่ยววัยรุ่น อันเป็นการสร้างความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง“มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

⁵ “我们大二开设了旅游泰语教程，有教材，内容以介绍景点为主。但是没有涉及泰国旅游礼仪。” แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

⁶ “我们大三开设了旅游泰语课程，老师没有固定的教材，让我们搜集资料，介绍泰国景点，但对于旅游礼仪，并没有涉及到。” แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

⁷ “大三的时候，我们开设的课程是导游用语，没有固定教材，老师带我们去景点游玩后，让我们介绍景点，并没有学习过旅游礼仪。” แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทำให้นักศึกษาจีนเข้าใจมารยาททางวัฒนธรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. ขอบเขตกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชาวจีนแลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 15 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบเจาะจง

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย วันละ 1 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 วัน จำนวน 10 ชั่วโมงตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยยุรนาอนอร์มอล

3. เนื้อหา

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวไทยที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวจีนจากบริษัททัวร์ไทยชื่อสปริงทัวร์ อินเทอร์เน็ตชั้นนำ แทรเวล เซอร์วิส จำกัดกับซีซั่น ฮอติเดย์ บุกกิ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงและจัดการการท่องเที่ยวไทยสำหรับนักท่องเที่ยวจีนมาเป็นเวลานาน และหนังสือ AMAZING ASEAN ไทย: THE GUIDEBOOK โดยชาธร โชคภัทระ กล่าวถึงสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมในเมืองไทย พบว่า สถานที่ท่องเที่ยวที่คนจีนนิยมไปมี 7 แห่ง และผู้วิจัยได้ศึกษามารยาททางวัฒนธรรมในการไปเที่ยวชมสถานที่เหล่านี้ อีกทั้งข้อมูลเกี่ยวกับมารยาททางวัฒนธรรมการท่องเที่ยวในชีวิตประจำวัน แล้วนำมาวิเคราะห์และประมวลเนื้อหา เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีจำนวน 8 บท ดังนี้

บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย

บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม(วัดพระแก้ว)

กับพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)

บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)

บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม)

บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพญา (จังหวัดชลบุรี)

บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)

บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต)

บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่)

นิยามศัพท์เฉพาะ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง หนังสือที่เสริมความรู้และความเข้าใจวัฒนธรรมการท่องเที่ยวไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน ตามรายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว

มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย หมายถึง มารยาททางวัฒนธรรมการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ใช้อาศัยอยู่ในบริบทสังคมไทย ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ในประเทศไทย

นักศึกษาชาวจีน หมายถึง นักศึกษาชาวจีนแลกเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ซึ่งมาเรียนภาษาไทยที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

บทที่ 2

ความสำคัญของมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทยและ ความจำเป็นของการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักศึกษาชาวจีน

การท่องเที่ยวเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ใหม่ ๆ จากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปยังต่างประเทศเข้าใจผิดและแสดงพฤติกรรมตามวัฒนธรรมของชาติตน ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาเรื่องการปฏิบัติตนในวัฒนธรรมอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงสนใจนำเรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวเป็นแนวทางเพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักศึกษาจีน ช่วยเสริมความรู้และความเข้าใจมารยาทในการท่องเที่ยวไทย

ดังนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวและการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยแบ่งประเด็นออกเป็น 3 ประการตามต่อไปนี้

1. มารยาททางวัฒนธรรม

- 1.1 ความหมายของมารยาท
- 1.2 ความสำคัญของมารยาท
- 1.3 การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

2. การท่องเที่ยว

- 2.1 ความหมายของการท่องเที่ยว
- 2.2 จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยว
- 2.3 ประโยชน์และความสำคัญของการท่องเที่ยว
- 2.4 ประเภทของการท่องเที่ยว
- 2.5 ผลกระทบของการท่องเที่ยว
- 2.6 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวจีน

3. หนังสืออ่านเพิ่มเติม

- 3.1 ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม
- 3.2 ความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

3.3 การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

1. มารยาททางวัฒนธรรม

มารยาทเป็นคุณลักษณะประจำตัวของมนุษย์ และเป็นสิ่งสำคัญของบุคคลที่อยู่ในสังคมเดียวกันต้องรับรู้ ในแต่ละประเทศจะมีสภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละประเทศจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของประเทศนั้น เพื่อแสดงความเคารพให้แก่คนชาติ

1.1 ความหมายของมารยาท

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2551: 1) กล่าวว่ามารยาทคือ กิริยาอาการ ที่ควรประพฤติปฏิบัติอย่างมีขอบเขตหรือมีระเบียบแบบแผนอันเหมาะสมตามกาลเทศะและสังคม

มารยาทเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมแต่ละชาติ มีเอกลักษณ์ประจำชาติและมีองค์ประกอบหลายอย่างที่สามารถจำแนกได้ว่าเป็นคนชาตินั้น ๆ (รัชมี-สุทธิ ภิบาลแทน, อารมณ ฌนวนจิตร. 2537: คำนิยม) สอดคล้องกับสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว (2552: 7) กล่าวถึงมารยาทหมายถึง กิริยา วาจาที่สุภาพ เรียบร้อย ที่บุคคลพึงปฏิบัติในสังคมโดยมีระเบียบแบบแผนอันเหมาะสมตามกาลเทศะ เป็นองค์ประกอบย่อยของวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติที่สมควรจะถ่ายทอดสืบต่อไป

นอกจากนี้ สมจินตนา ภักดีศรีวงศ์ (2538: 27) ยังกล่าวว่ามารยาทไทยหมายถึง กิริยา วาจาที่คนไทยเห็นว่าเรียบร้อย ถูกลักษณะนิสัยของคนไทยที่เป็นคนอ่อนโยน มีความสงบเสงี่ยมทั้งกาย วาจา เป็นการควบคุมกาย วาจาให้อยู่ในกรอบที่สังคมยอมรับและต้องการ ดังคำกล่าวของชาวไทยว่า “สำเนียง ส่อภาษา กิริยาส่อสกุล” ซึ่งเป็นสิ่งที่บอกความหมายของมารยาทได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่ามารยาทเป็นระเบียบแบบแผนพฤติกรรมที่แสดงออกทางกาย วาจาที่สะท้อนออกมาจากใจ เป็นข้อปฏิบัติของบุคคลที่แสดงต่อผู้อื่นเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และเป็นองค์ประกอบย่อยของวัฒนธรรม

ทั้งนี้มารยาททางวัฒนธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึงมารยาทที่อยู่ในวัฒนธรรมไทย ซึ่งมีความหมายว่าเป็นระเบียบแบบแผนการประพฤติที่ดีงาม อันแสดงถึงพฤติกรรมที่สุภาพเรียบร้อย ละมุนละไมทั้งทางกาย วาจาโดยมีใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมให้แสดงออกอย่างเหมาะสมตามวัฒนธรรมไทย

1.2 ความสำคัญของมารยาท

มารยาทคือ สิ่งที่แสดงออกให้คนอื่นเห็นได้ชัดว่าพฤติกรรมตนเองดงามหรือไม่งาม การมีมารยาทจึงเป็นเรื่องสำคัญของมนุษย์ที่อยู่ร่วมในสังคมเดียวกัน เป็นการแสดงความเคารพให้เกียรติกัน ปัจจุบันนี้พวกเรามักเรียกตนเองว่าเป็นคนยุคใหม่ และชอบทำตามความสะดวกสบายของตนเองเป็นหลัก พฤติกรรมที่แสดงออกมาในบางครั้งจึงทำให้ตนกลายเป็นคนไร้มารยาทไปโดยไม่ตั้งใจ ดังนั้นการเรียนรู้มารยาททางวัฒนธรรมจะเป็นสิ่งสำคัญต่อคนต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

มารยาทเป็นคุณธรรมอันดีงามตามหลักพุทธศาสนาที่ทุกคนจะต้องยึดเป็นหลักประพฤติปฏิบัติเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ มารยาทเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต เป็นมรดกทางวัฒนธรรม เป็นแบบแผนแห่งพฤติกรรม แบบแผนความคิด ความรู้และผลงานที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น คนไทยในอดีตเห็นความสำคัญในการอยู่ร่วมในสังคมไทย และการอยู่รอดของคนในชาติ จึงศึกษาจากบริบทต่าง ๆ ในสังคม อาทิ พุทธศาสนา สภาพภูมิอากาศ สภาพวัฒนธรรมของคนในชาติและต่างชาติ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่ปรากฏในสังคมนั้น ๆ เพื่อดัดแปลงปรับปรุงให้เกิดมารยาททางวัฒนธรรมขึ้น เป็นข้อกำหนดระเบียบปฏิบัติตนจนเป็นรูปแบบและแนวทางที่สืบทอดต่อกันมาในปัจจุบัน (สมจิตนา ภักดีศรีวงศ์. 2538: 29-33)

ชาติไทยเป็นชาติที่ได้ชื่อว่ามีมารยาทที่งดงาม มีขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาช้านาน ไม่ใช่ชาติที่ล้าหลังหรือไร้วัฒนธรรมตามที่ชาติตะวันตกเข้าใจกันมาแต่เดิม มารยาททางวัฒนธรรมไทยจึงเป็นมรดกที่น่าภาคภูมิใจ เนื่องจากบรรพบุรุษใช้ระยะเวลาอันยาวนานปรับปรุงแก้ไขให้งดงาม จึงเป็นสิ่งที่ต้องอนุรักษ์ไว้ตลอดไป ซึ่งสอดคล้องกับเพ็ญศรี กันกา (2541: คำนำ) กล่าวว่าชาติไทยเป็นชาติเก่าแก่ที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเองเป็นเวลาช้านาน และมีการปรับปรุงแก้ไขสืบทอดจนถึงปัจจุบัน มารยาทไทยเกิดจากสำนึกในหน้าที่ของความเป็นคนไทยคนหนึ่งที่ดีระหนักในคุณค่าของวัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ นับเป็นมรดกอันล้ำค่าที่สั่งสมกันมานานหลายชั่วอายุคน และเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่ต้องช่วยกันธำรงรักษาไว้ในขณะเดียวกันจะได้ปลูกฝังให้บุคคลทั่วไปได้ประพฤติปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทอันงดงาม

การมีมารยาทเป็นสิ่งที่บุคคลในสังคมต้องรับรู้และปฏิบัติตาม เพื่อให้ได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ดังที่สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว (2552: 7-8) กล่าวว่า มารยาทเป็นสหรธรรมที่ทุกคนจะต้องยึดเป็นหลักประพฤติปฏิบัติเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ มารยาทเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต เป็นมรดกทางวัฒนธรรม เป็นแบบแผนแห่งพฤติกรรม แบบแผนความคิดความรู้และผลงานที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อต้องการให้บุคคลในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติและเป็นการป้องกันการกระทบกระทั่งซึ่งกันและกัน

การเข้าใจมารยาททางวัฒนธรรมของตนเองและชาติอื่น จะทำให้เข้าไปอยู่ในสังคมนั้น ๆ สามารถปฏิบัติตัวได้เหมาะสมกับสังคมนั้น ดังที่นาพร เต็งนุ (2555: 8) สรุปว่า การมีมารยาทไทย คือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นในสังคมและได้อาศัยสังคมร่วมกัน จึงจำเป็นที่จะต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กัน มีการจัดระเบียบสังคมเพื่อควบคุมความประพฤติของสมาชิกให้อยู่ร่วมกันโดยสันติ ถ้าทุกสังคมเข้าใจถึงการมีมารยาทของตนเองและของสังคมอื่นการขัดแย้งก็ไม่ปรากฏมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

มารยาทไทยจึงสำคัญต่อสังคมปัจจุบัน การมีมารยาทจะช่วยให้ตนได้รับความเคารพจากผู้อื่น ผู้ที่มีมารยาทถือเป็นผู้ที่ทันสมัย

1.3 การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ความหมายและความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมนั้นมีหลากหลายแตกต่างกันตามความรู้และพื้นฐานของแต่ละคน สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2536: 9) กล่าวว่า วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด และวัฒนธรรมเป็นระบบการแบ่งปันร่วมกันในการใช้ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี พฤติกรรมและสิ่งประดิษฐ์ที่สมาชิกในสังคมใช้เพื่อติดต่อสัมพันธ์ในโลกของเขาต่อกันและกัน และมีการส่งต่อระหว่างรุ่นสู่คนรุ่นหลังโดยกระบวนการเรียนรู้คำจำกัดความนี้หมายรวมถึง รูปแบบพฤติกรรมและรูปแบบความคิด สิ่งประดิษฐ์ และความสามารถในการติดต่อทางวัฒนธรรมและเทคนิคในการใช้สิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ

กฤตยชญ์ ไผ่เรือง (2553) ศึกษาอิทธิพลทางวัฒนธรรมของนิตยสารหัวนอก สรุปว่า วัฒนธรรมเป็นมรดกทางสังคมที่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง วัฒนธรรมประกอบด้วยความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศิลธรรม กฎหมาย ประเพณี วิทยาการและทุกสิ่งทุกอย่างที่คิด และทำในฐานะเป็นสมาชิกของสังคม โดยแต่ละสังคมต่างก็มีวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง ดังนั้น ประเทศต่างๆ จึงมีขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมประเพณีเพื่อเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

ในปัจจุบัน ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนมีความแน่นแฟ้นขึ้นเป็นลำดับ และความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจกับการท่องเที่ยวทำให้มีการไปมาหาสู่และคบหากันระหว่างชาวไทยกับชาวจีนมากยิ่งขึ้น การเดินทางหรือการทำธุรกิจระหว่างชาวไทยกับชาวจีนนั้น สำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมและวิถีคิดของอีกฝ่ายหนึ่ง ส่วนใหญ่จะเคยประสบกับปัญหาไม่มากนักน้อย เพราะถึงแม้ว่าประเทศไทยกับประเทศจีนอยู่ในทวีปเอเชียด้วยกัน แต่วัฒนธรรมสภาพสิ่งแวดล้อมก็แตกต่างกัน เพราะฉะนั้นแนวคิดและแบบแผนในการดำเนินชีวิตก็แตกต่างกันด้วย ดังนั้น การเรียนรู้วัฒนธรรมแนวคิด และสภาพสังคมของแต่ละฝ่ายย่อมช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้น และทำให้สามารถคบค้ากันอย่างเข้าใจและให้เกียรติกัน ซึ่งจะทำให้สามารถหลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดจากความไม่เข้าใจได้

ดังที่มัญชรี ไชตริสฐิติ (2556: 1) กล่าวว่าความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมเกิดได้หลายทาง ได้แก่ บุคคลซึ่งเดินทางไปอยู่ต่างประเทศไม่ว่าจะชั่วคราวหรือถาวร เช่น การไปทำงาน การไปเรียนหนังสือ หรือแต่งงานกับชาวต่างชาติ เป็นต้น ซึ่งการที่มนุษย์เกิดและเติบโตมาจากวัฒนธรรมหนึ่งย่อมต้องได้รับการหล่อหลอมจากสังคมและวัฒนธรรมนั้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้และซึมซับเข้าสู่ตัวกลายเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติในสังคม ทำให้การที่มนุษย์ต้องไปดำรงชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างจากเดิม การรับรู้ แนวคิด วิธีปฏิบัติจากสิ่งที่เคยเรียนรู้อยู่ไม่สามารถนำไปใช้ได้กับทุกวัฒนธรรม ดังนั้น มนุษย์ย่อมต้องหาทางเรียนรู้และพยายามที่จะปรับตนเอง ทำให้ตนเองไม่รู้สึกแตกต่างจากกลุ่มบุคคลอื่น เพื่อให้เข้ากับบรรทัดฐานและวิถีปฏิบัติของสังคมและวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น จนกลายเป็นที่ยอมรับและสามารถคบหาสมาคมกับกลุ่มคนอื่น ๆ ได้ เปรียบเสมือนการปรับตัวเพื่อเอาชีวิตรอดอยู่ในสังคม

การสื่อสารต่างวัฒนธรรมนั้น ลุสติก และโคสเตอร์ (เมตตา วิวัฒนานุกุล. 2536: 10; อ้างอิงจากLustig and Koester. 1993) กล่าวว่า การสื่อสารต่างวัฒนธรรม เป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารที่มีความสำคัญ เพราะเป็นกระบวนการถ่ายทอดที่ให้ความหมายในเชิงปฏิสัมพันธ์และสัญลักษณ์ ระหว่างคนที่มาจากวัฒนธรรมที่อยู่ภายใต้บริบทการสื่อสารหนึ่ง ๆ ที่ต่างกัน นอกจากนี้ คีเทโอ (จุฑาทิพย์ บุญรอด. 2545: 10; อ้างอิงจากKitao. 1989) กล่าวถึงว่าการสื่อสารในวัฒนธรรมที่ต่างกันเป็นเหมือนกับศิลปะในการเรียนรู้และทำความเข้าใจต่อบุคคลที่มาจากวัฒนธรรมอื่น เป็นอย่างน้อยสองวัฒนธรรม โดยทั้งสองวัฒนธรรมนั้นต้องมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันด้วย ซึ่งในแต่ละวัฒนธรรมย่อมมีความแตกต่างกัน เพราะแต่ละวัฒนธรรมก็ต้องมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง โดยความแตกต่างนี้ก็มีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบทางการสื่อสารระหว่างกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคม หรือการสื่อสารระหว่างบุคคล ทั้งในแบบอวัจนภาษา วาจนภาษา หรือแม้แต่บุคคลชาติเดียวกันแต่หลากหลายสังคม ย่อมมีรูปแบบการสื่อสารที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ตัวเทคโนโลยีเอง ก็เป็นสิ่งที่เข้ามามีบทบาทต่อการสื่อสารและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมด้วย

เมื่อการเดินทางเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่ที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเอง มนุษย์จึงต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ดังนั้น มนุษย์ต้องรู้จักและเรียนรู้การปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมและสังคมที่อาศัยอยู่ เพื่อช่วยให้ได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และเป็นที่ยอมรับของสังคมวัฒนธรรมนั้นได้

เริน จื่อหยวน (Ren Zhiyuan. 2555) ทำการศึกษาเรื่อง**การปรับตัวทางวัฒนธรรมของนักศึกษาชาวจีนในประเทศไทย กรณีศึกษา: มหาวิทยาลัยบูรพา** พบว่า ปัญหาที่พบในการดำรงชีวิตของนักศึกษาชาวจีนเป็นเรื่องของภาษา ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และความแตกต่างระหว่างบุคคล ด้านการสนับสนุนทางสังคม พบว่าเครือข่ายการคบเพื่อนของนักศึกษาชาวจีนมีลักษณะเป็นวงแคบ โดยคบแต่เพื่อนชาวจีน ด้านการปรับตัวทางวัฒนธรรม พบว่า มี 6 วิธีในการปรับตัวคือ

การผสมผสาน การย่อยและดูดซึม และการผสมผสานกับการแบ่งแยก โดยวิธีการผสมผสานเป็นวิธีที่มีการเลือกใช้มากที่สุด กระบวนการในการปรับตัวทางวัฒนธรรมมี 2 ทาง คือ 1) ช่วงแรกจะรู้สึกตื่นตากับสิ่งใหม่ ๆ จากนั้นจะตื่นตระหนกทางวัฒนธรรมและเริ่มมีการปรับตัวในที่สุด 2) ในช่วงแรกจะเกิดการตื่นตระหนกทางวัฒนธรรม แล้วค่อยเกิดการปรับตัว

ดังนั้น การสื่อสารระหว่างบุคคลที่อยู่ต่างวัฒนธรรมกัน ไม่ว่าจะสื่อสารด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง จะมีการตีความที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับบุคคล เนื่องด้วยการตีความจากประสบการณ์ที่ได้รับ หรือความรู้ที่ได้เรียนมาของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน เพื่อที่จะสามารถตีความหมายระหว่างผู้รับและผู้ส่งให้เข้าใจได้ตรงกัน จึงจำเป็นจะต้องศึกษา พยายามทำความเข้าใจถึงความแตกต่างและความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อช่วยให้มนุษย์สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ ได้โดยสามารถสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีการตีความหมายของสารได้อย่างถูกต้อง

2. การท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมและกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่สามารถสร้างรายได้จำนวนมากให้แก่ประเทศนั้น นำไปพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังทำให้คนท้องถิ่นในประเทศมีรายได้เพิ่มเติมจากอาชีพเสริมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่อาศัยการท่องเที่ยวมาเป็นกลยุทธิ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และประสบความสำเร็จทางการตลาดอย่างงดงาม จนเป็นที่รู้จักในฐานะ “สยามเมืองยิ้ม” ประเทศไทยกลายเป็นสถานที่พักผ่อนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของโลก

2.1 ความหมายของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมการเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปสู่อีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยอย่างน้อยสามประการ คือ การเดินทาง การพักค้างแรม และการรับประทาน อาหารนอกบ้าน (นิศา ชัชกุล. 2557: 2) เช่นเดียวกับฉันทิชา วรรณถนอม (2552: 59) กล่าวว่า การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการพักผ่อน เที่ยวชม เพลิดเพลินหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดที่ไม่ใช่การประกอบอาชีพ

การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางแบบชั่วคราว ดังที่องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: W.T.O) (Stephen Williams. 2009: 6; อ้างอิงจาก World Tourism Organization. 1994) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่า หมายถึง การเดินทางของบุคคลจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราวในระยะเวลาไม่มากกว่า 1 ปี ติดต่อกันเดินทางด้วยความสมัครใจเพื่อ การพักผ่อนหย่อนใจ

ติดต่อธุรกิจและวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ได้ แต่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้¹

ความหมายดังกล่าวกำหนดขึ้นในปีพ.ศ.2506 (ค.ศ. 1963) ในการประชุมโดยองค์การสหประชาชาติจัดที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี ว่าด้วยการเดินทางและการท่องเที่ยวเพื่อให้ประเทศสมาชิกนำไปพิจารณาเป็นแนวทางให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน มีมาตรฐานเดียวกัน และนำไปใช้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการบริหารและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ (ศรีญา วรากุลวิทย์. 2551: 28)

การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ในสถานที่ไม่เคยอาศัยอยู่ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ดังที่ธัมมามนตร์ คุณรัตนภรณ์ (2556) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมการพักผ่อน เพื่อผ่อนคลาย หย่อนอารมณ์หรือสนองความอยากรู้อยากเห็น ชมหรือร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม ศาสนา บันเทิง กีฬา การศึกษา เยี่ยมเยือนญาติมิตร ทำนุบำรุงสุขภาพหรือเพื่อทางธุรกิจ โดยมีเงื่อนไขเป็นการเดินทางเพื่อดำเนินกิจกรรมด้วยความสมัครใจ เป็นการเดินทางในลักษณะชั่วคราวจากที่พักปกติ และไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหารายได้ หรือแสวงหาค่าตอบแทนจากจุดหมายปลายทางที่ไปเยือน

จากข้อมูลดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวหมายถึง การเดินทางจากสถานที่ที่อยู่เป็นประจำไปยังสถานที่แห่งใหม่ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเป็นการเยี่ยมเยือน เพื่อเปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ ภายในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง

2.2 จุดประสงค์ของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางที่มีวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายและจุดหมายปลายทางที่หลากหลาย ดังที่สมบัติ กาญจนกิจ (2544: 19-20) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการเดินทางท่องเที่ยวไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพและไปอยู่เป็นประจำ แต่เป็นไปเพื่อนันทนาการและกิจกรรมเวลาว่าง เพื่อธุรกิจและวิชาชีพ และเพื่อจุดประสงค์ท่องเที่ยวอื่น ๆ

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการได้แบ่งจุดประสงค์ของการท่องเที่ยวเป็นประเด็นย่อย ๆ ดังที่ทิพวรรณ พุ่มมณี (2550: 19-21) กล่าวถึงจุดประสงค์ของการท่องเที่ยว โดยแบ่งได้ดังนี้

1. เพื่อการพักผ่อน (Relaxation)
2. เพื่อนันทนาการ (Recreation)
3. เพื่อสุขภาพ (Health)
4. เพื่อการกีฬา (Sport)

¹ "Tourism comprises the activities of the persons travelling to and staying in places outside their usual environment for not more than one consecutive year for leisure, business or other purposes."

5. เพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร (Visiting)
6. เพื่อศาสนา (Religion)
7. เพื่อธุรกิจ (Business)
8. เพื่อการประชุมสัมมนา (Convention and Conference)

คล้ายกับรัฐธรรมนูญมณฑล (2553: 3) กล่าวถึงจุดประสงค์ของการท่องเที่ยว โดยแบ่งได้ 9 อย่าง

1. เพื่อพักผ่อนในวันหยุด
2. เพื่อวัฒนธรรมหรือศาสนา
3. เพื่อการศึกษา
4. เพื่อการกีฬาและการบันเทิง
5. เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์และความสนใจพิเศษ
6. เพื่องานอดิเรก
7. เพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร
8. เพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ
9. เพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า จุดประสงค์ของการท่องเที่ยวคือการเดินทางส่งเสริมให้บุคคลมีประสบการณ์โดยตรง มีความรู้ความเข้าใจวิถีชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ประเพณี และสิ่งแวดล้อมธรรมชาติของสถานที่แห่งใหม่ แบ่งได้หลายประการตามเกณฑ์การแบ่งของแต่ละคน

2.3 ประโยชน์และความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรมของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ในด้านการสร้างรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ การสร้างงาน การกระจายรายได้ และนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่น ดังที่นิศา ชัชกุล (2557: 55-64) จำแนกมารยาทและความสำคัญของการท่องเที่ยวได้หลายประการดังนี้

1. บทบาทและความสำคัญที่มีต่อเศรษฐกิจ

1.1 ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มมากขึ้น

1.2 ทำให้ภาวะการมีเงินเพิ่มมากขึ้น

1.3 การท่องเที่ยวจะมีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิตและนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้อย่างสูงสุด

1.4 การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบมากนัก ผลผลิตขายได้ตลอดเวลาแล้วแต่ความเหมาะสมและความสามารถของผู้ขาย และเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่มีขีดจำกัดใน

การจำหน่าย

1.5 มีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ มีการกระจายการลงทุนไปสู่ภูมิภาคมากขึ้น

2. บทบาทและความสำคัญที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรม

2.1 การท่องเที่ยวมีส่วนในการส่งเสริมความสัมพันธ์ของสังคมและวัฒนธรรม

2.2 ช่วยให้สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นดีขึ้น

2.3 การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบท

2.4 ช่วยให้ประชาชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2.5 ส่งเสริมให้ประชาชนเห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมประเพณีของตน

3. บทบาทและความสำคัญที่มีต่อการเมือง

3.1 การท่องเที่ยวช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก

3.2 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดสันติภาพ

นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังส่งเสริมให้บุคคลทั่วโลกได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น ดังที่ปริชา แดงโรจน์ (2544: 30-31) กล่าวว่า ปัจจุบัน การท่องเที่ยวมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นต่อระบบเศรษฐกิจของโลก มีส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ การท่องเที่ยวยังเป็นประโยชน์ในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเทศชาติให้เป็นที่รู้จักในสังคมโลก อันจะเป็นผลดีต่อการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในเวทีระหว่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์เป็นอย่างดี ดังนั้นประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจึงใช้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาชาติบ้านเมืองกันอย่างกว้างขวาง

การท่องเที่ยวช่วยให้เกิดการพัฒนาระบบบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกใหม่ให้กับชุมชน รวมถึงให้คนในชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การท่องเที่ยวยังส่งเสริมให้เกิดการทำนุบำรุงและรักษาประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิม ดังที่จางหลี่ (Zhang Li. 2557) สรุปในแบบเรียนภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล สาธารณรัฐประชาชนจีนว่า การท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างมาก ช่วยกระจายรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่น ส่งเสริมให้ประชาชนเห็นศิลปวัฒนธรรมประเพณีของตน ช่วยกันอนุรักษ์และรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เนื่องจากการท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด การสร้างบุคลากรด้านการท่องเที่ยวจึงมีความจำเป็นอย่างมาก

จากข้อมูลดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมพื้นฐานที่มนุษย์ใช้เวลาไปเรียนรู้เรื่องแปลกใหม่จากที่ต่าง ๆ สามารถสร้างความเข้าใจอันดีและสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลชาติอื่น มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างชนชาติ และมีประโยชน์ทางอ้อมต่อการสร้างทรัพยากรมนุษย์

2.4 ประเภทของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวมีรูปแบบที่หลากหลาย แบ่งตามเกณฑ์ของผู้แต่งแต่ละคนที่แตกต่างกันได้หลายแบบ ดังที่วรรณ วรชวานิช (2546: 17-18) แบ่งประเภทของการท่องเที่ยวเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การท่องเที่ยวภายในประเทศและการท่องเที่ยวต่างประเทศ นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการไปเที่ยว จึงสามารถแบ่งตามลักษณะของการท่องเที่ยวได้ 6 ประเภท ได้แก่ การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนและสุขภาพ การท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การประชุมและสัมมนา และการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา

นอกจากนี้ ประเภทของการท่องเที่ยวยังแบ่งได้ตามเกณฑ์ต่าง ๆ อีกมากมาย เช่น สภาพภูมิศาสตร์ วัตถุประสงค์ ลักษณะ การตลาด และการจัดการของการเดินทาง ดังที่บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 15-18) กล่าวว่า

1. การแบ่งประเภทการท่องเที่ยวตามสภาพภูมิศาสตร์การเดินทาง
 - 1.1 การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Tourism)
 - 1.2 การท่องเที่ยวในประเทศ (Internal Tourism)
2. การแบ่งประเภทการท่องเที่ยวตามวัตถุประสงค์การเดินทาง
 - 2.1 การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน (Leisure Tourism)
 - 2.2 การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ (Business Tourism)
 - 2.3 การท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษ (Special Tourism)
3. การแบ่งประเภทการท่องเที่ยวตามลักษณะการเดินทาง
 - 3.1 การท่องเที่ยวแบบกลุ่มเหมาจ่าย (Group Inclusive Tourism: GIT)
 - 3.2 การท่องเที่ยวแบบอิสระ (Foreign Individual Tourism: FIT)
4. การแบ่งประเภทการท่องเที่ยวตามการตลาด
 - 4.1 การท่องเที่ยวตลาดหรูหรา (Elite Market Tourism)
 - 4.2 การท่องเที่ยวแบบมวลชน (Mass Market Tourism)
5. การแบ่งประเภทการท่องเที่ยวตามการจัดการ
 - 5.1 การท่องเที่ยวแบบประเพณีนิยม (Conventional Tourism)
 - 5.2 การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism)

จากประเภทของการท่องเที่ยวที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวแบ่งได้หลายแบบตามหลักเกณฑ์ต่าง ๆ การเดินทางเที่ยวชมสถานที่สวยงามหรือทัศนียภาพแปลก ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของนักท่องเที่ยวเอง

2.5 ผลกระทบของการท่องเที่ยว

สังคมและวัฒนธรรมจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ด้วยปัจจัยต่าง ๆ โดยเฉพาะการติดต่อสัมพันธ์กันในปัจจุบันที่ทำได้อย่างรวดเร็วและกว้างใหญ่ ทั้งภายในและนอกสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีผู้คนเป็นผู้สืบทอดก็ย่อมจะมีความต้องการเปลี่ยนแปลงไปตามความทันสมัยด้วย และเมื่อมีกิจกรรมการท่องเที่ยวเข้ามาเกี่ยวข้องก็必将เกิดผลกระทบต่อประเทศนั้น ๆ

การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจอย่างมาก แต่ในขณะเดียวกันก็ส่งผลกระทบต่อสังคม วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ของคนท้องถิ่นทั้งด้านบวกและด้านลบ ดังที่รัฐธัญญา มณีเนตร (2553: 11-12) กล่าวว่า ผลกระทบด้านบวกของการท่องเที่ยวคือ เพิ่มรายได้และอาชีพเกี่ยวข้องให้แก่คนท้องถิ่น รวมถึงประเทศนั้น ๆ ช่วยพัฒนาระดับชีวิตความเป็นอยู่ของคนท้องถิ่นให้สูงขึ้น สร้างมิตรภาพที่ดีระหว่างนักท่องเที่ยวและคนท้องถิ่น และเสริมสร้างความเป็นมิตรไมตรีระหว่างทั้งสองประเทศ อีกทั้งช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมอันดีงามให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

การท่องเที่ยวยังส่งผลกระทบด้านลบ เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศหนึ่ง คนในท้องถิ่นจะต้องจัดการวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และค่านิยมของชาติพวกเขา เพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว จึงทำให้วัฒนธรรมของคนในท้องถิ่นนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมไป ราคาสินค้าเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดปัญหาการต่อราคาระหว่างลูกค้ากับแม่ค้า นักท่องเที่ยวบางคนทำลายสิ่งแวดล้อม รวมถึงทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ นอกจากนี้ การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอาชีพด้วย จึงเกิดปัญหาอาชญากรรม การขายบริการทางเพศและยาเสพติด

ผลกระทบข้างต้นสอดคล้องกับศุภววรรณ โพธิ์นาค (2545) ที่กล่าวถึงในผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิตของชุมชนเกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรีว่า การท่องเที่ยวเป็นเสมือนดาบ 2 คม คือมีทั้งคุณและโทษ เนื่องจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเปรียบเสมือนแหล่งผลิตสินค้า ซึ่งตามปกติสินค้าจะถูกส่งไปยังผู้บริโภคโดยผู้บริโภคไม่มีโอกาสได้พบปะหรือรู้จักผู้ผลิตสินค้าได้เลยแต่สินค้าการท่องเที่ยวนี้ไม่สามารถจะถูกส่งไปยังผู้บริโภคได้ แต่ตรงกันข้ามผู้บริโภคจะต้องเดินทางมายังแหล่งผลิตสินค้านั้นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้ผู้บริโภคคือ “นักท่องเที่ยว” กับผู้ผลิตคือ “เจ้าถิ่น” ต้องเผชิญหน้ากัน มีการพูดจาสนทนาและรู้จักกันเป็นผลทำให้ท้องถิ่นนั้น ๆ เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ตลอดจนสภาพแวดล้อม ศิลปะประเพณีต่าง ๆ ก็เพราะว่านักท่องเที่ยวนำเงินมาใช้จ่าย นำขนบธรรมเนียม ประเพณี การแต่งกาย และมีการแสดงออกทางพฤติกรรมต่าง ๆ ในแหล่งที่ตนไปท่องเที่ยว ซึ่งย่อมต้องมีผลกระทบ และผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงคือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวนั้น

ปก แก้วกาญจน์ (2532) สรุปผลกระทบของการท่องเที่ยวในผลกระทบจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่ออาชีพและเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดสงขลาว่าการท่องเที่ยวส่งผลกระทบทั้งสองด้านให้ประเทศ ทางด้านบวกได้แก่ ช่วยสร้างงานให้ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวทุกระดับทั้งงานหลักและงานเสริม ช่วยสร้างตลาดสินค้าพื้นเมืองให้แก่ประชาชนทั้งในแหล่งท่องเที่ยวและนอกแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่น เพิ่มรายได้พิเศษให้แก่ครอบครัวมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการช่วยประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้นักท่องเที่ยวต่างถิ่นต่างประเทศได้รู้จักวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นและของประเทศชาติ ตรงกันข้าม การท่องเที่ยวยังทำให้สภาพศีลธรรมเสื่อม ทำให้สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติถูกทำลาย ทำให้เยาวชนเอาแบบอย่างที่ไม่ดีจากนักท่องเที่ยวระดับต่ำ ทำให้เกิดการย้ายถิ่นกันมากและมีปัญหาสังคมตามมามากมาย

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลกระทบทั้งสองด้าน ทางด้านบวกคือ ทำให้ได้ทำรายได้เข้าสู่ประเทศจำนวนมาก มีนโยบายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในขณะเดียวกัน บุคคลในสังคมก็ควรมองเห็นว่าผลกระทบด้านลบที่การท่องเที่ยวก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ และจากที่ประเทศต้องสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมาก ย่อมก่อให้เกิดผลเสียทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมด้วย บุคคลที่เดินทางท่องเที่ยวที่ต่างประเทศจึงควรรู้จักปรับตัว และแก้ไขพฤติกรรมตนเองให้เข้ากับสังคมและวัฒนธรรมในประเทศนั้น ๆ ดังสำนวนไทยว่า “เข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตาม”

2.6 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวจีน

ปัจจุบัน คนจีนมีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวไปยังต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ได้พบปัญหาเมื่อไปสถานที่ต่างวัฒนธรรม ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์ (2555: 99-118) กล่าวว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวแบ่งได้ 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยภายนอกกับปัจจัยภายใน

ปัจจัยภายนอกเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมและถิ่นที่อยู่ของนักท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยปัจจัยทางวัฒนธรรม (Cultural Factors) และปัจจัยทางสังคม (Social Factors) ดังนี้

1. ปัจจัยทางวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่แต่ละคนรับรู้และเรียนรู้ผ่านชีวิตประจำวันตั้งแต่เด็ก และเป็นปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลได้กว้างขวางที่สุด แบ่งออกเป็น

1.1 วัฒนธรรมหลัก เป็นสิ่งที่บุคคลในสังคมเดียวกันได้รับการถ่ายทอดหล่อหลอม สอนจากครอบครัวและสภาพแวดล้อม วัฒนธรรมที่ต่างกันส่งผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

1.2 วัฒนธรรมย่อย เป็นกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ที่ใกล้เคียงกันที่อยู่ในวัฒนธรรมเดียวกัน เพียงแต่มีรูปแบบการดำรงชีวิตที่แตกต่างจากวัฒนธรรมหลักของคนส่วน

ใหญ่ในสังคม

1.3 ระดับชั้นทางสังคม เป็นการแบ่งระดับของคนในสังคมออกมาเป็นชั้นที่มีลักษณะคล้าย ๆ กัน โดยแบ่งตามปัจจัยหลายอย่าง

2. ปัจจัยทางสังคม มีผลต่อกระบวนการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวโดยตรง เพราะทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มอ้างอิง (Reference Groups) ครอบครัว (Family) บทบาทและสถานภาพ (Roles and Status) และการพูดปากต่อปาก

ส่วนปัจจัยภายใน เป็นปัจจัยที่อยู่ภายในนักท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของตนทั้งในด้านข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Factors) และปัจจัยทางจิตวิทยา (Psychological Factors) ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นปัจจัยเฉพาะตัวของบุคคลที่เกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยว ที่ทำให้ผู้คนเหล่านี้มีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน นั่นคือ เพศ อายุ ชั้นในการดำรงชีวิต การศึกษา รายได้ อาชีพ รูปแบบการดำรงชีวิต บุคลิกภาพ และความเชื่อส่วนตัว

2. ปัจจัยทางจิตวิทยา เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกลึกซึ้งในด้านจิตใจที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม ได้แก่ สิ่งจูงใจ (Motivation) การรับรู้ (Perception) การเรียนรู้ (Learning) และความเชื่อและทัศนคติ (Belief and Attitude)

นักท่องเที่ยวจีนถือเป็นผู้บริโภครุ่นหนึ่ง แต่เป็นผู้บริโภคที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกับคนไทย ดังที่อัจฉรา สมบัตินนทนา (2555) สรุปไว้ใน **พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยว่า** เนื่องจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน บุคคลที่อยู่ในสังคมจึงเกิดค่านิยม ความรับรู้ ความอยากได้ จนถึงพฤติกรรมแตกต่างกันไปมาก ยังมีวัฒนธรรมทางเชื้อชาติ วัฒนธรรมทางท้องถิ่น วัฒนธรรมทางอายุและวัฒนธรรมทางอาชีพ อีกทั้ง ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ครอบครัว การศึกษา เป็นต้น

สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศกว้างใหญ่ การพัฒนาของจีนจะไล่จากขวาไปซ้าย กล่าวคือวันออกไปตะวันตก การพัฒนาจะเกิดขึ้นกับเมืองชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของประเทศ ก่อนแล้วจึงไล่เข้าไปข้างในแผ่นดิน นักท่องเที่ยวจีนที่เป็นกลุ่มรุ่นใหม่ที่ชอบการจัด การทุกอย่างด้วยตนเองและมีพฤติกรรมต่างออกไปจากรุ่นพ่อแม่ จึงมักเดินทางมาจากเมืองฝั่งตะวันออกนี้ ในขณะเดียวกัน ยังมีชาวจีนอีกมากในแผ่นดินใหญ่และในเมืองระดับรองลงมาที่เดินทางออกนอกประเทศเป็นครั้งแรก (ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ. 2558: 46) ด้วยพื้นที่อันกว้างใหญ่ที่มีความแตกต่างทั้งทางภูมิประเทศและภูมิอากาศ ตลอดจนถึงประวัติศาสตร์ ทำให้เกิดเป็นความหลากหลายทางวัฒนธรรม และที่สำคัญคือนิสัยอันแตกต่าง

ประสงค์ นิธิวรกร (2545: 106–109) ทำการศึกษาเรื่อง **พฤติกรรมการท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสาธารณรัฐประชาชนจีน** ผลของการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวจากสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มาท่องเที่ยวประเทศไทยเป็นเพศชายและหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน โดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปีและสมรสแล้ว มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ท่องเที่ยวโดยใช้บริการบริษัทนำเที่ยวเป็นส่วนมากและมีค่าใช้จ่ายให้กับบริษัททัวร์มากที่สุด โดยนักท่องเที่ยวเพศชายมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งและค่าใช้จ่ายต่อวันสูงกว่าเพศหญิง นักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป มีค่าใช้จ่ายต่อการเดินทางครั้งนี้มากที่สุด นักท่องเที่ยวชาวจีนที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางต่อครั้งสูงที่สุด นักท่องเที่ยวชาวจีนที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีค่าใช้จ่ายต่อครั้งมากที่สุด สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นปัจจัยอันดับแรกที่นักท่องเที่ยวจากสาธารณรัฐประชาชนจีนเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทย ข่าวสารในการท่องเที่ยวที่ได้รับมากที่สุดคือทางหนังสือพิมพ์ นักท่องเที่ยวจากสาธารณรัฐประชาชนจีนมีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อความเพลิดเพลินหรือพักผ่อนและเพื่อหาความรู้และประสบการณ์ในวัฒนธรรมของประเทศไทย โดยเห็นว่าเดือนพฤษภาคมเหมาะสมที่สุดในการท่องเที่ยวโปรแกรมทัวร์ที่ให้นักท่องเที่ยวจากสาธารณรัฐประชาชนจีนส่วนใหญ่เป็นการเที่ยววัด วังในกรุงเทพฯ ตามด้วย พัทยา ระยอง หรือกาญจนบุรี โดยผู้ประกอบการมีความคิดควรกระจายแหล่งท่องเที่ยวให้หลากหลายมากขึ้นและเน้นด้านความสะดวกสบายปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

กัลยกร ศุภธราธาร (2548: 31 - 49) ทำการศึกษาเรื่อง **การวิเคราะห์พฤติกรรม การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนในประเทศไทย** ผลของการวิจัยพบว่า ค่าใช้จ่ายประเภทอาหารมีความสัมพันธ์กับสถานภาพสมรส กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพการสมรส จะมีค่าใช้จ่ายตั้งแต่ 500 บาทขึ้นไป ส่วนค่าใช้จ่ายประเภทบันเทิง มีความสัมพันธ์กับอายุและภูมิลำเนา กล่าวคือ นักท่องเที่ยวจากเสฉวน อายุ 20-29 ปี มีค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงมากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป ค่าใช้จ่ายประเภทของที่ระลึกมีความสัมพันธ์กับภูมิลำเนา สถานภาพการสมรสและจำนวนสมาชิกในครัวเรือน กล่าวคือ นักท่องเที่ยวจากเซี่ยงไฮ้ ที่มีสถานภาพสมรสที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-4 คนขึ้นไป มีค่าใช้จ่ายของที่ระลึกมากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป สำหรับผลการวิเคราะห์อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนด้วยข้อมูลทฤษฎีภูมิ พบว่าตัวแปรอิสระทุกตัว ซึ่งได้แก่ ดัชนีราคาสินค้าภายในประเทศไทย รายได้ที่ใช้จ่ายจริงต่อหัวที่แท้จริงของจีนอัตราแลกเปลี่ยนบาทต่อหยวน นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย สถานการณ์ความสงบภายในประเทศ สามารถอธิบายตัวแปรตาม ซึ่งได้แก่จำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีน ได้ถึงร้อยละ 96 และเมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีน พบว่าดัชนีราคาสินค้าภายในประเทศไทย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศจีนที่แท้จริงต่อหัว อัตราแลกเปลี่ยน นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว

และ สถานการณ์ความมั่นคงภายในประเทศมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีนตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิเคราะห์ค่าความยืดหยุ่นอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อราคาและต่อรายได้พบว่ามีความยืดหยุ่นเท่ากับ 1.98 และ 1.08 ตามลำดับ

วาทิต อิทธิศิริเวทย์ (2551: 150-157) ทำการศึกษาเรื่อง **พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในประเทศไทย** ผลของการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านบวกที่ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเลือกเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยคือวัฒนธรรมไทย และวิถีชีวิตไทยเป็นปัจจัยดึงดูดหรือปัจจัยด้านบวกของประเทศที่มีความโดดเด่นและมีเอกลักษณ์มากที่สุด วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางมาท่องเที่ยวคือพักผ่อน รองลงมาคือแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เยี่ยมเพื่อนหรือญาติ ติดต่อดูธุรกิจและอื่น ๆ การเลือกสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความสนใจไปที่สถานที่เที่ยวทางประวัติศาสตร์ รองลงมาคือสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ และสถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและวิถีชีวิตไทยตามลำดับ ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวใช้ระหว่างการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ คือการท่องเที่ยวหรือค่าเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวและค่าสถานที่พัก รองลงมาคือค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าซื้อของปิ้งและค่าคมนาคมขนส่ง ตามลำดับ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจมากในองค์ประกอบด้านการตรวจคนเข้าเมืองและบริการภายในสนามบิน สถานที่ท่องเที่ยวการประชาสัมพันธ์ และข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว ความมีมิตรไมตรีของคนไทย อาหารไทย ผลิตภัณฑ์ไทยและสถานที่พัก ปัญหาที่ได้รับการเสนอแนะของนักท่องเที่ยวคือปัญหาด้านมลภาวะเป็นพิษ การคมนาคมหรือการจราจรติดขัด ความสกปรกและสุขภาพอนามัย

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า พื้นที่ของประเทศจีนกว้างใหญ่ ทำให้เกิดวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน นักท่องเที่ยวชาวจีนจึงเกิดปัญหาทางวัฒนธรรมการท่องเที่ยวเมื่อเดินทางเข้ามาประเทศไทย นักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมนี้ส่วนมากมาจากเมืองรอง หรือเมืองเล็ก ซึ่งยังไม่ได้เรียนรู้ที่จะเคารพวัฒนธรรมและกฎหมายของท้องถิ่น อีกทั้งยังไม่มีประสบการณ์ในการเดินทางออกจากประเทศ จึงไม่ค่อยยอมรับรู้วัฒนธรรมของชาติอื่น จนส่งผลกระทบต่อด้านลบเมื่อต้องเดินทางไปยังประเทศอื่น ๆ

3. หนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาเพิ่มเติมจากการเรียนรู้ในชั้นเรียนในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะต้องจัดรูปแบบให้เหมาะสม เนื้อเรื่อน่าสนใจ สามารถดึงดูดผู้เรียนหรือผู้ที่สนใจให้ได้รับความรู้ และเป็นหนังสือที่ช่วยลดข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ เนื่องจากสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน มีนักการศึกษากล่าวถึงหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ดังนี้

3.1 ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ในภาษาไทย มีหนังสือที่ไม่ได้บังคับใช้ในโรงเรียนอยู่ 2 แบบ คือ “หนังสืออ่านเพิ่มเติม” และ “หนังสืออ่านประกอบ” ส่วนในภาษาอังกฤษใช้คำเดียวกันว่า “Supplementary Reading” จินตนา ไบกาซูยี (2542: 6) ให้นิยามความหมายไว้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึงหนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตรสำหรับนักเรียนอ่าน เพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมของวัย และความสามารถในการอ่านของแต่ละคน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่นักเรียนอ่านแล้วได้ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งลึกซึ้งและกว้างขวางยิ่งขึ้น เป็นการเสริมเนื้อหาที่มีอยู่ในหนังสือเรียน หนังสือเหล่านี้อาจเขียนขึ้นตามหลักสูตรหรือบางเล่มเป็นหนังสือที่มีในท้องตลาด แต่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องและเสริมหลักสูตรก็อาจใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้ หนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอาจใช้ได้กับหลายชั้น และหลายกลุ่มประสบการณ์ (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. 2527: 3) ซึ่งมีความคิดเห็นตรงกับจินตนา ไบกาซูยี (2537: 132) ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมของวัยและความสนใจในการอ่านของแต่ละบุคคล

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่มีความรู้เหมาะกับผู้ที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้ภาพประกอบเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจมากขึ้น ดังที่ซูลีพร ประยูรโต (2538) ในการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ใช้และไม่ใช้เครื่องมือนำในการเสนอเนื้อหาได้สรุปว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่ใช้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากหนังสือแบบเรียน มีรายละเอียดเฉพาะเรื่องและผู้เขียนจะใช้วิธีเขียนให้น่าสนใจ หนังสืออ่านเพิ่มเติมส่วนมากจะมีภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

อีกทั้ง หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากเรื่องที่ต้องการศึกษา โดยยึดตามเนื้อหาของหลักสูตร ดังที่บุษกร มหาวงศ์ (2542) ศึกษาการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 เรื่อง ศิลปะการขับชอของจังหวัดน่านพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตร โดยมุ่งขยายประสบการณ์ของนักเรียนให้กว้างขวางออกไปในรายละเอียดนอกเหนือจากแบบเรียน ใช้กลวิธีการเขียนในรูปแบบของสารคดีเป็น

หลัก ส่งเสริมการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองได้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก ให้ความเพลิดเพลินผสมผสานกันและมีเรื่องราวน่ารู้ ซึ่งจะทำให้เด็กรักการค้นคว้าหาความรู้เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับตนเองอยู่เสมอ สอดคล้องกับสุธีรา ทับเกตุ (2551) ในการพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง “ประวัติศาสตร์เมืองปราจีน” สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่จัดสร้างขึ้นเพื่อให้เด็กได้อ่านเสริมประสบการณ์ ความรู้และความเข้าใจ โดยมีเนื้อหาสาระของหนังสือเสริมหลักสูตร หรือนำเนื้อหาในหลักสูตรมาขยายให้กว้างขวางลึกซึ้ง มีรายละเอียดเฉพาะเรื่องมากกว่าการดำเนินเรื่องเรียบเรียงให้สนุกสนานเข้าใจ

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมหมายถึงหนังสือที่สร้างขึ้นเสริมจากหลักสูตร โดยใช้ภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และให้ผู้อ่านได้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น อีกทั้งยังเป็นแนวทางให้ผู้อ่านสามารถเสริมประสบการณ์เพิ่มเติม และให้ผู้อ่านได้ความรู้ที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง

3.2 ความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสือเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่สามารถอบรมสติปัญญา อารมณ์ และจิตใจของผู้อ่าน การอ่านหนังสือยังสามารถให้เกิดพฤติกรรมแตกต่างกันได้ ดังที่คาร์เตอร์ (Carter. 1996; อ้างอิงจากสุกัญญา อุดมโภชน. 2553) ทำการค้นคว้าเรื่อง **อิทธิพลของหนังสือการ์ตูนที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก** ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงระดับประถมศึกษา โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาก้าวร้าวรุนแรง ผลการค้นคว้าพบว่า นักเรียนหญิงที่ได้อ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาก้าวร้าวรุนแรง จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงมากกว่านักเรียนหญิงที่ไม่ได้อ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาก้าวร้าวรุนแรง จากผลงานวิจัยที่กล่าวมานี้ เป็นแนวทางการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยต้องสร้างให้ตรงกับความสนใจ เหมาะสมกับวัยและระดับสติปัญญาของนักเรียน มีเนื้อหาที่ส่งเสริมจินตนาการและเป็นสิ่งที่อยู่รอบตัว นอกจากนี้ หนังสืออ่านเพิ่มเติมยังเป็นสื่อที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ถึงลักษณะของคนและวัฒนธรรมของชนชาติต่าง ๆ และหากมีการนำหนังสือที่มีภาพการ์ตูนเป็นภาพประกอบ รวมทั้งมีเนื้อหาที่เหมาะสมมาใช้ จะช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กได้อีกทางหนึ่งด้วย

หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนหนังสือด้วย ดังที่ประทีป ศรีวุ่น (2555) ได้กล่าวในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ท่องแดนปากพะยูน” สำหรับนักเรียน **ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดพัทลุง**ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมนับเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทสิ่งพิมพ์ที่มีบทบาทในการถ่ายทอดความรู้ เนื้อหาสาระ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนตรงกับผู้สอนต้องการ และเป็นสื่อพื้นฐานที่เด็กผูกพันมาตั้งแต่เล็กจนโต มีราคาถูกกว่าสื่ออื่น ๆ หยิบง่ายใช้

คล่อง ใช้เวลากับการอ่านตามความพอใจ อ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้เสมอ สามารถหาอ่านได้ทั่วไปทุกพาสะดวกทุกที่

หนังสืออ่านเพิ่มเติมยังเป็นหนังสือที่บรรจุความรู้ ซึ่งอาจเป็นความรู้ส่วนใดส่วนหนึ่งจากหลักสูตรหรือความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีประโยชน์เสริมประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เน้นเนื้อหาสาระประโยชน์ ความรู้จะเป็นจุดประสงค์สำคัญของการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยเฉพาะนิยมเขียนให้อ่านเพิ่มเติมหรืออ่านประกอบวิชาใดวิชาหนึ่ง หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน โดยเฉพาะในด้านการส่งเสริมให้อ่านได้รับรู้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้เกิดพัฒนาทางด้านความรู้และสติปัญญา ดังที่ชดฐดา ฤทธิ์แดง (2542: 16) สรุปความจำเป็นที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ดังนี้

1. เพื่อช่วยขยายเนื้อหาในแบบเรียนให้กว้างขึ้น หนังสืออ่านเพิ่มเติมจัดทำขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะส่วนย่อยที่ช่วยเน้นขยายเนื้อหาและยังมีภาพประกอบทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่กว้างขวางขึ้นสร้างเสริมนิสัยรักการค้นคว้าและพัฒนาการอ่าน เด็กสามารถอ่านอย่างอิสระไม่จำกัดสถานที่ ฝึกทักษะในการอ่านอยู่เสมอ รวมทั้งยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2. ส่งเสริมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน หนังสืออ่านเพิ่มเติมหรือหนังสืออ่านประกอบมีเนื้อหาที่สนุกสนานเพลิดเพลิน มีภาพประกอบและเหมาะสมกับวัยจึงสามารถสร้างความสนใจที่จะอ่านมากกว่าแบบเรียน

3. ช่วยชดเชยทางด้านจิตใจของเด็ก หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่เป็นเรื่องราว สามารถชดเชยความรู้สึกบกพร่องทางจิตใจ เสริมสร้างคุณธรรมได้ดีกว่าแบบเรียนทั่วไป ช่วย让孩子ได้รับความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ฝึกสังเกตและส่งเสริมเชาวน์ปัญญา

จินตนา ไบกาชยี่ (2537: 143-144) กล่าวถึงประโยชน์ความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมดังนี้

1. ส่งเสริมความรู้ มีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับความรู้ หรือทักษะ ความคิดรวบยอดหลักการ หรือรวมทั้งก่อให้เกิดความเจริญงอกงาม และพัฒนาการในด้านต่าง ๆ

2. ส่งเสริมสติปัญญา ควรส่งเสริมหรือเปิดโอกาสให้อ่านได้พัฒนาทักษะ การสังเกต ตีความ เปรียบเทียบ ใช้เหตุและผลจำแนกแฉกแจง วิเคราะห์ ประเมินค่า ตลอดจนสามารถนำความรู้ และทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ

3. ส่งเสริมเจตคติที่เหมาะสม ควรสอดแทรกแนวความคิดที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดเจตคติที่เหมาะสมในการนำความรู้ไปใช้ตามแนวทางที่พึงประสงค์ เป็นประโยชน์แก่ตน และแก่ส่วนรวม

4. ส่งเสริมความเข้าใจ ใช้ภาษาที่ถูกต้องและพอเหมาะแก่ความรู้และประสบการณ์ ทางด้านการใช้ภาษาของผู้อ่าน เสนอเนื้อหาตามลำดับขั้นตอนของความรู้ และตามพัฒนาการทาง

สติปัญญาของผู้อ่าน ให้ตัวอย่างที่เหมาะสม ตลอดจนใช้เทคนิควิธีหรือเครื่องส่งเสริมความเข้าใจอื่น ๆ

5. ส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ควรมีลักษณะที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก และกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

หนังสืออ่านเพิ่มเติมช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้นอกห้องเรียน และทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลิน ดังที่จารุณี ยอดกันหา (2540) ศึกษาการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาจริยศึกษา เรื่อง "ความซื่อสัตย์สุจริต" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สรุปว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมจะเป็นการเพิ่มความรู้อื่น ๆ ที่ในหนังสือแบบเรียนไม่มี ทั้งยังเสริมความรู้ที่เรียนให้กว้างขวาง ช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนให้ได้ความรู้เพิ่มและทำให้เด็กที่เรียนเก่งมีความรู้มากขึ้น พัฒนาการอ่านตามความสามารถของเด็กแต่ละคน และชดเชยความรู้ที่ต่างกัน ในส่วนที่เด็กขาดได้ ในขณะเดียวกันยังสามารถช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน พร้อมทั้งยังให้อิสระแก่ผู้อ่านในการที่จะเลือกหนังสือไปอ่านตามความสามารถและความเหมาะสมกับวัยของตนเอง ซึ่งมีความคิดเห็นตรงกับจรรยาพร เทพศรีเมือง (2554) ซึ่งศึกษาผลการใช้นหนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า หนังสือเสริมประสบการณ์เป็นหนังสือที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง อ่านแล้วเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของภาษา ช่วยเสริมสร้างทักษะและนิสัยรักการอ่านทั้งยังช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนตามหลักสูตรให้กว้างขวางขึ้น

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม เป็นหนังสือที่ผู้อ่านสามารถอ่านด้วยตนเองตามความต้องการ ช่วยเสริมความรู้ เพื่อให้ผู้อ่านส่งเสริมความเข้าใจ และสามารถฝึกการอ่านของผู้อ่านโดยไม่ได้บังคับ

3.3 การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

ในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย ชั้นปีที่ 3 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มความรู้ของวัฒนธรรมไทยในด้านการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาจีน ดังนั้นการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะต้องมีเกณฑ์การสร้างที่เหมาะสม และเอื้อประโยชน์ต่อผู้อ่านให้มากที่สุด ซึ่งมีผู้ศึกษาและกำหนดขั้นตอนที่ใช้ในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สำคัญ ดังที่จิวิวรรณ คุณาภินันท์ (2527: 12–21) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม สรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยศึกษาจากหนังสือที่ได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวด ศึกษาความรู้จากตำรา ศึกษาจากผลงานผู้เขียนหนังสือที่มีชื่อเสียง เข้าฟังการอบรมเกี่ยวกับการสร้างหนังสือเด็ก และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

2. เลือกเนื้อหา อาจนำเนื้อเรื่องมาจากหลักสูตร หรือมาจากสภาพท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสามารถหาเนื้อหาได้จากการศึกษาความสนใจ และความต้องการของผู้อ่านวัยต่าง ๆ และต้องตัดสินใจให้แน่นอนว่าจะเขียนให้ผู้อ่านวัยใดมาอ่าน เพราะเนื้อหาสาระ บทสนทนา ภาษาที่ใช้และตัวละครต้องให้แท้จริงกับวัยของผู้อ่าน

3. เขียนโครงเรื่อง (Plot) โครงเรื่องจะต้องกำหนดจุดที่เร้าใจที่สุด หรือเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น และจะต้องเขียนหัวเรื่องรายละเอียดของเรื่องตามลำดับขั้น เพื่อนำไปสู่การจัดรูปเล่มให้เหมาะสมกับภาพประกอบ โครงเรื่องควรจัดหน้าย่อ ๆ ให้เห็นชัดทั้งเรื่องโดยเริ่มที่การวางจุดหมาย หรือบอกแกน (Theme) ของเรื่องก่อน เมื่อได้บอกแกนของเรื่องแล้วจึงคิดหรือผูกเป็นโครงเรื่อง

4. การเขียนบทสคริปต์ (Script) เป็นการนำเรื่องราวที่ได้จากเค้าโครงเรื่อง หรือโครงเรื่อง หรือเนื้อเรื่องย่อ มาเขียนบอกขั้นตอนของเนื้อเรื่องและรูปภาพโดยการบอกว่าแต่ละหน้าของหนังสือตั้งแต่หน้าปก ใบบรองปก หน้าปกใน จนถึงหน้าสุดท้าย การเขียนบทสคริปต์จะเป็นแนวทางในการจัดวางภาพและรูปเล่มของหนังสือได้ว่า หนังสือเรื่องนี้แต่ละหน้าจะมีภาพอะไรบ้าง คำบรรยายอะไรบ้าง และมีกี่หน้า

5. การทำดัมมี่ (Dummy) คือ การทำหนังสือจำลองของหนังสือเด็กที่จะทำขึ้นมา อาจจะทำเป็นเล่มเล็ก ๆ แล้วนำรายละเอียดของบทสคริปต์ที่เขียนขึ้นมาเขียนและวาดรูปลงไปที่ดัมมี่ ตั้งแต่ปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย ดัมมี่เป็นการทดลองทำก่อนที่จะนำไปพิมพ์เป็นเล่มจริง เพื่อจะได้ดูว่าจะสวย หรือเหมาะสมเพียงใด

6. การทำรูปเล่ม (Format) คือการทำหนังสือจริง ๆ ได้แก่ การวาดภาพ คำบรรยาย รวมทั้งการวางหน้า การจัดภาพของหนังสือให้เหมาะสม ขนาดของรูปเล่มควรมีขนาดที่เหมาะสมและหยิบถือได้สะดวก รูปเล่มที่นิยมในการสร้างหนังสือ คือ ขนาดเล็ก ขนาดกว้าง ลักษณะรูปเล่มมี 2 แบบ คือ แนวตั้งและแนวนอน การเย็บเล่มได้ 2 วิธี คือ เย็บข้าง โดยเรียงหน้าให้เรียบร้อยแล้วจะรูปร่าง 3-4 รู และเย็บจากตรงกลางหนังสือ

7. การตั้งชื่อเรื่อง ควรจะให้ผู้อ่านเกิดความสนใจเร้าใจ ทำให้เดาได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร รู้จักใช้ถ้อยคำสำนวนที่เด็กติดใจ และต้องให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ ชื่อเรื่องอาจตั้งจากตัวเอกของเรื่อง จำนวนตัวละคร ชื่อสัตว์ เนื้อเรื่อง ชื่อสถานที่ หรือลักษณะรูปร่างของหนังสือ

บันลือ พฤษะวัน (2536: 79-82) แบ่งหลักเกณฑ์ในการจัดหนังสือสำหรับเด็กไว้ ดังนี้

1.1 ลักษณะรูปเล่ม หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรมีขนาดที่เหมาะสม ถือได้สะดวก ไม่ใหญ่เกินไปหรือเล็กเกินไป ขนาดรูปเล่มใหญ่สุด 10" × 13" และขนาดเล็กสุด 5" × 8" การเย็บเล่มควรเข้าปกแข็งแรงและทนต่อการใช้ การจัดหน้าต้องชัดเจน ดูสวยงาม ส่วนลักษณะตัวอักษรจะต้องเรียบ ไม่มีความผิดพลาดในการพิมพ์

1.2 การวางโครงเรื่อง ต้องติดต่อสืบเนื่องเป็นเรื่องราว ต้องมีเหตุผลเป็นไปตามธรรมชาติ และควรสัมพันธ์กับพื้นฐานประสบการณ์ของผู้อ่าน จึงสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านมากยิ่งขึ้น

1.3 การใช้ภาษา ต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัย เข้าใจง่ายและเป็นภาษาที่นิยมใช้ในสังคม

1.4 การจัดรูปภาพ ต้องตรงกับเนื้อเรื่อง ควรเป็นภาพสี จะช่วยเสริมความเข้าใจของผู้อ่านมากขึ้น

บุปผา มหาสารานนท์ (2542) ศึกษาการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยเรื่อง ยาเสพติด สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้นำแนวคิดข้างต้นมาสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและศึกษาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย เรื่องยาเสพติด สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่หนังสืออ่านเพิ่มเติมพร้อมกับแบบประเมินคุณภาพของหนังสือที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยโดยแจกหนังสือให้นักเรียนแต่ละคนนำไปอ่านที่บ้านเป็นเวลา 3 วัน จากนั้นจึงได้ทำการประเมินโดยนำข้อมูลมาหาคุณภาพของหนังสือ ผลการศึกษาพบว่า ได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย เรื่องยาเสพติด สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง ทางแห่งแสงตะวัน ขนาดรูปเล่ม 8 หน้ายก (7.5 x 10.5 นิ้ว) จำนวน 19 หน้า มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับดี

ซึ่งสอดคล้องกับวชิราพร สุวรรณศรวล (2543) ที่ได้ศึกษาการสร้างหนังสือเสริมประสบการณ์เรื่อง สัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนประเภทสารคดี มีรูปเล่มขนาด 21 x 29 เซนติเมตร จำนวน 25 หน้า ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย หนังสือเสริมประสบการณ์ แบบประเมินคุณภาพ และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อหนังสือเสริมประสบการณ์สำหรับนักเรียน โดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพหนังสือและให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความคิดเห็น นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหนังสือเสริมประสบการณ์เรื่อง สัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับดี

นอกจากนี้ จรรย์วรรณ เทพศรีเมือง (2554) ได้กล่าวในผลการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 3 บท รูปแบบของหนังสือเป็นขนาด A5(14.8 x 21 เซนติเมตร) ขนาดอักษร 18 พอยท์ รวมทั้งสิ้น 70 หน้า ซึ่งมีรูปเล่มเหมาะสมกับผู้เรียนชาวต่างชาติอย่างดี ผู้เรียนชาวต่างชาติใช้หนังสือเล่มนี้แล้ว สามารถเพิ่มความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากขึ้นได้ ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้เรียนชาวต่างชาติเรียนรู้และเข้าใจภาษาไทยได้ดี เพราะอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานาน และมีการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทย

ในขณะที่เสาวคนธ์ สัพญา (2540) ได้ศึกษา การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง **สำนวนไทย** นำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษา ปรากฏว่า ประสิทธิภาพของหนังสือ ผู้ทรงคุณวุฒิ ครูผู้สอน และนักเรียนประเมินอยู่ในระดับดีและดีมาก เหมาะสมที่จะใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะภาษาไทย

สอดคล้องกับ บุษกร มหาวงศ์ (2542) ศึกษาเกี่ยวกับ การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม **ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 เรื่อง ศิลปะการขับชอของจังหวัดน่าน** กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนบ้านศรีน่าน อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องศิลปะการขับชอของจังหวัดน่าน มีจำนวน 52 หน้า ขนาดรูปเล่ม 15 x 21 เซนติเมตร และแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและนักเรียน ผลการศึกษพบว่า ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม และความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในระดับดีและดีมาก นักเรียนสนใจเนื้อหาเป็นอย่างมาก และเกิดความคิดอยากเรียนอยากอ่านหนังสือด้วยตนเอง

ซึ่งสอดคล้องกับบรรยวสธ ฝางคำ (2547) ได้สรุปผลการศึกษาในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง **หลักสายกลางในการดำเนินชีวิต ในรายวิชาวิถีธรรมวิถีไทย สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี**ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้มีประสิทธิภาพด้านรูปเล่ม เนื้อหา ภาษาและภาพประกอบอยู่ในเกณฑ์ดี ทำให้ผู้เรียนมีสื่อการเรียนที่สอดคล้องกับหลักสูตร และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจวิชาวิถีธรรมวิถีไทยมากขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากให้เพิ่มหลักสูตรและแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ ผู้ที่สนใจในเรื่องหลักสายกลางในการดำเนินชีวิตยังสามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองได้

และยังมีจันทกานต์ สิทธิราช (2547) ได้ศึกษาการสร้างนิทานภาพจากวรรณกรรมคำ **ขอ เรื่อง “นกกระจาบ”** มีวัตถุประสงค์สร้างนิทานภาพเพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบในกิจกรรมการสอน เรื่อง วรรณกรรมล้านนา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย หนังสือนิทานภาพ แบบสอบถามความคิดเห็นของครูผู้สอนวรรณกรรมล้านนา และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสือนิทาน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้คือ ครูผู้สอนวรรณกรรมล้านนา จำนวน 20 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 50 คน ผลการศึกษสรุปได้ว่า ครูผู้สอนวรรณกรรมล้านนามีความเห็นเห็นว่าหนังสือนิทานที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมดีมากและนักเรียนมีความคิดเห็นต่อหนังสือนิทานที่สร้างขึ้นอยู่ในระดับดีมาก

จากการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าผู้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ควรศึกษาความรู้เกี่ยวกับวิธีการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมอย่างละเอียดเป็นอันดับแรก แล้วกำหนดวัตถุประสงค์ จะเขียนให้บุคคลระดับไหนอ่าน เนื้อหาอะไร จัดโครงเรื่องให้เรียบร้อย ตั้งชื่อเรื่องที่

น่าสนใจ และจัดรูปเล่มที่พอสมควร สุดท้ายจะส่งไปให้พิมพ์เป็นหนังสือจริง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 นี้ ผู้วิจัยจะนำไปเป็นแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน อันจะนำไปสู่การสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องมารยาทสำคัญสำหรับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลอง

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชาวจีน มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (The college of Arts and Sciences Yunnan Normal University) ชั้นปีที่ 3 ซึ่งปัจจุบัน แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 15 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบเจาะจง และเป็นนักศึกษาที่มีเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนประกอบด้วยเนื้อหา 8 บท ได้แก่
 - บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย
 - บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว)
กับพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)
 - บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)
 - บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม)
 - บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทธยา (จังหวัดชลบุรี)
 - บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว สะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)
 - บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว ทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต)

บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว ถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่)

2. แบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

3. แบบทดสอบระหว่างเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาจีนทั้งหมด 8 บท บทละ 10 ข้อแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

3.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีขั้นตอนดังนี้

1. การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของคนจีนในประเทศไทย

1.1.1 ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางท่องเที่ยวประเทศไทยเป็นจำนวน 2 ครั้งขึ้นไป พบว่า นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีความประทับใจในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรม เช่น ภูเก็ต เชียงใหม่ เป็นต้น เนื่องจากเดินทางท่องเที่ยวเมืองหลวงกรุงเทพฯ จึงในการท่องเที่ยวครั้งที่ 2 จะบินตรงไปสถานที่ท่องเที่ยวอื่นโดยไม่ผ่านกรุงเทพฯ หรือเดินทางท่องเที่ยวสถานที่อื่นแล้วค่อยเข้าสู่มากรุงเทพฯ เพื่อการซื้อของและการทำบุญ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่ตัดสินใจจะเดินทางเข้าสู่ประเทศไทยเป็นครั้งแรก พบว่า นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้ค้นหาข้อมูลต่าง ๆ จากเพื่อนที่เคยมาและอินเทอร์เน็ต จึงสนใจสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและสิ่งต่างจากของประเทศจีน เช่น วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) พระนครศรีอยุธยา ตลาดน้ำ การแสดงสาวประเภทสอง ภูเก็ต และเชียงใหม่ เป็นต้น

1.1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลจากบริษัททัวร์สปริงทัวร์ อินเตอร์เนชั่นแนล แทรเวล เซอร์วิส จำกัดกับซีซั่น ฮอลิเดย์ บัคกิ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด พบว่า บริษัทสองเจ้านี้เป็นบริษัทที่จัดโปรแกรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างประเทศเป็นเวลานานและมีชื่อเสียง นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นครอบครัว เพื่อนร่วมกันที่เป็นรุ่นพ่อแม่ หรือบุคคลที่เกษียณแล้วซึ่งไม่เคยเดินทางเที่ยวในประเทศไทย เนื่องจากนักท่องเที่ยวจีนมักจะชอบสิ่งแปลกตาและต้องการความคุ้มค่าเป็นอันดับแรก จึงจัดสถานที่ท่องเที่ยวเป็นสัญลักษณ์ของประเทศไทยให้ เช่น การเที่ยวชมวัดพระแก้วและพระมหาราชวัง การทำบุญและไหว้พระที่อยุธยา การนั่งเรือเที่ยวชมตลาดน้ำ การชมการแสดงต่างที่

พื้ชา การเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่กาญจนบุรี การเล่นน้ำและพักผ่อนที่ ภูเก็ต และการซื้อของที่เชียงใหม่ เป็นต้น

1.1.3 ผู้วิจัยศึกษาหนังสือ AMAZING ASEAN ไทย: THE GUIDEBOOK โดยชา ธร ไซคภัทรระ แบ่งสถานที่ท่องเที่ยวของไทยเป็น 9 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีสถานที่ท่องเที่ยว 10 แห่ง ผู้วิจัย เลือกกลุ่มแรก 10 สถานที่ห้ามพลาดในประเทศไทย ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวจีนมักจะ เลือกเป็นอันดับแรก

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากการสัมภาษณ์และศึกษาข้างต้น คัดเลือก สถานที่ท่องเที่ยว 7 แห่งที่คนไทยนิยมเที่ยวและไม่ควรพลาดออกมา ได้แก่ วัดพระแก้วและ พระมหาธาตุว้าง เมืองอยุธยา พื้ชา ตลาดน้ำอัมพวา พื้ชา ภูเก็ต เชียงใหม่และกาญจนบุรี

1.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม จากเอกสาร งานวิจัย และหนังสือต่างๆ เพื่อใช้เป็นคู่มือที่สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม รวมถึงประเมินคุณค่าของหนังสืออ่าน เพิ่มเติม

1.3 สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททาง วัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 8 บทโดยคัดเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่ ข้อ 1.1 กล่าวไว้และนำความรู้มารยาททางวัฒนธรรมต่างๆ แทรกเข้าไปในบทเรียนแต่ละบท เพื่อให้ นักศึกษาชาวจีนเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากขึ้น

1.4 สร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรม ในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาจีนทั้งหมด 8 บท บทละ 10 ข้อแบบปรนัย 4 ตัวเลือกตามวัตถุประสงค์ ของการเรียนรู้

1.5 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนทั้งหมด 40 ข้อ แบบปรนัย 4 ตัวเลือกโดยคัดเลือกจากแบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมด 80 ข้อ

1.6 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรม ในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความ ถูกต้องเพื่อแก้ไขปรับปรุง

2. การหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

การหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททาง วัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนมีขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบคุณภาพแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.2 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่แก้ไขแล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมในด้านการจัดรูปเล่มและการพิมพ์ด้านเนื้อหา ด้านการจัดภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา และด้านคุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับ และแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน รายชื่อผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หทัยรัตน์ ทับพร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2.1 การสร้างแบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 กำหนดความหมายของคะแนนของตัวเลือกในแบบสอบถามแต่ละข้อ (พิสนุ พงศ์ศรี. 2552:184) ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	หนังสือมีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก
คะแนน 4	หมายถึง	หนังสือมีคุณภาพอยู่ในระดับดี
คะแนน 3	หมายถึง	หนังสือมีคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้
คะแนน 2	หมายถึง	หนังสือมีคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง
คะแนน 1	หมายถึง	หนังสือมีคุณภาพอยู่ในระดับใช้ไม่ได้

2.2.2 นำแบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทตรวจสอบ

2.2.3 นำแบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านประเมิน

2.2.4 นำคะแนนที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 - 5.00 หมายถึง ผลการประเมินอยู่ในระดับดีมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 - 4.50 หมายถึง ผลการประเมินอยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 - 3.50 หมายถึง ผลการประเมินอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 - 2.50 หมายถึง ผลการประเมินอยู่ในระดับพอใช้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.50 หมายถึง ผลการประเมินอยู่ในระดับต้องปรับปรุง

เกณฑ์ในการยอมรับว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพหรือไม่ ผู้วิจัยกำหนดให้มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

ตาราง 2 แสดงคะแนนการประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญ

รายการ	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน				
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	เฉลี่ย	ระดับของ คุณภาพ
1. ลักษณะรูปเล่ม	3.75	4.5	3.75	4	ดี
1.1 ขนาดและความหนาของหนังสือเหมาะสม	3	5	4	4	ดี
1.2 ลักษณะของปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้อยากอ่าน	3	4	4	3.67	ดี
1.3 ตัวอักษรที่พิมพ์ สวยงาม อ่านง่าย และชัดเจน	4	5	4	4.33	ดี
1.4 การพิมพ์ตัวสะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	5	4	3	4	ดี
2. ภาพประกอบ	3	4.33	4	3.78	ดี
2.1 ลักษณะของรูปภาพสวยงามและชัดเจน	3	4	4	3.67	ดี
2.2 ภาพประกอบช่วยขยายข้อความและส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อเรื่อง	3	5	4	4	ดี
2.3 ภาพประกอบดึงดูดให้อยากอ่านเนื้อเรื่อง	3	4	4	3.67	ดี
3. เนื้อหา	4.25	4	4.25	4.33	ดี
3.1 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้อ่าน	4	4	4	4	ดี
3.2 การจัดลำดับเนื้อหามีความเหมาะสมและต่อเนื่อง	4	4	4	4	ดี
3.3 เนื้อเรื่องมีสาระประโยชน์เหมาะที่จะใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับ นักศึกษาชั้นปีที่ 3	5	4	4	4.33	ดี
3.4 ผู้อ่านได้ความรู้เรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย	4	4	5	4.33	ดี
4. การใช้ภาษา	3.67	4	4	3.89	ดี
4.1 ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย	4	4	4	4	ดี
4.2 ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้อ่าน	3	4	4	3.67	ดี
4.3 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจน	4	4	4	4	ดี
5. คุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับ	4	4.5	4.5	4.33	ดี
5.1 ช่วยปลูกฝังให้นักศึกษาได้เห็นคุณค่าของมารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวไทย	4	5	4	4.33	ดี
5.2 ช่วยให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินใจ	4	4	5	4.33	ดี
รวมเฉลี่ย	3.75	4.25	4.06	4.02	ดี

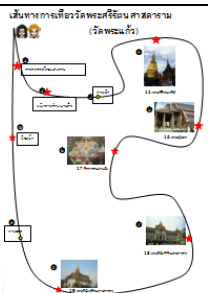
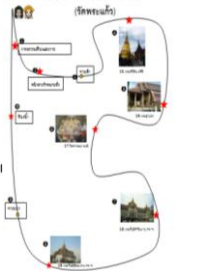
จากตาราง 3 คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านในการประเมินคุณภาพคือ 4.02 สรุปได้ว่าคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”

สำหรับนักศึกษาชาวจีนอยู่ในระดับดี ผู้วิจัยแก้ไขและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 3 แสดงการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
คำนำ	ปัจจุบันนี้ นักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมต่างกันค่อนข้างมาก จึงทำให้นักท่องเที่ยวสร้างความรำคาญแก่ทั้งตัวเองและคนไทย	เนื่องจากเรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวเป็นเรื่องที่ข้ามวัฒนธรรม จึงควรอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมของคนจีนกับปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมเพื่อเชื่อมโยงกับมารยาททางวัฒนธรรม	แก้เป็น เนื่องจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทยจัดโครงการ “ปีท่องเที่ยววิถีไทย 2558” หรือ “2015 Discover Thainess” ทำให้นักท่องเที่ยวจีนมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนไทย

ตาราง 4 แสดงการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หทัยรัตน์ ทับพร

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
5 (บทที่ 1)	คำว่า “สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา”	สะกดผิด ควรสะกดตามภาษาอังกฤษ	แก้เป็น สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์
14 (บทที่ 2)	แบบทดสอบระหว่างเรียนข้อ 6 ตัวเลือกข้อ ง. ถูกทุกข้อ	ไม่ควรมีตัวเลือกถูกทุกข้อ	แก้เป็น ง. ในหลวงมีลูกมากมาย
18 (บทที่ 2)		ตัวเลขภาพกับตัวเลขของการอธิบายเส้นทางซ้ำกัน ทำให้คนที่ดูรูปภาพสับสน ควรตัดตัวเลขของรูปภาพ	
57 (บทที่ 4)	 วันสงกรานต์ที่เชียงใหม่	รูปภาพไม่ชัดเจน	
58 (บทที่ 4)	เกร็ดความรู้ วันลอยกระทง	อธิบายไม่ชัดเจน ควรขยายความให้ชัดเจนขึ้น	แก้เป็น คนไทยมีความเชื่อว่าน้ำสามารถชำระล้างได้ทุกอย่างและช่วยเหลือชีวิตของคนไทย เพื่อให้ความเคารพ และขอบคุณน้ำที่ให้ประโยชน์ต่าง ๆ ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และคำขอโทษที่ทำให้น้ำเสียเน่าและเปลืองน้ำ คนไทยจึงจัดกิจกรรมลอยกระทง

ตาราง 5 แสดงการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของรองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
คำนำ	ผู้วิจัยหวังว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้จะเป็นแนวทางการศึกษาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมสำหรับผู้สนใจเรียนรู้และทำให้นักศึกษาชาวจีนเข้าใจเรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทยได้มากขึ้น	เพิ่มประโยคให้เห็นความสำคัญมากยิ่งขึ้น	แก้เป็น อีกทั้งยังส่งผลดีต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยและชาวจีน
5 (บทที่ 1)	ส่วนฝั่งทะเลด้านตะวันออกของได้ติดกับทะเลอันดามัน และฝั่งทะเลด้านตะวันตกติดกับอ่าวไทย	การอธิบายทิศทางผิด	แก้เป็น ส่วนฝั่งทะเลด้านตะวันตกของได้ติดกับทะเลอันดามัน และฝั่งทะเลด้านตะวันออกติดกับอ่าวไทย
6 (บทที่ 1)		ควรอธิบายเพิ่ม เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าใจแผนที่มากขึ้น	
7 (บทที่ 1)	และต้องดื่มน้ำสะอาดด้วย	ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง	แก้เป็น และต้องดื่มน้ำบ่อยๆด้วย
30 (บทที่ 2)	ถ้าพร้อมแล้วก็มาเริ่มอ่านต่อกันเลย	ควรอธิบาย “ทำความเข้าใจ” จะดีกว่า	แก้เป็น ถ้าพร้อมแล้วก็มาเริ่มทำความเข้าใจต่อกันเลย
40 (บทที่ 3)	ด้วยเหตุผลประวัติศาสตร์ คนในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติหรือเป็นคนไทย ควรอนุรักษ์สิ่งเก่าให้ดี	ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง	เนื่องจากสถานที่เหล่านี้มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ คนในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติหรือเป็นคนไทยจึงต้องอนุรักษ์สิ่งเก่าให้ดี

ตาราง 5 (ต่อ)

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
48 (บทที่ 4)	 ใส่บาตรวันเข้าพรรษา จังหวัดสมุทรสงคราม	รูปภาพไม่ชัดเจน	
99 (บทที่ 8)	จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่มากที่สุดในประเทศไทย	เขียนข้อมูลไม่ถูกต้อง	จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับสองในประเทศไทย
101 (บทที่ 8)	คำว่า “สถานที่การเรียนรู้การสอน”	ควรใช้ สถาบันการศึกษา จะดีกว่า	แก้เป็น มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษา

2.3 หลังจากผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดลองครั้งที่ 1 เพื่อหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2.3.1 กลุ่มทดลองครั้งที่ 1

นักศึกษาชาวจีน 1 คน ศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (The college of Arts and Sciences Yunnan Normal University) ปัจจุบัน แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทย ที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ สถานที่เก็บข้อมูลคือ หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ภาพประกอบ 2 บรรยากาศการทดลองครั้งที่ 1 วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2559 ณ หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ¹

2.3.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยบทเรียนทั้ง 8 บท และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้ง 2 ชุดไปทดลองกับกลุ่มทดลองเป็นจำนวน 10 ครั้ง ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2559 การใช้เวลาแต่ละบทรวมเวลาการอ่านบทเรียนและการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ดังตารางต่อไปนี้

¹ รูปถ่ายโดยนางสาว Cao Yuanyuan นักศึกษาจีนระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล

ตาราง 6 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1

ครั้ง	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหา	การใช้เวลา
1	29 สิงหาคม พ.ศ. 2559	แบบทดสอบก่อนเรียน	26 นาที
2	30 สิงหาคม พ.ศ. 2559	บทนำ บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย	50 นาที
3	1 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และ พระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)	61 นาที
4	3 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว โบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)	30 นาที
5	4 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว ตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม)	45 นาที
6	5 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวพัทยา (จังหวัดชลบุรี)	40 นาที
7	6 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว สะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)	30 นาที
8	7 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต)	30 นาที
9	8 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่)	35 นาที
10	10 กันยายน พ.ศ. 2559	แบบทดสอบหลังเรียน	20 นาที

จากตารางแสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1 ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดเวลาในการอ่านบทเรียน และสังเกตว่า กลุ่มทดลองใช้เวลาในการอ่านแต่ละบทต่างกันขึ้นอยู่กับความยากง่ายและจำนวนมากน้อยของเนื้อหา เช่น ในครั้งที่ 3 การอ่านบทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) เนื่องจากเนื้อหาของบทนี้ค่อนข้างยาว มีคำราชาศัพท์เล็กน้อย และในเนื้อหาที่แนะนำความรู้เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแต่ละแห่ง กลุ่มทดลองอ่านเข้าใจยาก จึงใช้เวลาในการอ่านบทนาน และในครั้งที่ 2 การอ่านบทนำกับบทที่ 1 มารยาททาง

วัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย เนื่องจากกลุ่มทดลองต้องอ่านบทนำซึ่งมีการกล่าวถึงตัวละครในบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการสัมภาษณ์กลุ่มทดลองพบว่า กลุ่มทดลองอ่านบทเรียนที่เป็นตัวหนังสือไทยทั้งหมดเป็นครั้งแรกจึงรู้สึกตื่นเต้นและใช้เวลานาน และผู้วิจัยพบว่า คำศัพท์ที่ง่ายและมีความหมายหลายความหมาย กลุ่มทดลองส่วนมากจะจำแต่ความหมายแรกที่ได้เรียนมา แต่ความหมายที่เรียนต่อมากจะคิดไม่ทัน ทำให้กลุ่มทดลองเข้าใจเนื้อหายากขึ้นและใช้เวลาอ่านบทเรียนนานขึ้น เช่น “เขตพระราชฐานชั้นนอกใช้เป็นที่ตั้งของหน่วยงานราชการ” คำว่า “ตั้ง” หมายถึง “แต่งตั้ง” แต่กลุ่มทดลองเข้าใจว่า “ตั้งแต่” จึงทำให้นักศึกษาอ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย

2.3.3 ผลการทดลองครั้งที่ 1

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และแบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมด 8 บท โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.3.3.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีทั้งหมด 40 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 2.5 คะแนน คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน กลุ่มทดลองได้ร้อยละ 67.5 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ได้ร้อยละ 100

2.3.3.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนของแต่ละบทมี 10 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 10 คะแนน ดังนี้

ตาราง 7 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองครั้งที่ 1

บทที่	แบบทดสอบระหว่างเรียน	คะแนน	ระดับคุณภาพ
1	มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย	80	ดี
2	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)	90	ดีมาก
3	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)	90	ดีมาก
4	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม)	100	ดีมาก
5	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพญา (จังหวัดชลบุรี)	80	ดี
6	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)	90	ดีมาก
7	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต)	90	ดีมาก
8	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถ้ำมรกต (จังหวัดเชียงใหม่)	90	ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย		88.75	ดี

จากตารางแสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองครั้งที่ 1 สรุปได้ว่าคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนอยู่ในระดับดี บทที่ 4 กลุ่มทดลองได้คะแนนเต็ม เนื่องจากกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบระหว่างเรียนหลังจากการอ่านบท เนื้อหาบทนี้ง่ายกว่า กลุ่มทดลองได้คุ้นเคยตัวหนังสือไทยมากขึ้นและสนใจเนื้อเรื่องด้วย จึงทำได้คะแนนเต็ม ส่วนบทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย กับบทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทยา(จังหวัดชลบุรี) กลุ่มทดลองได้คะแนนร้อยละ 80 ข้อที่ผิดเป็นข้อที่ประมาทในการอ่านคำถาม เช่นในบทที่ 1 มีข้อที่ถามว่า “ประเทศไทยมีเพื่อนบ้านกี่ประเทศ” กลุ่มทดลองกลับดูแผนที่และนับประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศ เพื่อนบ้าน และข้อ 9 “หากนักท่องเที่ยวอยากไปเที่ยวสวนผลไม้เมืองร้อน ควรจะไปภาคไหน” กลุ่มทดลองเข้าใจว่า ถ้ากินผลไม้เมืองร้อน ควรไปเขตที่ร้อนสุดซึ่งเป็นภาคใต้ จึงตอบเป็นภาคใต้

จากการสังเกตพบว่ากลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชาวจีนที่มีพื้นฐานภาษาไทยค่อนข้างดีและตั้งใจอ่านบทเรียนทุกครั้ง มักชอบถามคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย จึงทำให้ได้คะแนนสูงในการทำแบบทดสอบทุกครั้ง

ตาราง 8 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังจากการทดลองครั้งที่ 1

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของ กลุ่มทดลอง	สิ่งที่แก้ไข
21	คำว่า “ประดิษฐ์ฐาน”	คำอธิบายไม่เข้าใจ ควรเพิ่มภาษาจีน	แก้เป็น ประดิษฐ์ฐาน (建造)
37	แผนที่สถานที่ท่องเที่ยว อ้างอิงจากเว็บไซต์การ ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	ตัวหนังสือเล็ก บริเวณ แผนที่กว้างใหญ่	
85	แบบทดสอบระหว่างเรียน ข้อ 4 สถานที่ท่องเที่ยวใด เป็นสถานที่เกี่ยวกับ สงครามโลกครั้งที่ 2	ข้อเลือกถูก 3 ข้อ จึง ควรเปลี่ยนคำถาม	แก้เป็น สถานที่ท่องเที่ยวใดไม่ใช่สถานที่ เกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2
-	-	แบบฝึกหัดค่อนข้าง น้อย ควรเพิ่มเพื่อให้ ผู้อ่านฝึกการเขียนและ ยังสามารถจำเนื้อหา ได้มากขึ้น	แบบฝึกหัด จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยการเขียน - ทำไมคนไทยนิยมไหว้พระเก้าวัด - จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความสำคัญอย่างไร - เมื่อเข้าชมโบราณสถาน ควรทำอย่างไรถึงเหมาะสม - พระพุทธเจ้ามีประวัติความเป็นมาในศาสนาพุทธอย่างไรที่แตกต่างจากพระเยซูคริสต์ - ราชธานีหมายถึงอะไร

2.4 หลังจากทดลองครั้งที่ 1 และแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดลองครั้งที่ 2 เพื่อหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2.4.1 กลุ่มทดลองครั้งที่ 2

นักศึกษาชาวจีนจำนวน 3 คน ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน (Yunnan University of Finance and Economics) ซึ่งปัจจุบัน แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยรังสิต สถานที่เก็บข้อมูลคือ ห้องอ่านหนังสือกลางของมหาวิทยาลัยรังสิต เพื่อตรวจสอบเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนจะเหมาะสมกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผู้วิจัยจึงเลือกนักศึกษา 3 คนที่เรียนภาษาไทยเก่ง ปานกลางและอ่อน และมีเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 3 บรรยากาศการทดลองครั้งที่ 2 วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2559 ณ ห้องอ่านหนังสือกลางของมหาวิทยาลัยรังสิต²

² รูปถ่ายโดยผู้วิจัย

2.4.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยบทเรียนทั้ง 8 บท และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้ง 2 ชุดไปทดลองกับกลุ่มทดลองเป็นจำนวน 10 ครั้ง ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2559 การใช้เวลาแต่ละบทรวมเวลาการอ่านบทเรียนและการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2

ครั้ง	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหา	การใช้เวลา		
			คนที่1	คนที่2	คนที่3
1	16 กันยายน พ.ศ. 2559	แบบทดสอบก่อนเรียน	35 นาที	40 นาที	42 นาที
2	17 กันยายน พ.ศ. 2559	บทนำ บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับ การท่องเที่ยวไทย	35 นาที	37 นาที	40 นาที
3	20 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการ ท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)	70 นาที	42 นาที	43 นาที
4	21 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)	48 นาที	62 นาที	80 นาที
5	24 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม)	44 นาที	53 นาที	53 นาที
6	25 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวพื้ญา (จังหวัดชลบุรี)	35 นาที	45 นาที	69 นาที
7	28 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมใน การท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำ แคว (จังหวัดกาญจนบุรี)	30 นาที	50 นาที	48 นาที
8	29 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการ ท่องเที่ยวทะเลอันดามัน(จังหวัดภูเก็ต)	45 นาที	45 นาที	60 นาที

ตาราง 9 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2 (ต่อ)

ครั้ง	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหา	การใช้เวลา		
			คนที่1	คนที่2	คนที่3
9	30 กันยายน พ.ศ. 2559	บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการ ท่องเที่ยวของคนจีน(จังหวัดเชียงใหม่)	40 นาที	40 นาที	55 นาที
10	1 ตุลาคม พ.ศ. 2559	แบบทดสอบหลังเรียน	20 นาที	30 นาที	30 นาที

จากตารางแสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดเวลาในการอ่านบทเรียน และสังเกตว่ากลุ่มทดลองใช้เวลาในการอ่านแต่ละบทต่างกันขึ้นอยู่กับความยากง่ายและจำนวนมากน้อยของเนื้อหา เช่น ในครั้งที่ 4 การอ่านบทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) กลุ่มทดลองใช้เวลานานเนื่องจากเป็นบทที่มีเนื้อหาที่ยากซึ่งแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโบราณ และสังเกตว่า กลุ่มทดลองอ่านค่อนข้างช้าและอ่านอย่างละเอียด และยังมีคำศัพท์ที่ไม่รู้จักเป็นจำนวนมาก กลุ่มทดลองคนที่ 1 อ่านบทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) ใช้เวลา 70 นาที เพราะว่าเนื้อหาค่อนข้างยาว คำศัพท์ยาก จึงทำให้กลุ่มทดลองไม่มีสมาธินั่งอ่านหนังสือ ส่วนกลุ่มทดลองคนที่ 3 เป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยอ่อน ภาษาและคำศัพท์ในหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนยากไปเล็กน้อยสำหรับเขา เมื่อกลุ่มทดลองอ่านบทเรียนโดยใช้พจนานุกรม เพื่อหาคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ จึงใช้เวลานานในการอ่านบทเรียน

ผู้วิจัยพบว่าการทดลอง 2 ครั้งนี้ กลุ่มทดลองทั้งหมด 4 คน นักศึกษาผู้ชาย 2 คนใช้เวลาในการอ่านบทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) นานกว่านักศึกษาผู้หญิง 2 คน เกือบครึ่งชั่วโมง และจากการสัมภาษณ์กลุ่มทดลองพบว่า นักศึกษาผู้หญิง 2 คนเคยอ่านเนื้อหาเกี่ยวกับวัดพระแก้วมาก่อน และได้ไปทัศนศึกษาที่วัดพระแก้ว จึงเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายกว่าและเวลาอ่านเนื้อหายังสามารถนึกภาพตอนไปที่วัดพระแก้ว

2.4.3 ผลการทดลองครั้งที่ 2

ในการทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยเก็บคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวบรวมแบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมด 8 บทโดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.3.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีทั้งหมด 40 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 2.5 คะแนน ดังนี้

ตาราง 10 แสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในการทดลองครั้งที่ 2

กลุ่มทดลอง	คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน
คนที่ 1	72.5	100
คนที่ 2	67.5	95
คนที่ 3	50	90
คะแนนเฉลี่ย	63.3	95

จากตารางแสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในการทดลองครั้งที่ 2 พบว่า กลุ่มทดลองมีความก้าวหน้าค่อนข้างมากหลังจากอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน จากการสังเกตและสัมภาษณ์กลุ่มทดลองพบว่า กลุ่มทดลองคนที่ 1 สนใจเรื่องการท่องเที่ยวและชอบเดินทางไปเที่ยวด้วยตนเอง สถานที่ท่องเที่ยวที่ประกอบในเครื่องมือ กลุ่มทดลองเคยไปเที่ยวบางที่แล้ว และเรื่องที่นำรู้ในบางบททำให้กลุ่มทดลองเกิดความสนใจ จึงทำให้กลุ่มทดลองทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเต็ม เนื่องจากกลุ่มทดลองคนนี้เป็นชาวไต้หวันจากเมืองหลินชาง มณฑลยูนนานได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับความเหมือนและความแตกต่างของเทศกาลสงกรานต์ จึงทำให้เข้าใจเรื่องนำรู้ของบทที่ 4 นำกับชีวิตที่กล่าวถึงเทศกาลสงกรานต์และลอยกระทง ความเชื่อ และวิถีชีวิตของคนไทยง่ายขึ้น

จากการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนพบว่า กลุ่มทดลองคนที่ 3 ได้พัฒนามากกว่าอีกสองคน กลุ่มทดลองคนที่ 3 เป็นนักศึกษาที่อ่านหนังสือช้าและมีพื้นฐานภาษาไทยที่อยู่ในระดับอ่อน เนื่องจากวงศัพท์น้อย และปัญหาเรื่องประโยคในภาษาไทย จึงทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องยากกว่า เมื่อผู้วิจัยตรวจแบบทดสอบแล้วให้อ่านคำถามหรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องอีกรอบหนึ่งก็ตอบถูกได้ แต่กลุ่มทดลองคนนี้เป็นนักศึกษาที่ชอบถามคำถามและสิ่งเกี่ยวกับภาษาไทย เมื่อกลุ่มทดลองอ่านบทเรียนได้พบเห็นคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ ผู้วิจัยสังเกตว่ากลุ่มทดลองมักจะคาดเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทรอบข้าง แล้วค่อยเปิดพจนานุกรมเพื่อพิสูจน์ว่าความหมายที่คาดเดาไว้ถูกต้องหรือไม่

2.4.3.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนของแต่ละบทมี 10 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 10 คะแนน ดังนี้

ตาราง 11 คะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองครั้งที่ 2

กลุ่มทดลอง		คนที่ 1		คนที่ 2		คนที่ 3	
บทที่	แบบทดสอบระหว่างเรียน	คะแนน	ระดับคุณภาพ	คะแนน	ระดับคุณภาพ	คะแนน	ระดับคุณภาพ
1	มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย	80	ดี	80	ดี	80	ดี
2	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง	100	ดีมาก	90	ดี	80	ดี
3	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)	90	ดี	80	ดี	80	ดี
4	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา(จังหวัดสมุทรสงคราม)	80	ดี	80	ดี	80	ดี
5	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทยา(จังหวัดชลบุรี)	80	ดี	90	ดี	70	ปานกลาง
6	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)	80	ดี	80	ดี	70	ปานกลาง
7	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต)	80	ดี	80	ดี	80	ดี
8	มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่)	90	ดี	80	ดี	70	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย		85	ดี	82.5	ดี	76.5	ปานกลาง
เฉลี่ย		81.33					

จากตารางแสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองครั้งที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 81.33 สรุปได้ว่าคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนอยู่ในระดับดี ผลการทดลองพบว่า คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) ได้คะแนนร้อยละ 76.67 เนื่องจากเนื้อหาในบทนี้เน้นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2 นักศึกษาไม่ได้เรียนรู้มาก่อน อีกทั้งนักศึกษาไม่คุ้นเคยจังหวัดนี้ เพราะว่าก่อนอ่านบทนี้ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มทดลองพบว่า กลุ่มทดลองรู้จักจังหวัดกาญจนบุรีเพียงว่าเป็นจังหวัดหนึ่งใน ประเทศไทยและติดกับสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ ทำให้กลุ่มทดลองอ่านและเข้าใจเนื้อหายากขึ้น

จากคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบระหว่างเรียนของกลุ่มทดลองพบว่า กลุ่มทดลองคนที่ 3 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.5 ที่นี้ บทเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุดคือ บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพืทยา(จังหวัดชลบุรี) บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) และบทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่) ได้คะแนนร้อยละ 70 เนื่องจากความรู้พื้นฐานภาษาไทยของกลุ่มทดลองอ่อน ในการอ่านสามบทนี้ใช้ เวลาบทละประมาณ 1 ชั่วโมง เมื่ออ่านบทเรียนยังติดคำศัพท์ที่ไม่รู้จักและไม่เข้าใจเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ตอบแบบทดสอบไม่ค่อยได้ แต่เมื่อผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองอ่านคำถามอีกรอบหนึ่ง และให้กลุ่มทดลองอธิบายคำถามตามความเข้าใจของเขา แล้วค่อยอ่านข้อตอบทีละข้อ ถ้ามีเนื้อหาที่เขาไม่แน่ใจให้กลับไปอ่านเนื้อหาที่เกี่ยวข้องในบทเรียน จึงให้เขาเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้

ตาราง 12 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังจากการทดลองครั้งที่ 2

[illegible]

4. วิธีดำเนินการวิจัย

หลังจากผู้วิจัยทดลอง 2 ครั้งเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน และศึกษาคุณค่านี้ประสิทธิผลซึ่งเป็นความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชาวจีนที่แลกเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (The college of Arts and Sciences Yunnan Normal University) ชั้นปีที่ 3 ปัจจุบันมาเรียนภาษาไทยที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 15 คน ซึ่งเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 4 บรรยากาศปฏิบัติการจริงวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ณ ตึก 50 ปี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ³

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยบทเรียนทั้ง 8 บท และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้ง 2 ชุดไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 4 ครั้ง ระยะเวลาที่ใช้

³ รูปถ่ายโดยนาย Ma Guojun นักศึกษาจีนระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล

ในการทดลองกลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ วันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2559
การใช้เวลาแต่ละบทรวมเวลาการอ่านบทเรียนและการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 3

ครั้ง	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหา	การใช้เวลา
1	3 ตุลาคม พ.ศ. 2559	แบบทดสอบก่อนเรียน	60 นาที
2	5 ตุลาคม พ.ศ. 2559	บทนำ บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัด กรุงเทพฯ)	120 นาที
3	9 ตุลาคม พ.ศ. 2559	บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม) บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทธยา (จังหวัดชลบุรี) บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)	240 นาที
4	14 ตุลาคม พ.ศ. 2559	บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต) บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว ถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่) แบบทดสอบหลังเรียน	180 นาที

3.ผลการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

ในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเก็บคะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน แบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมด 8 บทโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 14 แสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	ก่อนเรียน	ระหว่างเรียน								หลังเรียน
		บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	
1	77.5	100	80	100	100	100	90	90	100	97.5
2	65	100	100	100	70	80	90	80	80	97.5
3	47.5	80	100	100	90	80	80	80	90	92.5
4	77.5	80	100	90	90	100	80	90	90	95
5	72.5	100	100	100	80	80	80	100	90	95
6	67.5	100	100	100	90	90	80	90	90	90
7	65	80	90	100	100	80	90	100	80	95
8	45	80	100	100	80	90	80	100	90	95
9	72.5	90	100	100	80	90	90	1400	90	95
10	67.5	100	90	100	100	90	90	90	70	100
11	67.5	80	90	70	80	90	80	90	80	95
12	62.5	80	100	100	100	90	80	90	80	95
13	30	100	100	70	70	70	100	100	90	97.5
14	45	80	90	80	100	80	80	100	90	92.5
15	45	80	100	80	80	80	80	100	90	97.5

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาทเพื่อการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน และศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลซึ่งเป็นความก้าวหน้าของนักศึกษาในบทต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คนมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของนักศึกษาจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของนักศึกษาจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ
2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักศึกษาทำแบบทดสอบท้ายบท จำนวน 8 บทเพื่อหาประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1
3. การวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_2
4. การวิเคราะห์ความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล E.I.

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน และศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาในการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2 (กรมวิชาการ. 2545: 36-64)

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่นักศึกษาทั้งหมดทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ถูก ตั้งคิดเป็นร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่นักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ถูก ตั้งคิดเป็นร้อยละ 80

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum x$	แทน	คะแนนรวมจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัด
	N	แทน	จำนวนนักศึกษา

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
	N	แทน	จำนวนนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบทำยบทของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนคือ ร้อยละ 89.4 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานประสิทธิภาพของกระบวนการที่กำหนดไว้ $E_1 = 80$ และประสิทธิภาพแต่ละบทของหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะอยู่ระหว่างร้อยละ 84.7 – 96 ดังนี้

บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย มีประสิทธิภาพร้อยละ 88.7

บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) มีประสิทธิภาพร้อยละ 96

บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) มีประสิทธิภาพร้อยละ 92.7

บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม) มีประสิทธิภาพร้อยละ 87.3

บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพืชมงคล (จังหวัดชลบุรี) มีประสิทธิภาพร้อยละ 86

บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) มีประสิทธิภาพร้อยละ 84.7

บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต) มีประสิทธิภาพร้อยละ 93.3

บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว ถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่) มีประสิทธิภาพร้อยละ 86.7

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า บทเรียนที่มีค่าประสิทธิภาพเกินร้อยละ 90 มีทั้ง 3 บท ได้แก่ บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) และบทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต) เนื่องจากเนื้อหาไม่ยาก และแต่ละบทมีแบบฝึกหัดตอบคำถาม จะช่วยให้พวกเขาจดจำเนื้อเรื่องได้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างเพิ่งเคยไปทัศนศึกษาบางที่มาก่อน จึงมีความรู้ และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่นั้น เมื่ออ่านบทเรียน สามารถนึกภาพสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้นได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตว่าบทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 84.7 ซึ่งเป็นบทที่มีค่าประสิทธิภาพต่ำสุด ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์นักศึกษา ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยืนสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ และในบทนี้ส่วนใหญ่แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงไม่ค่อยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน

บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม(วัดพระแก้ว)และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) นักศึกษาคนที่ 1 ได้ 80 คะแนน ซึ่งเป็นคนที่ได้คะแนนน้อยสุดในบทนี้ จากการสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาคนนี้อ่านคำถามไม่ละเอียด และไม่ค่อยมีวงศัพท์ที่ยืมจากภาษาอังกฤษ เช่น “ถ่ายรูปจิตรกรรมฝาผนังโดยใช้แฟลช” คำว่า “แฟลช(Flash)” ในบทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) มีนักศึกษาสองคนได้ 70 คะแนน และทำผิดข้อตอบเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาสองคนนี้เป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย ปางกลาง แต่ไม่เข้าใจความหมายของข้อคำถามและวงศัพท์น้อย เช่น “กำหนด” “หมวก” “พับเพียบ” ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่เคยเรียนในปีหนึ่ง เทอมสองกับปีสอง เทอมสอง เมื่อผู้วิจัยอธิบายให้ฟังแล้ว นักศึกษาสองคนนี้จะเลือกได้ถูกต้อง บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม) แบบทดสอบข้อ 7 ให้เลือกข้อใดไม่ใช่ความสำคัญของวันสงกรานต์ นักศึกษามักจะเลือกข้อ ข “เป็นวันที่ครอบครัวจะได้อยู่พร้อมหน้า” เพราะว่า 1) นักศึกษาไม่เข้าใจความหมาย “ครอบครัว” “พร้อมหน้า” จึงทำให้ไม่เข้าใจความหมายของประโยคนี้ และ 2) ตีความหมายผิด นักศึกษายังไม่ค่อยรู้จักวัฒนธรรมไทย จึงคิดไม่ถึงว่าวันสงกรานต์เป็นวันปีใหม่ของประเทศไทย สมาชิกในครอบครัวควรกลับบ้านอยู่ด้วยกัน บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทธยา(จังหวัดชลบุรี) นักศึกษาคนที่ 13 ได้ 70 คะแนน ผู้วิจัยสังเกตว่า นักศึกษาคนนี้มีมักจะเลือกผิดข้อที่มีคำตอบเป็นประโยคความซ้อน เพราะว่าวันวรรคประโยคผิด จึงเกิดความเข้าใจผิดและเลือกข้อตอบผิด ส่วนในบทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) นักศึกษาคนนี้เป็นคนเดียวที่ได้คะแนนเต็ม เนื่องจากนักศึกษามีความคุ้นเคยกับภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น และสนใจเนื้อเรื่อง เพราะว่าเมื่ออยู่ประเทศจีน เคยอ่านความรู้ที่เกี่ยวข้อง ในบทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี) มีนักศึกษา 14 คนตอบผิดในข้อ “ประเพณีนี้เป็มักจะจัดเดือนไหน” เพราะว่านักศึกษาเข้าใจว่าเดือน 12 ของไทยเป็นเดือนธันวาคม นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตว่า นักศึกษากลุ่มนี้สับสนเรื่องเดือน เช่น จำ “เดือนพฤศจิกายน” เป็น “เดือนที่ 5”

สรุปได้ว่าพื้นฐานภาษาไทยของนักศึกษากลุ่มนี้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง จึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดในภาษาไทยโดยอ่านหนังสือด้วยตนเอง ผู้วิจัยสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาชาวจีนนิยมท่องความหมายคำศัพท์อย่างเดียว แต่ไม่ได้นำแต่ละความหมายของคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคเพื่อจดจำและเข้าใจการใช้คำ จึงเกิดความเข้าใจผิดประโยคหรือคำถาม และยังทำให้การอ่านหนังสือช้า

3. การวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E₂

แบบทดสอบหลังเรียนมีข้อสอบทั้งหมด 40 ข้อ ข้อละ 2.5 คะแนน คะแนนเต็ม 100 คะแนน ดังต่อไปนี้

ตาราง 16 แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินแบบทดสอบหลังเรียน

คนที่	แบบทดสอบหลังเรียน
N=15	คะแนนเต็ม 100
1	97.5
2	97.5
3	92.5
4	95
5	95
6	90
7	95
8	95
9	95
10	100
11	95
12	95
13	97.5
14	92.5
15	97.5
ΣF	1430
$\bar{X}$	95.3
E_2	95.3

จากตารางข้างต้น คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนทั้ง 8 บทเท่ากับร้อยละ 95.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่กำหนดไว้ $E_2 = 80$ นักศึกษาจีนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนค่อนข้างสูง มีนักศึกษา 12 คนได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าร้อยละ 95 สูงสุดได้คะแนนเต็ม แสดงว่าผู้เรียนอ่านเข้าใจเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติมทั้งเล่มเป็นอย่างดี ผู้วิจัยสังเกตว่า นักศึกษาคนที่ 10 เป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเก่ง ชอบถามเมื่อในเนื้อหาหรือคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจในหนังสือ และจะบันทึกไว้ในสมุดเล่มของตนเอง ส่วน

มีนักศึกษา 3 คนได้คะแนนต่ำในการทำแบบทดสอบหลังเรียน คนที่ 3 ได้คะแนนร้อยละ 92.5 คนที่ 6 ได้คะแนนร้อยละ 90 และคนที่ 14 ได้คะแนนร้อยละ 92.5 ผู้วิจัยสังเกตว่าข้อสอบที่ทำผิดของสามคนนี้ มักจะเป็นข้อสอบที่ต้องใช้ความจำจึงจะตอบถูก แสดงว่านักศึกษาไม่ได้ทบทวนเนื้อหา ก่อนทำแบบทดสอบหลังเรียนอย่างละเอียด จำเนื้อหาไม่ชัดเจนจึงทำให้ตอบสอบผิด

ดังนั้นหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนทั้ง 8 บทจึงมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 89.4 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.3 แสดงว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 สามารถนำไปใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนได้

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความก้าวหน้าของนักศึกษา

สถิติที่ใช้ในการหาดัชนีประสิทธิผลหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนเล่มนี้ ถ้าต้องการพิจารณาว่ามีคุณภาพก็สามารถพิจารณาได้โดยดูการพัฒนาก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องใด ๆ นักศึกษาได้พัฒนาหรือมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ หรือเพิ่มขึ้นเท่าไร ซึ่งอาจจะพิจารณาได้จากหาค่าดัชนีประสิทธิผล (ประสาท เนืองเฉลิม. 2556: 218-219)

การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักศึกษาโดยอาศัยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I) มีสูตรดังนี้

$$E. I. = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ	P_1	แทน ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
	P_2	แทน ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
	Total	แทน ผลคูณของจำนวนนักศึกษากับคะแนนเต็ม

ดัชนีประสิทธิผลเป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่างจะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้ เพราะมีค่าต่ำกว่า -1.00 ก็ได้ และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่าคะแนนผลสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งมีความหมายว่าระบบการเรียนการสอนหรือแนวทางการเรียนการสอนที่ใช้ไม่มีคุณภาพ

5.การวิเคราะห์ผลความก้าวหน้าจากคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเพื่อหาค่าประสิทธิผล

การวิเคราะห์ความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน เปรียบเทียบผลการทดลองก่อนและหลังการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เพื่อหาค่าประสิทธิผลได้ดังนี้

ตาราง 17 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

คนที่ N=15	แบบทดสอบก่อนเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน	ผลต่าง
	คะแนนเต็ม 100	คะแนนเต็ม 100	
1	77.5	97.5	20
2	65	97.5	32.5
3	47.5	92.5	45
4	77.5	95	17.5
5	72.5	95	22.5
6	67.5	90	22.5
7	65	95	30
8	45	95	50
9	72.5	95	22.5
10	67.5	100	32.5
11	67.5	95	27.5
12	62.5	95	32.5
13	30	97.5	67.5
14	45	92.5	47.5
15	45	97.5	52.5
รวม	907.5	1430	522.5
E.I.	0.88		

จากตาราง 17 ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.88 แสดงว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนนี้ช่วยให้นักศึกษาจีนพัฒนาทักษะการอ่านและเสริมสร้างความเข้าใจเรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว

ไทย จากการวิเคราะห์ข้อมูล มีนักศึกษาจีน 4 คนได้คะแนนเกิน 70 คะแนนเมื่อทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพราะว่า 4 คนนี้เป็นคนที่เรียนหนังสืออยู่ในระดับดี และมีวงศัพท์มากกว่าคนอื่น จึงทำให้อ่านคำถามได้เข้าใจ ส่วน 5 คนที่ได้คะแนนไม่ถึง 50 มีปัญหาเดียวกันคือ ไม่เข้าใจความหมายของคำถาม อ่านตัวอักษรบางตัวไม่ค่อยออก เช่น “เสาชี้” อ่านเป็น “เสาชี้” หรือ “เสาชี้” ผู้วิจัยสังเกตว่า เมื่ออ่านสองบทแรก 5 คนนี้ใช้เวลาานกว่าผู้เรียนอื่นประมาณครึ่งชั่วโมง และทำแบบทดสอบท้ายบทได้คะแนนค่อนข้างสูง จากบทที่ 3 ถึงบทที่ 5 ผู้วิจัยปรับเวลาให้ผู้เรียนเสร็จภายในหนึ่งชั่วโมง ผู้เรียนกลุ่มนี้ยังทำตามเวลาได้ แต่ความถูกต้องลดลง เมื่อทำสามบทสุดท้าย ผู้เรียนสามารถทำแบบทดสอบท้ายบทภายในเวลาที่กำหนดไว้ และความถูกต้องพัฒนาขึ้น การทดลองครั้งนี้ คนที่ 13 ทำแบบทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนน้อยสุดในห้องเรียน หลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ 97.5 คะแนน คะแนนต่างจาก 67.5 คะแนน เป็นคนที่พัฒนามากที่สุดในห้อง

จากการวิเคราะห์ความก้าวหน้าของนักศึกษาพบว่าหลายปัจจัยที่ทำให้ นักศึกษามีความก้าวหน้าแตกต่างกัน เช่น นักศึกษาคนที่ 8 คนที่ 14 และคนที่ 15 ได้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนเท่ากัน คือร้อยละ 45 ในการทำแบบทดสอบหลังเรียน นักศึกษาคนที่ 8 ได้คะแนนร้อยละ 95 คนที่ 14 ได้คะแนนร้อยละ 92.5 และคนที่ 15 ได้คะแนนร้อยละ 97.5 แสดงว่าก่อนเรียนหนังสือ นักศึกษาสามคนนี้มีความรู้เกี่ยวกับมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทยเล็กน้อย แต่หลังใช้หนังสือชุดนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้พัฒนาความรู้และความเข้าใจมากขึ้น ส่วนนักศึกษาคนที่ 1 กับคนที่ 4 ได้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนเท่ากัน คือร้อยละ 77.5 แสดงว่ามีความรู้ที่เกี่ยวกับมารยาททางวัฒนธรรมบ้างมาแล้ว และในการทำแบบทดสอบหลังเรียน นักศึกษาคนที่ 1 ได้คะแนนร้อยละ 97.5 กับคนที่ 4 ได้คะแนนร้อยละ 95 ซึ่งไม่มีผลต่างกันมาก ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์นักศึกษาสองคนนี้พบว่า ในการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ไม่ได้มีความรู้เกี่ยวข้องกันมาก แต่บางข้ออ่านแล้วสามารถเข้าใจความหมายและนึกภาพออกมาได้ และเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมจีนด้วย จึงเลือกได้ถูก แต่หลังจากใช้หนังสือชุดนี้แล้ว ทำให้เข้าใจวัฒนธรรมไทย ตอบได้สบายมากขึ้น ส่วนบางข้อต้องใช้ความจำ จึงเลือกผิด

นักศึกษาบางคนได้คะแนนสูงในการทำแบบทดสอบก่อนเรียน แต่ได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนเท่ากับคนที่ได้คะแนนค่อนข้างต่ำในการทำแบบทดสอบก่อนเรียน คนที่ 1 ได้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 77.5 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนร้อยละ 97.5 ส่วนคนที่ 13 ได้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 30 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนร้อยละ 97.5 แสดงว่าคนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาไทยอ่อนกว่าได้พัฒนาความรู้และความเข้าใจมากกว่าคนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาไทยดี เนื่องจากทบทวนเนื้อหาก่อนสอบอย่างเต็มที่และตั้งใจทำแบบทดสอบ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ปริญญานิพนธ์เรื่องหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเสริมการเรียนรู้ให้นักศึกษาชาวจีน ซึ่งอยู่ในกลุ่มท่องเที่ยววัยรุ่น และส่งเสริมความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม มีการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามเกณฑ์ $E_1/E_2=80/80$ และหาค่าดัชนีประสิทธิผลเพื่อวัดความก้าวหน้าทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ดังที่ผู้วิจัยจะกล่าวในการสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของคนจีนในประเทศไทย อีกทั้งยังสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวจีนกับบริษัททัวร์ที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย จึงคัดเลือกสถานที่ท่องเที่ยว 7 แห่งที่นักท่องเที่ยวชาวจีนนิยมไปเพื่อประกอบเป็นข้อมูลในการนำไปสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนในกระบวนการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยและมารยาทไทยในสถานที่ท่องเที่ยว 7 แห่งนี้ และยังได้ไปทัศนศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้ เพื่อได้เห็นข้อมูลการท่องเที่ยวจริง ได้แก่ วันที่ 11-14 เมษายน พ.ศ. 2559 ไปทัศนศึกษาที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กับจังหวัดเชียงใหม่ วันที่ 26-29 เมษายน พ.ศ. 2559 ไปทัศนศึกษาที่จังหวัดภูเก็ต วันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2559 ไปทัศนศึกษาที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) วันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ไปทัศนศึกษาที่ตลาดน้ำอัมพวา วันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2559 ไปทัศนศึกษาที่พัทยา และวันที่ 8-11 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ไปทัศนศึกษาที่จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อถ่ายรูปและเก็บข้อมูลมาประกอบใช้ในเครื่องมือ จะทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้มารยาททางวัฒนธรรมด้วยความสนุกสนาน มองเห็นภาพรวมอย่างชัดเจนและเข้าใจเนื้อหามากขึ้น หลังจากนั้นดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนจำนวน 8 บท ประกอบด้วยบทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ) บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม) บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทยา(จังหวัดชลบุรี) บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว

(จังหวัดกาญจนบุรี) บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต) และบทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือกจำนวน 80 ข้อ แบบทดสอบระหว่างเรียนแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือกจำนวน 80 ข้อ และแบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีนต่อจากนั้นนำเครื่องมือที่สร้างเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมด้านรูปแบบ เนื้อหา และภาษา และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เช่น การใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง การเพิ่มคำศัพท์ให้ ความหมายของประโยคชัดเจนขึ้น การแก้ภาษาให้ถูกต้องและการขยายเพิ่มเนื้อหาเพื่อให้เนื้อหา สมบูรณ์ เป็นต้น เมื่อปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขความถูกต้องอีกครั้ง แล้วจึงนำไปทดลอง 2 ครั้ง กับนักศึกษาจีนจำนวน 1 คน และนักศึกษาจีนจำนวน 3 คน เพื่อให้หนังสือ อ่านเพิ่มเติมมีคุณภาพดีขึ้น หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปทดลองกับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักศึกษา จีนจำนวน 15 คนเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

การทดลองครั้งที่ 1 กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาจีนจำนวน 1 คน ระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และ วิทยาศาสตร์ (The college of Arts and Sciences Yunnan Normal University) ปัจจุบัน แลกเปลี่ยน มาเรียนภาษาไทยที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ สถานที่เก็บข้อมูล คือ หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองได้ คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 67.5 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเต็ม แบบทดสอบระหว่างเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 กลุ่มทดลองได้คะแนนแบบทดสอบระหว่าง เรียนสูงเพราะว่าได้ทำแบบทดสอบทันทีหลังจากอ่านบทเรียนเสร็จ จึงยังจำเนื้อหาได้ จากการวิเคราะห์ ข้อมูลและสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มทดลองมีพื้นฐานภาษาไทยในระดับดี อ่านภาษาไทยค่อนข้างเร็ว และละเอียด เนื่องจากกลุ่มทดลองสนใจเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไทยและเป็นครั้งแรกที่เข้ามาเรียน ในประเทศไทย จึงอยากเรียนรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อใช้เป็นประโยชน์เมื่อเดินทางไป ทัศนศึกษาสถานที่จริง

ในช่วงเวลาการทดลองทุกครั้ง กลุ่มทดลองตั้งใจอ่านเนื้อหาทุกชุดและสอบถามเมื่อมีเนื้อหาที่ อ่านไม่เข้าใจ หลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีคำแนะนำว่าควรเพิ่มการอธิบายความหมายของคำศัพท์ ด้วยภาษาจีนเนื่องจากวงศัพท์ของกลุ่มทดลองจำนวนไม่มาก และการอธิบายบางคำด้วยภาษาไทยทำ ให้กลุ่มทดลองอ่านเข้าใจมากยิ่งขึ้น เช่นคำว่า “โมเสก” อธิบายเป็นภาษาไทยหมายความว่า เรียง เครื่องเคลือบดินเผาแผ่นเล็ก ๆ มีสีต่าง ๆ สำหรับปูพื้นหรือบุผนังซึ่งกลุ่มทดลองอ่านแล้วไม่เข้าใจและมี คำศัพท์ใหม่เข้ามาอีก แต่แปลเป็นภาษาจีนว่า “镶嵌工艺(xiāng qiàn gōng yì)” กลุ่มทดลองจะเข้าใจ

ความหมายทันที นอกจากนี้ ยังควรเพิ่มแบบฝึกหัดเพื่อจะสามารถจดจำเนื้อหาได้มากและนานขึ้น เช่น แบบฝึกหัดตอบคำถาม จะทำให้กลุ่มทดลองอ่านเข้าใจมากขึ้น ผู้วิจัยสังเกตว่ากลุ่มทดลองไม่ค่อยใช้แผนที่ที่ประกอบในแต่ละบทเนื่องจากตัวหนังสือเล็ก จึงต้องปรับให้บริเวณแผนที่เล็กลงเพื่อให้เห็นตัวหนังสือและภาพประกอบสถานที่ท่องเที่ยวได้เห็นชัดเจนมากขึ้น

การทดลองครั้งที่ 2 กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชาวจีน 3 คน ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน (Yunnan University of Finance and Economics) ปัจจุบัน แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยรังสิต สถานที่เก็บข้อมูลคือ ห้องอ่านหนังสือกลางของมหาวิทยาลัยรังสิต ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 63.3 แบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 95 แบบทดสอบระหว่างเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ผู้วิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียนต่ำกว่าการทดลองครั้งที่ 1 เนื่องจากจำนวนกลุ่มทดลองเป็น 3 คนและความรู้ภาษาและความสามารถในการอ่านหนังสือแตกต่างกัน

ในช่วงระยะเวลาการทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยสังเกตว่า คนที่ 1 เป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาได้ดี สนใจเรื่องการท่องเที่ยวและคอยซักถามเมื่อมีเนื้อหาไม่เข้าใจ ได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนเต็ม คนที่ 2 เป็นนักศึกษาที่อ่านหนังสือละเอียดมาก และชอบถามคำถามเหมือนกัน ได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนร้อยละ 95 คนที่ 3 เป็นนักศึกษาที่ใช้เวลาอ่านหนังสือนานมาก และไม่คอยถามคำถาม ได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนร้อยละ 90 ดังนั้นคะแนนเฉลี่ยทั้ง 3 คนจึงลดลง จากการวิเคราะห์ข้อมูลและสัมภาษณ์กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มทดลองทั้ง 3 คนใช้เวลานานกว่าการทดลองครั้งที่ 1 เมื่ออ่านบทเรียนแต่ละชุด เนื่องจากมีกลุ่มคำภาษาไทยน้อย จึงมีคำแนะนำว่าควรเพิ่มการอธิบายของคำศัพท์ นอกจากนี้ ยังควรเพิ่มเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ออกข้อสอบในแบบทดสอบมาแล้ว แต่บทเรียนไม่ได้ปรากฏเนื้อหา เช่น บทที่ 1 เพิ่มเรื่องน่ารู้เรื่องผลไม้ตามฤดูกาลของประเทศไทย

การปฏิบัติจริง ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาของเครื่องมือตามคำแนะนำของกลุ่มทดลองครั้งที่ 2 และนำเสนอเครื่องมือให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจอีกครั้ง จึงนำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาแลกเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (The college of Arts and Sciences Yunnan Normal University) ชั้นปีที่ 3 ซึ่งปัจจุบันมาเรียนภาษาไทยที่วิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 15 คน มีความรู้ภาษาไทยในระดับกลาง ผลการทดลองพบว่าคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 60.5 แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมซึ่งมีประสิทธิภาพของกระบวนการ E₁ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

89.4 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.3 ซึ่งผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ $E_1 / E_2 = 80/80$

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่จะนำมาอภิปราย ดังนี้

1. การมีมารยาทเป็นเรื่องสำคัญของมนุษย์ที่อยู่ร่วมในสังคมเดียวกัน เป็นการแสดงความเคารพ ให้เกียรติกัน และสามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้ ในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ มักจะมีผู้แนะนำการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยว ผู้แนะนำการท่องเที่ยวสามารถแบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ ผู้แนะนำการท่องเที่ยวที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น และผู้แนะนำการท่องเที่ยวที่เป็นมัคคุเทศก์ชาวจีน เพื่อให้ นักท่องเที่ยวหรือนักเดินทางมีความพึงพอใจจนเกิดความประทับใจในการเดินทางมาเยือนประเทศไทย มัคคุเทศก์ท้องถิ่นควรปรับปรุงนิสัยและมารยาททางวัฒนธรรมของคนจีนด้วย จะสามารถทำให้ผู้ส่งสารกับ นักท่องเที่ยวเข้าใจกันมากกว่า เช่น ผู้เป็นมัคคุเทศก์ต้องตัดสินใจอย่างเปิดเผย ต้องบอกและตกลงกับ นักท่องเที่ยวอย่างชัดเจนในการนำการท่องเที่ยว ด้านโบราณสถาน ประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวตาม ธรรมชาติ การซื้อของ และการเข้าชมสถานที่ต่างๆ ตลอดจนการบันเทิง มีความเป็นกันเองและแสดงความบริสุทธิ์ใจในการแสดงออกด้วยสีหน้าเป็นมิตร และมี การเจรจาที่สร้างสัมพันธภาพ เป็นต้น ส่วนผู้นำที่เป็นมัคคุเทศก์จีนก็ควรเรียนรู้นิสัยและมารยาททางวัฒนธรรมของไทย เพื่อช่วยเสริมความรู้ ให้ นักท่องเที่ยวเมื่อเดินทางในประเทศไทย

2. ปัจจุบันนี้ การเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีนแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การเดินทางท่องเที่ยวกับบริษัททัวร์กับการเดินทางท่องเที่ยวส่วนตัว ในที่นี้การเดินทาง มา กับบริษัททัวร์เป็นหลัก เนื่องจากราคาทัวร์ค่อนข้างถูกเพราะว่ามีการแข่งขันในด้านราคาของแต่ละ บริษัททัวร์ อีกทั้งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในวัยทำงานที่เริ่มมีฐานะทางเศรษฐกิจดี จากการที่ได้ ทำงานมาระยะเวลาหนึ่งจึงมีความต้องการพบเห็นสิ่งใหม่ ๆ หรือเปลี่ยนบรรยากาศ และผ่อนคลาย ความดันความเครียดจากการทำงาน จึงมักต้องการที่จะท่องเที่ยวไปต่างประเทศและส่วนใหญ่มาเป็น ครั้งแรก นักท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพักผ่อนมากที่สุด เนื่องจากสภาพภูมิอากาศและที่ตั้งของ ประเทศไทยอยู่ไม่ห่างไกลจากสาธารณรัฐประชาชนจีนมากนักใช้เวลาเดินทางไม่นานมาก จึงทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเลือกประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางในการท่องเที่ยว จากสัมภาษณ์มา พบว่า การท่องเที่ยวไทยในสายตานักท่องเที่ยวชาวจีนไม่เพียงแค่พักผ่อนอย่างเดียว ยังมีการถ่ายภาพ งานแต่งโดยแต่งชุดไทย นอกจากนี้ คนจีนรุ่นใหม่เริ่มนิยมเดินทางท่องเที่ยวกับเพื่อน ๆ ก่อนเพื่อค้นหา

เส้นทางก่อน แล้วค่อยพาคุณแม่มาเที่ยวตามอีกรอบหนึ่งโดยไม่ผ่านบริษัททัวร์ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จึงต้องการคนจีนที่สามารถสื่อสารได้ด้วยภาษาไทย จะทำให้การเดินทางท่องเที่ยวสะดวกและสบายขึ้น

3. นักศึกษาชาวจีนที่เพิ่งมาถึงประเทศไทยส่วนใหญ่ประสบกับปัญหาเรื่องของภาษามากที่สุด เนื่องจากความแตกต่างกันทางด้านภาษา จึงมีผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างคนจีนกับคนไทย ทำให้ขาดเครื่องมือที่ช่วยในการทำความเข้าใจระหว่างกัน เพราะว่าภาษาเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมมากที่สุด เนื่องจากภาษาเป็นตัวกลางในการสื่อสารระหว่างบุคคลที่มาจากต่างวัฒนธรรม ก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกัน เมื่อเกิดความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างกันแล้วจะส่งผลให้เกิดการปรับตัวได้ง่ายขึ้น จะช่วยส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษาและเข้าใจวัฒนธรรมได้ดียิ่งขึ้น เกิดการเรียนรู้และการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมได้ในที่สุด การเรียนรู้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยว จะช่วยให้นักศึกษาชาวจีนที่เรียนในประเทศไทยปรับตัวเข้ากับสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม

4. ในกระบวนการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่านักท่องเที่ยวจีนเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ใหญ่ที่สุดเมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และนำวัฒนธรรมจีนเข้าสู่ในประเทศไทย ทำให้เกิดความลำบากและความไม่เข้าใจระหว่างนักท่องเที่ยวจีนกับคนไทยโดยเฉพาะที่สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวจีนนิยมไปเที่ยว เพื่อให้นักศึกษาที่อยู่ในฐานะที่เป็นทั้งผู้เรียนหนังสือกับนักท่องเที่ยวเข้าใจวัฒนธรรมมากและง่ายขึ้น นอกจากนี้ นักศึกษาจีนยังสามารถนำความรู้ด้านนี้ไปประกอบอาชีพในอนาคตได้ จะทำให้นักท่องเที่ยวจีนเดินทางสะดวกมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” ซึ่งจะให้นักศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมของจีน จะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. นอกจากสถานที่ท่องเที่ยวที่ประกอบในเครื่องมือ ยังสามารถศึกษาสถานที่อื่น ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นิยมไปใหม่เพิ่มเติม จะทำให้นี้อาสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นได้
2. สามารถสร้างเป็นคู่มือการท่องเที่ยวเกี่ยวกับมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทยสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมส่งเสริมวัฒนธรรม. (2553). *มารยาทไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤตยชญ์ ไร่เรือง. (2553). *อิทธิพลทางวัฒนธรรมของนิตยสารหัวนอก*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยกร ศุภธราธาร. (2548). *การวิเคราะห์พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้า. ถ่ายเอกสาร.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). *สถิตินักท่องเที่ยว*. สืบค้นเมื่อ 28 สิงหาคม 2558, จาก <http://www.tourism.go.th/home/listcategory/11/217>.
- จรรยวรรณ เทพศรีเมือง. (2554). *ผลการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จันทกานต์ สิทธิราช. (2547). *การสร้างนิทานภาพจากวรรณกรรมคร่าวซอ เรื่อง “นกกระจาบ”*. การค้นคว้าแบบอิสระ. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จารุณี ยอดกันหา. (2540). *การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาจริยศึกษา เรื่อง “ความซื่อสัตย์สุจริต” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ไบกาซูยี. (2537). *การเขียนสื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- . (2542). *เทคนิคการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- จุฑาทิพย์บุญรอด. (2545). *การสื่อสารเพื่อการปรับตัวในการทำงานของผู้บริหารญี่ปุ่น : กรณีศึกษาบริษัท Daiwa Kasei (Thailand) Co., Ltd. และบริษัท Sankyu Logistics & Engineering Services (Thailand) Co., Ltd.* ภาคนิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- จุลชีพ ชินวรรณ. (2549). 30 ปีความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีน: ความร่วมมือระหว่าง
กัลยาณมิตร 2518-2548. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2527). บทสคริปต์การทำหนังสือสำหรับเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
เจริญรัตน์การพิมพ์.
- ฉันทิช วรรณถนอม. (2552). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: วิรัตน์ เอ็ดดวูเคชั่น.
- ชนัญฐิตา ฤทธิแดง. (2542). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเพณีท้องถิ่นสมุทรปราการสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ชาธร โชคภัทระ. (2558). AMAZING ASEAN ไทย: THE GUIDEBOOK. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ พริ้น
ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ชูลีพร ประยูรโต. (2538). การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ใช้และไม่ใช้
เครื่องมือในการเสนอเนื้อหา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ฐิรัชญา มณีเนตร. (2553). ไทยศึกษาเพื่อการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทิพวรรณ พุ่มมณี. (2550). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธัมมามนตร์ คุณรัตนภรณ์. (2556). อิทธิพลของส่วนประสมการตลาด และภาพลักษณ์ของ
ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีต่อความภักดีในบริการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้
วัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ. ดุษฎีนิพนธ์ ปธ.ด. (บริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ:
ปรัชญาดุสิตบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นนุช สิงหเดชะ. (2558, 16-22 มกราคม). ทวีร์จีนในไทย-ทวีไทยในญี่ปุ่น. วารสารมติชนสุดสัปดาห์.
35(1796): 52.
- นภาพร เต็งนุ. (2555). การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เรื่อง มารยาทไทยสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแควมะกอก อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่.
การค้นคว้าแบบอิสระ กศ.ม. (การสอนสังคมศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นิตา ชัชกุล. (2557). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- บรรยวสิทธิ์ ฝางคำ. (2547). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หลักสายกลางในการดำเนินชีวิต ในรายวิชาวิถีธรรมวิถีไทย สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัย อาชีวศึกษาอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). สุโขทัย: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- บันลือ พฤษะวัน. (2536). *วรรณกรรมกับเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุปผา มหาสารานนท์. (2542). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยเรื่องยาเสพติด สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ ดีไซน์.
- บุษกร มหาวงศ์. (2542). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 เรื่อง ศิลปะการขับซอของจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ปก แก้วกาญจน์. (2532). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ผลกระทบจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่ออาชีพและ เศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดสงขลา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประทีป ศรีวุ่น. (2555). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ท่องเที่ยวแดนปากพะยูน” สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สังคมศึกษา). สุโขทัย: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- ประสงค์ นิธินวร. (2545). *พฤติกรรมการท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ประชาชนจีน*. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต). สุโขทัย: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2556). *วิจัยการเรียนรู้การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัทวี. พรินท์ (1991) จำกัด.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). *อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: ไฟว์ แอนด์ โฟร์ พรินติ้ง.
- พรรณี ลีกิจวัฒน์. (2558). *การวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: มิน เซอร์วิส ซัพพลาย.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2553). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสนุ พองศรี. (2552). *การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- เพ็ญรุ่ง โยสามเสน. (2558, 12-15 กุมภาพันธ์). ททท. ปลูกเศรษฐกิจ “ตรุษจีน-วาเลนไทน์” หมั่นล้าน. *ประชาชาติธุรกิจ*. 37(4705): 22.
- เพ็ญศรี กันกา. (2541). *งามมารยาทไทย*. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของคุรุสภา.

- มัญชรี ไชตรัฐจิตติ. (2556). *การปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนไทยในต่างประเทศ*.
การค้นคว้าอิสระ ศศ.ม. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มิ่งสรรพ ขาวสะอาด. (2555). *การท่องเที่ยวไทยจากนโยบายสู่รากหญ้า*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
สถาบันศึกษานโยบายสาธารณะ.
- เมตตา วิวัฒนานุกูล. (2536). *ลักษณะและปัญหาการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในบรรษัทนานาชาติในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รัศมี-สุทธิ ภิบาลแทน, อารมณ ฉนวนจิตร. (2537). *มารยาทในวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพฯ:
ไทพ่น อินเทอร์เน็ต แอคท์.
- วชิราพร สุวรรณศรวล. (2543). *การสร้างหนังสือเสริมประสบการณ์เรื่อง สัตว์มีกระดูกสันหลังชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณา วงษ์วานิช. (2546). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: วิรัตน์เอดดูเคชั่น.
- วาทีต อธิศิริเวทย์. (2551). *พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในประเทศไทย*.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัณยา วรากุลวิทย์. (2551). *ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์. (2555). *หลักการตลาด*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ท็อป.
- ศุภวรรณ โพธิ์นาค. (2545). *ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิตของชุมชนเกาะล้าน เมืองพัทยา
จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ. (2558). *หนีห่าวมา: ไกด์บุ๊กธุรกิจท่องเที่ยวจากจีนสู่เชียงใหม่*.
กรุงเทพฯ: ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ.
- สมจินตนา ภักดีศรีวงศ์. (2538). *มารยาทในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ แกรมมี่.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2544). *นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2529). *การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม: แนวทางศึกษา วิเคราะห์
และวางแผน*. ขอนแก่น: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยของแก่น.

- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2551). *มารยาทไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว. (2552). *มารยาทไทย*. กรุงเทพฯ: ไอแอมฟายน์.
- สุธีรา ทับเกตุ. (2551). *การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง “ประวัติศาสตร์เมืองปราจีน” สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวคนธ์ สีพญา. (2540). *การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สำนวนไทย นำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา สมบัตินันทนา. (2555). *พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย*. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Ren Zhiyuan. (2555). *การปรับตัวทางวัฒนธรรมของนักศึกษาชาวจีนในประเทศไทย กรณีศึกษา: มหาวิทยาลัยบูรพา*. ดุษฎีนิพนธ์ ปว.ด. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Stephen Williams. (2009). *Tourism Geography A new synthesis*. 2nd ed. London; New York: Routledge.
- Zhang Li. (2557). *แบบเรียนภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- 广州日报. (2013, May 26). *中国可“到此一游”污损埃及千年神庙*. P. A4
- 全国高校信息综合查询系统. (2015). *开设泰语专业的全国各大高校名单*. Retrieved November 3, 2015, from <http://gkcx.eol.cn/soudaxue/querySchoolSpecialty.html?zycengci=%E6%9C%AC%E7%A7%91&argspecialtyname=%E6%B3%B0%E8%AF%AD&argkeyword=%E6%B3%B0%E8%AF%AD&form=form>
- 星暹日报. (2014, July 18). *大陆台湾游客来泰免签证费*. P. A1
- 云南师范大学文理学院泰语系. (2015). *2015 年外国语学院招生计划及招生简章—泰语*. 云南师范大学文理学院外语学院.

สัมภาษณ์

เต็งเจ็งหวง (邓正荣). (2558, 17 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย Jiang Yu ที่มหาวิทยาลัย

ยูนนานนอร์มอล.

ถังชิงหยุน (唐秋云). (2558, 28 สิงหาคม). สัมภาษณ์โดย Jiang Yu ที่หอสมุดมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ.

โม่วหลิงเฟิน (莫玲芬). (2558, 28 สิงหาคม). สัมภาษณ์โดย Jiang Yu ที่หอสมุดมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ.

เว่ยซือถง (韦思彤). (2558, 28 สิงหาคม). สัมภาษณ์โดย Jiang Yu ที่หอสมุดมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญและแบบประเมินคุณภาพของผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0519.12/ 4.158

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๒ กรกฎาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย

เนื่องด้วย MS.Yu Jiang นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย (การสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง
“หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดย อาจารย์ ดร.นิธอร พรอำไพสกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสืออ่านเพิ่มเติม 1 เล่ม
แบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม 1 ชุด และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1 ชุด
ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ MS.Yu Jiang และขอขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)
คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 027 9639

แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่ม
เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง: โปรดประเมินความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของท่านโดยทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องระดับความคิดเห็นตามระดับประมาณค่าหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	คุณภาพดีมาก
ระดับ 4	หมายถึง	คุณภาพดี
ระดับ 3	หมายถึง	คุณภาพพอใช้
ระดับ 2	หมายถึง	คุณภาพน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่ม เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”	ระดับคะแนนที่ได้				
	5	4	3	2	1
1. ลักษณะรูปเล่ม					
1.1 ขนาดและความหนาของหนังสือเหมาะสม		✓			
1.2 ลักษณะของปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้อยากอ่าน		✓			
1.3 ตัวอักษรที่พิมพ์ สวยงาม อ่านง่าย และชัดเจน		✓			
1.4 การพิมพ์ตัวสะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษาไทย			✓		
2. ภาพประกอบ					
2.1 ลักษณะของรูปภาพสวยงามและชัดเจน		✓			
2.2 ภาพประกอบช่วยขยายข้อความและส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อเรื่อง		✓			
2.3 ภาพประกอบดึงดูดให้อยากอ่านเนื้อเรื่อง		✓			

ที่ ศธ 0519.12/ 4 | ๖0

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๖ กรกฎาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์กัณท์วัฒน์

เนื่องด้วย MS.Yu Jiang นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย (การสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง
“หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดย อาจารย์ ดร.นิธอร พรอำไพสกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์
ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสืออ่านเพิ่มเติม 1 เล่ม
แบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม 1 ชุด และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1 ชุด
ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ MS.Yu Jiang และขอขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธิธำรง)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 027 9639

แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่ม
เรื่อง "มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย"
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง: โปรดประเมินความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของท่านโดยทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องระดับความคิดเห็นตามระดับประมาณค่าหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	คุณภาพดีมาก
ระดับ 4	หมายถึง	คุณภาพดี
ระดับ 3	หมายถึง	คุณภาพพอใช้
ระดับ 2	หมายถึง	คุณภาพน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่ม เรื่อง "มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย"	ระดับคะแนนที่ได้				
	5	4	3	2	1
1. ลักษณะรูปลักษณ์					
1.1 ขนาดและความหนาของหนังสือเหมาะสม			✓		
1.2 ลักษณะของปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้อยากอ่าน			✓		
1.3 ตัวอักษรที่พิมพ์ สวยงาม อ่านง่าย และชัดเจน		✓			
1.4 การพิมพ์ตัวสะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	✓				
2. ภาพประกอบ					
2.1 ลักษณะของรูปภาพสวยงามและชัดเจน			✓		
2.2 ภาพประกอบช่วยขยายข้อความและส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อเรื่อง			✓		
2.3 ภาพประกอบดึงดูดให้อยากอ่านเนื้อเรื่อง			✓		

ที่ ศธ 0519.12/ 4159

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๖ กรกฎาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร

เนื่องด้วย MS.Yu Jiang นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย (การสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง
“หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดย อาจารย์ ดร.นิธอร พรอำไพสกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสืออ่านเพิ่มเติม 1 เล่ม
แบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม 1 ชุด และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1 ชุด
ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ MS.Yu Jiang และขอขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธางกูร)

คณบดีคณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 027 9639

แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่ม
เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง: โปรดประเมินความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของท่านโดยทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องระดับความคิดเห็นตามระดับประมาณค่าหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	คุณภาพดีมาก
ระดับ 4	หมายถึง	คุณภาพดี
ระดับ 3	หมายถึง	คุณภาพพอใช้
ระดับ 2	หมายถึง	คุณภาพน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่ม เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”	ระดับคะแนนที่ได้				
	5	4	3	2	1
1. ลักษณะรูปล่ม					
1.1 ขนาดและความหนาของหนังสือเหมาะสม	✓				
1.2 ลักษณะของปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้อ่าน		✓			
1.3 ตัวอักษรที่พิมพ์ สวยงาม อ่านง่าย และชัดเจน	✓				
1.4 การพิมพ์ตัวสะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษาไทย		✓			
2. ภาพประกอบ					
2.1 ลักษณะของรูปภาพสวยงามและชัดเจน		✓			
2.2 ภาพประกอบช่วยขยายข้อความและส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อเรื่อง	✓				
2.3 ภาพประกอบดึงดูดให้อ่านเนื้อเรื่อง		✓			

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่ม เรื่อง "มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย"	ระดับคะแนนที่ได้				
	5	4	3	2	1
3. เนื้อหา					
3.1 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้อ่าน		✓			
3.2 การจัดลำดับเนื้อหา มีความเหมาะสมและต่อเนื่อง		✓			
3.3 เนื้อเรื่องมีสาระประโยชน์เหมาะที่จะใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3		✓			
3.4 ผู้อ่านได้ความรู้เรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย		✓			
4. การใช้ภาษา					
4.1 ภาษาที่ใช้ อ่านเข้าใจง่าย		✓			
4.2 ภาษาที่ใช้ มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้อ่าน		✓			
4.3 ภาษาที่ใช้ สื่อความหมายได้ชัดเจน		✓			
5. คุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับ					
5.1 ช่วยปลูกฝังให้นักศึกษาได้เห็นคุณค่าของมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย	✓				
5.2 ช่วยให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินใจ		✓			
รวม					

ความคิดเห็นอื่นๆ เพิ่มเติม

โดยภาพรวม เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีคุณค่ามาก ในหนังสือเสริมตามเข้าใจ
อันดีของรักไทย และรักจีน
ขอให้มีภาพที่เห็นและเห็นในเล่ม จะทำให้งานมีคุณภาพมากขึ้น
และ/หรือ ร้องเพลงประกอบถ้ามีภาพอีกเยอะอีก

ลงชื่อ นงน พินา ผู้เชี่ยวชาญ
(ผศ.ดร. ทวีรัตน์ หิณทร)

15 / ส.ค. / 59

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/ 4737

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110.

๒๔ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติขอเคราะห้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

เนื่องด้วย MS.Yu Jiang นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย (การสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง
“หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดย อาจารย์ ดร.นิธอร พรอำไพสกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยใช้แบบทดสอบ และหนังสืออ่าน
เพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษา
ชาวจีน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่ห้องสมุดกลางของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
กรุงเทพ ระหว่างเดือนสิงหาคม 2559 ถึงเดือนกันยายน 2559 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานใน
รายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 027 9639

ที่ ศธ 0519.12/ 5376

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๙ กันยายน 2559

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

เนื่องด้วย MS.Yu Jiang นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย (การสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดย อาจารย์ ดร.นิธิพร พรอำไพสกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย โดยใช้แบบทดสอบ และหนังสืออ่าน
เพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษา
ชาวจีน กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ จำนวน 3 คน เพื่อเป็น
ข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่ห้องสมุดกลางของมหาวิทยาลัยรังสิต ระหว่างเดือนกันยายน 2559
ถึงเดือนตุลาคม 2559 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

พิศมัย อ.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 027 9639

ที่ ศธ 0519.12/ 55๖1

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

11 ตุลาคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

เนื่องด้วย MS.Yu Jiang นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย (การสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”
สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดย อาจารย์ ดร.นิธิอร พรอำไพสกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน
และระหว่างเรียนที่ประกอบในหนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรม
ในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3
ภาคปกติ จำนวน 15 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่ห้องเรียน วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ระหว่างเดือนตุลาคม 2559 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2559 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้
ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 097 027 9639

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

**แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติม
เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน**

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้จากการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม
2. แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ
3. ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย X ที่นักศึกษาเห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวลงในกระดาษคำตอบ
4. กำหนดเวลาในการทำข้อสอบ 50 นาที

1. เอกลักษณ์ไทยที่ชาวต่างประเทศยอมรับมากที่สุดคืออะไร

- ก. สยามเมืองพุทธ
- ข. คนไทยรักอิสระ
- ค. สยามเมืองยิ้ม
- ง. เมืองแห่งศิลปหัตถกรรม

2. วันชาติไทยคือวันไหน

- ก. วันที่ 12 สิงหาคมของทุกปี
- ข. วันที่ 14 เมษายนของทุกปี
- ค. วันที่ 1 มกราคมของทุกปี
- ง. วันที่ 5 ธันวาคมของทุกปี

3. ข้อใดเป็นการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

- ก. นั่งบนธงชาติ
- ข. เก็บธงชาติไว้บนที่สูง
- ค. ใส่กระโปรงที่ทำด้วยสีธงชาติ
- ง. ขีดเขียนตัวหนังสือบนธงชาติ

4. ข้อใดคือผู้ที่มีมารยาทดีเมื่อรับประทานอาหารที่โรงแรม
 - ก. จางหลินเอาแต่สิ่งที่ยากกิน แต่กินไม่หมด
 - ข. บี้คุ้ยเสียดังขณะรับประทานอาหาร
 - ค. เปิดเพลงฟังโดยไม่สนใจคนอื่น
 - ง. มินต์ักอาหารพอสมควร

5. ข้อใดไม่ใช่เหตุผลที่คนไทยรักในหลวง
 - ก. ในหลวงมีลูกมากมาย
 - ข. ในหลวงเป็นพ่อของประชาชน
 - ค. ในหลวงทรงช่วยพัฒนาประเทศไทย
 - ง. ในหลวงทรงเสียสละเวลาทำงานเพื่อให้คนไทยมีความสุข

6. ปีนี้ หมิงจะไปเที่ยวประเทศไทยช่วงตรุษจีน ช่วงตรุษจีนนั้นประเทศไทยอยู่ในฤดูอะไร
 - ก. ฤดูหนาว
 - ข. ฤดูร้อน
 - ค. ฤดูแห้ง
 - ง. ฤดูฝน

7. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับประเทศไทย
 - ก. คนไทยนับถือพุทธศาสนาหมด
 - ข. กรุงเทพฯถือเป็นเมืองหนึ่งในจังหวัด
 - ค. ภาษาทางการของประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษ
 - ง. ประเทศไทยปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบมีรัฐสภา

8. ข้อมูลใดเป็นข้อไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเจดีย์สามองค์
 - ก. ตั้งอยู่ที่สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์
 - ข. ได้สร้างใหม่เมื่อปีพ.ศ. 2472
 - ค. มีตลาดขายแดนอยู่ใกล้ ๆ
 - ง. ชื่อเดิมว่า "หินสามกอง"

9. นักท่องเที่ยว**ไม่ควร**แต่งกายอย่างไร เมื่อเข้าไปเที่ยวในวัด
- ก. ใส่เสื้อแขนสั้น
 - ข. สวมเสื้อผ้ารัดรูป
 - ค. ใส่กางเกงขายาว
 - ง. ใส่กระโปรงเลยเข่า
10. ใครปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทที่ดีอยู่โรงแรม
- ก. แก้วยกเท้าขึ้นโต๊ะที่ลืบบี๋เมื่อรอเพื่อน
 - ข. จิ้นเก็บผ้าเช็ดหน้าของโรงแรมใส่ในกระเป๋า
 - ค. หลินนอนดึกมาก และยังดูหนังด้วยเสียงดัง
 - ง. ไพลินสอบถามเส้นทางไปเที่ยวกับเจ้าหน้าที่ และขอบคุณที่พวกเขาช่วยชี้ทาง
11. ข้อใด**ไม่ควร**ทำในการเข้าแถวซื้อตั๋วสถานที่ท่องเที่ยว
- ก. แฉงแถว
 - ข. พุดคุยกัน
 - ค. ช่วยถือของ
 - ง. คอยโทรศัพท์
12. “วัดพระแก้ว” สถาปนาขึ้นเมื่อใด
- ก. พ.ศ. 2535
 - ข. พ.ศ. 2425
 - ค. พ.ศ. 2325
 - ง. พ.ศ. 2525
13. วัดบนเหรียญ 25 สตางค์คือวัดอะไร
- ก. พระบรมธาตุเจดีย์ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
 - ข. วัดเบญจมบพิตร
 - ค. วัดภูเขาทอง
 - ง. วัดพระแก้ว

14. ข้อใดคือมารยาทที่ควรปฏิบัติในการชมจิตรกรรมฝาผนัง

- ก. นักท่องเที่ยวจับภาพเพื่อถ่ายรูป
- ข. นักท่องเที่ยวชมภาพหลังรั้วไม้
- ค. นักท่องเที่ยวถ่ายภาพโดยใช้แฟลช
- ง. มัคคุเทศก์ใช้เสาชี้ถึงภาพเพื่ออธิบาย

15. ข้อใดไม่ควรทำเวลาชมการแสดง

- ก. ตั้งใจชมการแสดง
- ข. นั่งชมในที่นั่งของตนเอง
- ค. ลุกออกจากที่นั่งเมื่อมีการแสดง
- ง. มีอารมณ์ร่วมกับการแสดง

16. นักท่องเที่ยวคนไหนมีการกระทำเหมาะสมในสถานที่สาธารณะ

- ก. หวังชินบัว่น้ำลายบนพื้น
- ข. จางหลินทิ้งขวดน้ำไว้ข้างถนน
- ค. กีบพูดขอโทษกับคนที่โดนเขาชน
- ง. ไพลินทะเลาะกับเจ้าหน้าที่ในสถานที่ท่องเที่ยว

17. ข้อใดเป็นการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมเมื่อไปเที่ยวสถานที่ทางประวัติศาสตร์

- ก. ทิ้งขยะที่สถานที่ที่กำหนดไว้
- ข. ซีดเขียนบนโบราณวัตถุ
- ค. ปีนป่ายโบราณสถาน
- ง. เคลื่อนย้ายสิ่งต่างๆ

18. นักท่องเที่ยวคนใดมีการกระทำที่เคารพสถานที่พุทธศาสนา

- ก. มิสให้หมวกให้พระ
- ข. หวานใส่กระโปรงสั้น
- ค. หลินใช้เท้าชี้ไปทางพระพุทธรูป
- ง. รุกับปลานั่งพับเพียบถ่ายรูปอย่างสุภาพ

19. สถานที่ท่องเที่ยวใด**ไม่ใช่**สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- ก. เกาะล้าน
- ข. ตลาดน้ำสีกา
- ค. ปราสาทสัจธรรม
- ง. อาร์ท อิน พาราไดซ์

20. มารยาทที่**ไม่ควร**ปฏิบัติในการใช้ห้องน้ำสาธารณะ

- ก. เข้าคิวตามลำดับ
- ข. เขี่ยบบนฝาชักโครก
- ค. รักษาความสะอาดให้เรียบร้อย
- ง. ทิ้งขยะหรือสิ่งที่ใช้แล้วลงในที่ที่จัดไว้ให้

21. มารยาทที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวเมื่ออยู่ในมหาวิทยาลัยคือข้อใด

- ก. ทิ้งขยะบนโต๊ะตอนรับประทานอาหารเสร็จ
- ข. คุ้ยเสียงดังมากกับเพื่อนคนอื่น
- ค. ไม่สูบบุหรี่ในมหาวิทยาลัย
- ง. ใส่ชุดนักศึกษา

22. มารยาทการใช้โทรศัพท์มือถือบนรถประจำทางคือข้อใด

- ก. รับผิดชอบด้วยเสียงดัง
- ข. รับสายเพื่อบอกคู่สนทนาว่าจะติดต่อกลับ
- ค. รับผิดชอบที่จำเป็นไม่ดังจนรบกวนคนข้างเคียง
- ง. เมื่อใช้อารมณ์และคำพูดกับคู่สนทนา พูดดัง ๆ เพราะคนรอบข้างจะได้ยินและเป็นพยานได้

23. นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตนอย่างไร เมื่อไปเที่ยวที่ตลาดน้ำ

- ก. ทิ้งขยะลงน้ำเมื่อกินของเสร็จ
- ข. ถ่ายรูปสินค้าตามสบาย
- ค. พูดคุยด้วยเสียงดัง
- ง. เข้าแถวเพื่อซื้อของ

24. ข้อใดควรปฏิบัติเมื่ออยู่บนรถประจำทาง

- ก. รับแทรกคนอื่นเพื่อก้าวขึ้นรถ
- ข. เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้วเหยียดแขนให้หายเมื่อย
- ค. ถ้ามีเด็ก คนชรา หรือหญิงมีครรภ์ ขึ้นมาควรรับหลัง
- ง. รับนั่งเก้าอี้ด้านใน เพื่อให้คนขึ้นทีหลังได้ที่นั่งข้างนอกอย่างสะดวก

25. ใครปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทที่ดีในการรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น

- ก. น้อยชดน้ำแกงเสียดัง
- ข. เกมตักอาหารจนพูนจาน
- ค. หลังใช้ช้อนกลางตักอาหารใส่จาน
- ง. มินหัวเราะเสียดังขณะเคี้ยวอาหาร

26. ใครปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทที่ดีอยู่บนรถไฟ

- ก. จินจันคุยเล่นกับเพื่อนๆ ด้วยเสียงดังมาก
- ข. หลินชอบกินทุเรียน ก็เลยซื้อไว้เผื่อกินตอนอยู่บนรถไฟ
- ค. ดาชอบฟังเพลงเมื่อนั่งรถไฟ บางทีก็ร้องเพลงโดยไม่สนใจคนอื่น
- ง. เวลาหญิงขึ้นรถไฟ มักปิดเสียงโทรศัพท์ และไม่เล่นโทรศัพท์บนรถด้วย

27. นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตัวอย่างไร เมื่อเล่นน้ำในวันสงกรานต์

- ก. ใช้ปืนฉีดน้ำที่ไม่มีแรงดันสูง
- ข. ใช้น้ำร้อนหรือน้ำเย็น
- ค. แต่งกายล่อแหลม
- ง. เปิดเพลงเสียดัง

28. ข้อใดไม่ควรจะทำเมื่อใช้บันไดเลื่อน

- ก. ยืนชิดขวาตลอด
- ข. วิ่งเล่นกันบนบันไดเลื่อน
- ค. ยืนนิ่งไม่เดินบนบันไดเลื่อน
- ง. จับราวบันไดเลื่อนเพื่อความปลอดภัย

29. ใครปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทที่ดีเมื่อไปเที่ยวถนนคนเดิน

- ก. หลีกเลี่ยงเที่ยวมหาวิทยาลัยโดยแต่งปลอมเหมือนนักศึกษา
- ข. โพลีชนคนอื่น แล้วพูดขอโทษกับคนนั้น
- ค. แก้วเลือกของกระจุกกระจาย แต่ไม่ได้ซื้อ
- ง. จิ้นเดินเข้าไปห้องเรียนเพื่อถ่ายรูป

30. ข้อใดไม่ใช่ผู้ที่มีมารยาทดีเวลานั่งรถประจำทาง

- ก. เมื่อเห็นคนแก่ขึ้นรถประจำทาง สบจะลุกขึ้นให้คนแก่นั่ง
- ข. มายด์กดกริ่งล่วงหน้าก่อนลงจากรถประจำทาง
- ค. หลีกเลี่ยงจ่ายค่าโดยสาร
- ง. มินั่งนิ่งๆบนรถ

31. ข้อใดเป็นมารยาทที่พึงปฏิบัติที่เข้าชมโบราณสถาน

- ก. นาย ก. คุยโทรศัพท์ด้วยเสียงดัง
- ข. นาย ก. ยืนบนพระพุทธรูปเพื่อถ่ายรูป
- ค. นาย ก. ห้ามเพื่อนเขียนหนังสือบนวัตถุโบราณ
- ง. นาย ก. หยิบโบราณวัตถุเก็บไว้เพื่อเป็นของที่ระลึก

32. มารยาทที่ดีเมื่ออยู่ในโรงแรมคือข้อใด

- ก. คุยเสียงดังมากกับเพื่อนคนอื่น
- ข. นั่งรอเพื่อนที่ล็อบบี้ก่อนเวลานัดกันไว้ 5 นาที
- ค. พูดใส่อารมณ์กับเจ้าหน้าที่เมื่อห้องน้ำใช้ไม่ได้
- ง. เมื่อกลับถึงโรงแรม นอนบนโซฟาเพื่อหายเหนื่อยโดยไม่สนใจคนอื่น

33. นักท่องเที่ยวควรจะทานอาหารอะไรบ้างเมื่อเที่ยวภูเก็ต

- ก. ข้าวมันไก่ เย็นตาโฟ กาแฟ
- ข. หมี่ฮกเกี้ยน กาแฟ ต้มยำกุ้ง
- ค. ส้มตำไทย ไก่ย่าง น้ำพริกหยวก
- ง. ต้มยำ เย็นตาโฟ ข้าวเหนียวหมูทอด

34. ข้อใดควรปฏิบัติเมื่อไปดำน้ำ

- ก. เอาขนมเค้กไปให้ปลากิน
- ข. รีบแทรกคนอื่นเพื่อลงน้ำก่อน
- ค. จับปลาที่แปลกตาเพื่อเอาไปเลี้ยง
- ง. สามารถใช้กล้องถ่ายรูปใต้น้ำเพื่อเก็บความทรงจำที่ดี

35. ข้อใดคือการกระทำที่ถูกต้อง

- ก. ถอดรองเท้าเพื่อเข้าชมพระแก้วมรกต
- ข. ถ่ายรูปจิตรกรรมฝาผนังโดยใช้แฟลช
- ค. ใส่กระโปรงสั้นไปเที่ยววัด
- ง. แชนคิวคนอื่นเพื่อซื้อตั๋ว

36. ข้อใดเป็นข้อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเกาะภูเก็ต

- ก. มีชื่อว่า ไข่มุกแห่งอันดามัน
- ข. แบ่งออกเป็น 3 อำเภอได้
- ค. หาดป่าตองอยู่ฝั่งตะวันออก
- ง. ศูนย์กลางแหล่งท่องเที่ยวทางฝั่งอันดามัน

37. ข้อใดควรจะทำเมื่ออยู่ริมทะเล

- ก. สูดบุหรืหลังกินข้าวเสร็จ
- ข. ดื่มน้ำเสร็จแล้วทิ้งขวดลงทะเล
- ค. เก็บขยะจากหาดทรายไปทิ้งถังขยะ
- ง. เรียกร้องดังเพื่อแสดงความดีใจที่มาถึงทะเล

38. ข้อใดเป็นข้อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับอุทยานทวารสัมพันธมิตร์ดอนรัก

- ก. อุทยานเขลยศึกสัมพันธมิตร์ที่เสียชีวิต
- ข. การสร้างทางรถไฟสายมรณะไปพม่า
- ค. คนไทยเรียกว่า ป่าช้าอังกฤษ
- ง. ในช่วงสงครามโลกครั้งแรก

39. ไคกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับธงไตรรงค์

- ก. ด้านกว้างแบ่งเป็น 4 แถบตลอดความยาวของผืนธง
- ข. เริ่มใช้ตั้งแต่วันที่ 28 กันยายน 2460
- ค. ธงไตรรงค์มีสามสี
- ง. สีตรงกลางคือสีแดง

40. ข้อใดควรปฏิบัติเมื่อไปประตู่ทำแพ

- ก. ปีนขึ้นไปถ่ายรูป
- ข. ขีดเขียนตัวหนังสือบนกำแพง
- ค. ถ่ายรูปตรงที่อนุญาตให้ถ่ายรูปได้
- ง. เก็บก้อนหินกำแพงเพื่อเป็นของที่ระลึก

ภาคผนวก ง

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมใน
การท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว

มารยาททางวัฒนธรรม ในการท่องเที่ยวไทย

สำหรับนักศึกษาชาวจีน

Jiang Yu

คำนำ

เนื่องจากกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทยยกเว้นค่าธรรมเนียมให้ผู้ถือหนังสือเดินทางจีนกับได้วันเป็นเวลา 3 เดือน และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทยจัดโครงการ “ปีท่องเที่ยววิถีไทย 2558” หรือ “2015 Discover Thainess” จึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนมาเยือนประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ด้วยวัฒนธรรมที่แตกต่าง ทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนไทย เช่น การเข้าห้องน้ำ การพูดคุยเสียงดัง ซึ่งเป็นมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” เล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวให้นักศึกษาชาวจีนซึ่งอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยววัยรุ่นโดยสอดแทรกเรื่องมารยาททางวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวไทย เพื่อความเข้าใจการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยหนังสืออ่านเพิ่มเติมนี้จะใช้ตัวละคร 2 คน ชื่อพลอยกับหมิง เป็นตัวละครหลัก

ผู้วิจัยได้ศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศไทย และพบว่ามียุทธศาสตร์การท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวจีน 7 แห่งจาก 7 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดชลบุรี จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดเชียงใหม่ ดังนั้น หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง “มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน จึงประกอบด้วย 8 บท ดังนี้

บทที่ 1 มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย

บทที่ 2 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และ พระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)

บทที่ 3 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)

บทที่ 4 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา (จังหวัดสมุทรสงคราม)

บทที่ 5 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวพัทยา(จังหวัดชลบุรี)

บทที่ 6 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวสะพานข้ามแม่น้ำแคว (จังหวัดกาญจนบุรี)

บทที่ 7 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต)

บทที่ 8 มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวถนนคนเดิน (จังหวัดเชียงใหม่)

ผู้วิจัยหวังว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้จะเป็นแนวทางการศึกษาภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมสำหรับผู้สนใจเรียนรู้และทำให้นักศึกษาชาวจีนเข้าใจเรื่องมารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทยได้มากขึ้น อีกทั้งยังส่งผลดีต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยและชาวจีน

Jiang Yu

ผู้วิจัย

บทนำ

หมิงส่งอีเมลมา มีเรื่องอะไรกันนะ

สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อพลอยค่ะ เป็นนักศึกษาจีนที่เรียนปริญญาโทในประเทศไทยค่ะ ดิฉันชอบชวนเพื่อน ๆ ไปเที่ยวสถานที่สวยงาม เพื่อเปิดหูเปิดตา และเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศไทยด้วย ก่อนเดินทางออกไปข้างนอก ฉันมักจะค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่จะไปก่อน เพื่อเดินทางสะดวกและรวดเร็วค่ะ

พลอย

ไม่ได้เจอกันนานแล้ว เป็นอย่างไรบ้าง หมิงได้ยินว่าพลอยไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศไทย เรียนหนักหรือเปล่าคะ หมิงเพิ่งเรียนจบ คิดว่าจะไปเที่ยวประเทศไทยในช่วงปิดเทอม พลอยเป็นผู้นำให้หมิงหน่อยได้ไหมคะ หมิงอยากไปเที่ยวสถานที่ที่มีชื่อเสียงและน่าสนใจ อยากให้พลอยแนะนำให้ค่ะ

เกือบลืมไป หมิงจะไปประเทศไทยวันที่ 12 กรกฎาคมค่ะ แล้วเจอกันที่สนามบินนะคะ

เพื่อนที่รัก

หมิง

สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อหมิงค่ะ เป็นนักศึกษาจีนที่เพิ่งสำเร็จการศึกษา กำลังวางแผนว่าจะไปเที่ยวประเทศไทย การเดินทางครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่หมิงออกไปเที่ยวต่างประเทศ ตื่นเต้นมาก และกลัวจะทำอะไรไม่ถูกต้อง เพราะการเดินทางไปต่างประเทศก็เหมือนไปยังสถานที่ที่ต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม แต่โชคดีที่หมิงมีเพื่อนอยู่ประเทศไทย เขาจะพาหมิงไปเที่ยวแล้วค่อยอธิบายรายละเอียดค่ะ

สวัสดีค่ะ ครั้งนี้ พลอย
จะเป็นมัคคุเทศก์ที่พา
เพื่อนมาเที่ยวประเทศ
ไทยค่ะ

สวัสดีค่ะ การเดินทาง
ครั้งนี้ พวกเราจะไป
เที่ยวสถานที่ 7 แห่ง
ซึ่งนักท่องเที่ยวจีนชอบ
ไปมากที่สุดค่ะ

บทที่ 1

มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย

บทที่ 1

มารยาททางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวไทย

สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับทุกท่านมาเที่ยวประเทศไทยค่ะ ตอนนี้พวกเราอยู่ที่ประเทศไทยแล้ว พอลอยขอแนะนำประเทศไทยให้ทุกท่านรู้จักค่ะ

ประเทศไทย

ชื่อทางการ	: ราชอาณาจักรไทย
เมืองหลวง	: กรุงเทพมหานคร
ภาษาราชการ	: ภาษาไทย
ศาสนาประจำชาติ	: ศาสนาพุทธ
วันชาติ	: 5 ธันวาคม (วันพ่อแห่งชาติ)
สกุลเงิน	: บาท (1 หยวน= 5.37 บาท)
เวลา	: GMT+07:00 (ช้ากว่าประเทศจีนหนึ่งชั่วโมง)
การปกครอง	: ประชาธิปไตยแบบมีรัฐสภา

สยามเมืองยิ้ม

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมาช้านาน คนไทยมีรอยยิ้มที่หวานและสวยงามเมื่อทักทายกัน รอยยิ้มแสดงความเป็นมิตรไมตรีแก่กัน ทำให้ชาวต่างชาติหลงใหลในวัฒนธรรมของคนไทย จากลักษณะนิสัยเรียบง่าย มีน้ำใจ ช่วยเหลือ

กัน และยิ่งแย้มแจ่มใสตลอดจนทำให้ชาวต่างชาติหลงใหลเมืองไทย ทัวโลกจึงเรียกประเทศไทยว่า **สยามเมืองยิ้ม** นอกจากนี้ ประเทศไทยยังเป็นประเทศที่มีมรดกทางวัฒนธรรมและประเพณีที่หลากหลาย มีธรรมชาติที่สวยงามเป็นของตัวเอง และมีสถานที่ท่องเที่ยวที่ประทับใจ พร้อมอาหารหลากหลาย จึงสามารถดึงดูดบุคคลทั่วโลกเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยได้

แผนที่ประเทศไทย

1. แผนที่ประเทศไทย

ประเทศไทยตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก

เฉียงใต้ของ **คาบสมุทรอินโดจีน** มีขนาดเป็นที่สามของอาเซียน รองจาก สาธารณรัฐอินโดนีเซียและสาธารณรัฐแห่ง สหภาพเมียนมาร์ ประเทศไทยมีประเทศ เพื่อนบ้านหลายประเทศ ทิศเหนือติดกับ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์และ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน ลาว ทิศตะวันออกติดกับสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาวกับ ราชอาณาจักรกัมพูชา ทิศตะวันตกติด กับสาธารณรัฐอินโดนีเซียและสาธารณรัฐ แห่งสหภาพเมียนมาร์ และทิศใต้ติดกับ สหพันธรัฐมาเลเซีย ส่วนฝั่งทะเลด้าน ตะวันตกของได้ติดกับ **ทะเลอันดามัน** และฝั่งทะเลด้านตะวันออกติดกับ **อ่าวไทย** แผนที่ประเทศไทยมีรูปร่างเหมือนขวาน

นอกจากนี้ ประเทศไทยแบ่งออกเป็น 6 ภาค คือ 1. ภาคเหนือ 2. ภาคกลาง 3. ภาคตะวันออก 4. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5. ภาคตะวันตก และ 6. ภาคใต้ แต่ละภาคมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย จึงสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ให้เดินทางมาเที่ยวเพื่อเรียนรู้ธรรมชาติและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ภูมิอากาศของประเทศไทย

ประเทศไทยตั้งอยู่ในเขตร้อน จึงมีภูมิอากาศแบบเขตร้อน อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีประมาณ 18-34 องศาเซลเซียส เนื่องจากประเทศไทยได้รับอิทธิพล¹ของลมมรสุม²ตะวันตกเฉียงใต้ที่พัดขึ้นมาจากมหาสมุทรอินเดีย จึงทำให้เกิดฤดูร้อน และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดลงจากทะเลจีนใต้ ทำให้เกิดฤดูหนาว โดยภาพรวมแล้ว ประเทศไทยจึงแบ่งออกเป็น 3 ฤดู ได้แก่ ฤดูร้อน มีอากาศร้อนอบอ้าว³และแห้งแล้ง โดยเฉพาะเดือนที่ร้อนมากที่สุดประมาณเดือนเมษายน ฤดูฝน มีพายุลมแรง และฝนตกหนักมาก

¹หมายถึง อำนาจที่สามารถบันดาลให้เป็นไปได้ต่าง ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน. หน้า 1414)

²หมายถึง ควาลม ควาวายุ (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน. หน้า 881)

³หมายถึง ร้อนไม่มีลม (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน. หน้า 1372)

แต่ฤดูหนาว มีอากาศเย็นสบาย

เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางอย่างสะดวกสบาย พลอยจึงจัดเป็นตารางนี้ให้

ฤดูร้อน 32°C~38°C มีนาคม ↓ พฤษภาคม 	ฤดูฝน 27°C~28°C มิถุนายน ↓ ตุลาคม 	ฤดูหนาว 19°C~26°C พฤศจิกายน ↓ กุมภาพันธ์
--	--	---

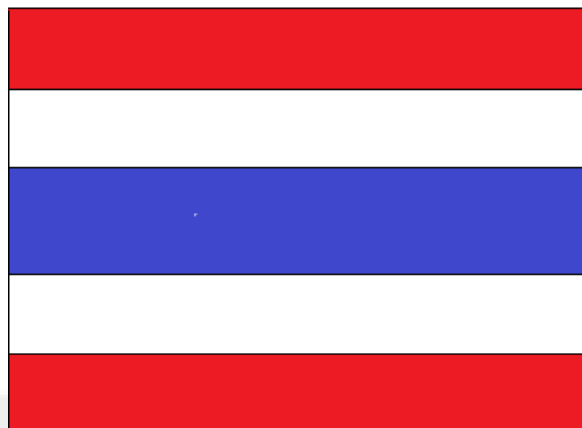

อย่าลืมสิ่งสำคัญ

ในช่วงฤดูร้อน อากาศร้อนมาก โดยเฉพาะเดินทางออกไปเที่ยวข้างนอก ควรเตรียมหมวกหรือแว่นตาเพื่อกันแดด และต้องดื่มน้ำบ่อยๆด้วย ช่วงฤดูฝน ฝนตกบ่อยมาก ดังนั้นต้องเตรียมร่มไปเที่ยวด้วย ส่วนฤดูหนาวเป็นระยะเวลาที่หนาวอยู่ อากาศเย็นสบาย ฝนไม่ค่อยตก แต่ถ้าหากว่าไปเที่ยวภาคเหนือ ตอนกลางคืน อากาศจะเย็นจนหนาว ควรเตรียมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาว

ความหมายของสัญลักษณ์บนธงชาติไทย

ธงชาติ คือสิ่งที่แสดงถึงสัญลักษณ์⁴ ของประเทศและดินแดนต่างๆ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะการเมืองและประเพณีทางประวัติศาสตร์กับวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ โดยผ่านรูปแบบและสีของธง

3.ธงชาติไทย

ธงชาติไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นอิสระภาพ⁵และภาคภูมิใจในเกียรติแห่งชาติไทย ธงชาติไทยมีประโยชน์เพื่อยึดเหนี่ยว⁶จิตใจคนไทยทั้งชาติ เป็นสัญลักษณ์แห่งความสามัคคี ทุกสถานที่ ทุกโอกาส ที่แสดงความเป็นคนไทย คนไทยทุกคนต้องเชิดชู⁷ ธงชาติไทยมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านกว้างแบ่งเป็น 5 แถบตลอดความยาวของผืนธง ตรงกลางเป็นแถบสีน้ำเงินแก่ ต่อจากแถบนี้ออกไปทั้งสองข้างเป็นแถบสีขาว ต่อจากแถบสีขาวออกไปทั้งสองข้างเป็นแถบสีแดง ธงชาติไทยเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ธงไตรรงค์” เริ่มใช้ตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2460 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 6

สีของธงชาติ สะท้อนถึงสถาบันหลักของไทยคือ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ หากแต่ละสถาบัน ทำหน้าที่ของตนเองอย่างสมบูรณ์ ก็เกิดภาวะปกติสุข

⁴หมายถึง สิ่งที่กำหนดนิยามกันขึ้นเพื่อให้ใช้ความหมายความแทนอีกสิ่งหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1203)

⁵หมายถึง การปกครองตัวเอง (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1416)

⁶หมายถึง อาศัยเป็นที่พึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 954)

⁷หมายถึง ยกย่อง (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 390)

น้องๆคะ มีใครรู้จักความหมายของสีธงชาติไหม

ธงไตรรงค์หรือธงสามสี

สีแดง หมายถึง เลือดของคนไทยที่สามารถยอมพลีเพื่อรักษาเอกราชของ
ชาติไทย

สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์แห่งคำสอนตามหลักพระพุทธศาสนาและการมี
ธรรมะประจำใจของคนไทย

สีน้ำเงิน หมายถึง **พระมหากษัตริย์**

วันชาติไทย

วันที่ 5 ธันวาคม เป็นวันพระบรมราชสมภพ^๘
ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
คนไทยเรียกกันว่า **วันพ่อ** ซึ่งถือเป็นวันชาติของ
ประเทศไทย คนไทยถือว่าในหลวงเป็นพ่อที่คอยดูแล

4. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ช่วยเหลือประชาชน คนไทยจึงรักและเคารพพระมหากษัตริย์ตลอดชีวิต เพราะว่าพระองค์
ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทำงานเพื่อประชาชนชาวไทยโดยไม่เคยนึกถึงความเหน็ดเหนื่อย
ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเหน็ดเหนื่อย แต่พระองค์ก็ทรงอดทน และทรงเสียสละเวลา
ส่วนพระองค์เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาประเทศไทย จึงทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่อย่าง
ร่มเย็นเป็นสุข

^๘ หมายถึง วันคล้ายวันเกิด (คำราชาศัพท์)

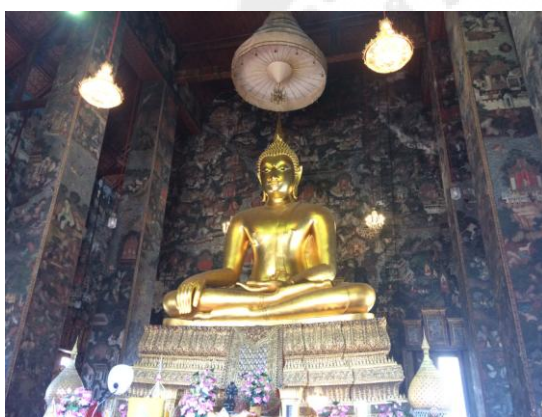
สกุลเงิน

บาท (Bath) เป็นสกุลเงินที่ใช้ในชีวิตประจำวันของประเทศไทย เงินไทยแบ่งเป็นสองชนิด ได้แก่ ธนบัตรกับเงินเหรียญ ธนบัตรมีชนิด 20 บาท 50 บาท 100 บาท 500 บาท และ 1000 บาท ส่วนเงินเหรียญมี 25 สตางค์ 50 สตางค์ 1 บาท 2 บาท 5 บาท และ 10 บาท

5. เงินไทย

ศาสนา

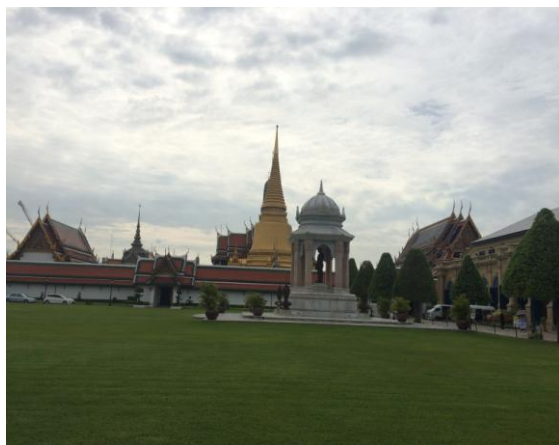
6. พระศรีศากยมุนี วัดสุทัศนเทพวราราม กรุงเทพมหานคร

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติของประเทศไทย คนไทยร้อยละ 95 นับถือศาสนาพุทธ นอกจากนี้ ร้อยละ 4 นับถือศาสนาอิสลาม ที่เหลือร้อยละ 1 นับถือศาสนาอื่นๆ

รู้สึกเป็นอย่างไร ได้เรียนรู้ประเทศไทยมากขึ้นหรือเปล่า หลังจากนั้นพลอยจะพาไปเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย มีทั้งหมด 7 ที่นะ ขอชมรูปภาพสถานที่ก่อน วันต่อไป พลอยจะพาเที่ยวด้วยกัน

สถานที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยวสำคัญในประเทศไทย

7. วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร

8. วัดพระศรีสรรเพชญ์ จังหวัดอยุธยา

9. พัทยา จังหวัดชลบุรี

10. ตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

11. สะพานข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี

12. ถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่

13. หาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

เรื่อนำรู้ผลไม้ตามฤดูกาลของประเทศไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีผลไม้หลากหลายตามฤดูกาล ช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกรกฎาคมแต่ละปี จะมีสวนผลไม้ต่าง ๆ ในภูมิภาคตะวันออกเปิดให้เที่ยวชม เช่น สวนผลไม้ระยอง สวนผลไม้จันทบุรี และสวนผลไม้ตราด วันนี้ พลอยขอแนะนำผลไม้ไทยในแต่ละเดือน

มกราคม : กัลยหอม ชมพู่มะเหมี่ยว พุทรา องุ่น แดงไทยและแดงโม

กุมภาพันธ์ : เหมือนกับเดือนมกราคม มีเพิ่มเข้ามาคือ มะขาม

มีนาคม : เงาะ ขนุน มังคุด มะม่วง

เมษายน : ทูเรียน พุทรา มะม่วงสุก มังคุด ะกำและลิ้นจี่

พฤษภาคม: เหมือนกับเดือนมกราคม มีเพิ่มเข้ามาคือ ละมุด สับปะรด และลำไย

มิถุนายน: ลำไย มังคุดและละมุด

กรกฎาคม: กัลยไช้ น้อยหน้า มะกอกและส้มโอ

สิงหาคม: มะกอก มะเฟือง ะกำ ส้มโอและน้อยหน้า

กันยายน: เหมือนกับเดือนมกราคม มีเพิ่มเข้ามาคือ ส้มเกลี้ยง องุ่น

ตุลาคม: ขนุน มะขาม มันแกวและลองกอง

พฤศจิกายน: เหมือนกับเดือนตุลาคม

ธันวาคม: พุทราพื้นเมือง มะขาม มันแกวและองุ่น

เรื่องของไทย เธอรู้หรือไม่

ประโยคต่อไปนี้ ให้ทำเครื่องหมาย “✓” ข้อถูกหรือทำเครื่องหมาย “✗” ข้อผิด และให้แก้ไขเป็นประโยคที่ถูกต้อง

ประโยค	✓	✗	เหตุผล
1. แผนที่ประเทศไทยมีรูปร่างคล้าย ๆ กับค้อน			
2. ประเทศไทยขึ้นชื่อว่าเป็นสยามเมืองยิ้ม			
3. ธงชาติไทยมีห้าสี			
4. คนไทยรักและเคารพในหลวง			
5. คนไทยไม่นับถือพุทธศาสนา			
6. เมื่อคนไทยเจอกัน จะยกมือไหว้ แล้วพูดคำว่า "สวัสดี"			
7. ภาคเหนือของประเทศไทยติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชา			
8. วันชาติไทยกับวันพ่อแห่งชาติเป็นวันเดียวกัน			

แบบฝึกหัด

จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยการเขียน

1. ประเทศไทยตั้งอยู่ที่ไหน

.....

.....

2. ประเทศไทยมีประเทศเพื่อนบ้านกี่ประเทศ อะไรบ้าง

.....

.....

3. ประเทศไทยแบ่งออกเป็นกี่ภาค อะไรบ้าง

.....

.....

4. ทำไมนักท่องเที่ยวชอบเดินทางมาเที่ยวประเทศไทย

.....

.....

5. ทำไมคนไทยรักในหลวง

.....

.....

แบบทดสอบท้ายบท

คำชี้แจง ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

1. เอกลักษณ์ไทยที่ชาวต่างประเทศยอมรับมากที่สุดคืออะไร
 - ก. สยามเมืองพุทธ
 - ข. คนไทยรักอิสระ
 - ค. สยามเมืองยิ้ม
 - ง. เมืองแห่งศิลปหัตถกรรม
2. วันชาติไทยคือวันไหน
 - ก. วันที่ 12 สิงหาคมของทุกปี
 - ข. วันที่ 14 เมษายนของทุกปี
 - ค. วันที่ 1 มกราคมของทุกปี
 - ง. วันที่ 5 ธันวาคมของทุกปี
3. สีขาวของธงชาติไทยหมายถึงอะไร
 - ก. ในหลวง
 - ข. พุทธศาสนา
 - ค. เลือดคนไทย
 - ง. ไม่มีความหมาย
4. ข้อใดเป็นการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม
 - ก. นั่งบนธงชาติ
 - ข. เก็บธงชาติไว้บนที่สูง
 - ค. ใส่กระโปรงที่ทำด้วยสีธงชาติ
 - ง. ชีดเขียนตัวหนังสือบนธงชาติ
5. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับธงไตรรงค์
 - ก. ด้านกว้างแบ่งเป็น 4 แถบตลอดความยาวของผืนธง
 - ข. เริ่มใช้ตั้งแต่วันที่ 28 กันยายน 2460
 - ค. ธงไตรรงค์มีสามสี
 - ง. สีตรงกลางคือสีแดง

6. ข้อใดไม่ใช่เหตุผลที่คนไทยรักในหลวง
- ก. ในหลวงมีลูกมากมาย
 - ข. ในหลวงเป็นพ่อของประชาชน
 - ค. ในหลวงทรงช่วยพัฒนาประเทศไทย
 - ง. ในหลวงทรงเสียสละเวลาทำงานเพื่อให้คนไทยมีความสุข
7. ปีนี้ หมิงจะไปเที่ยวประเทศไทยช่วงตรุษจีน ช่วงตรุษจีนนั้นประเทศไทยอยู่ในฤดูอะไร
- ก. ฤดูหนาว
 - ข. ฤดูร้อน
 - ค. ฤดูแห้ง
 - ง. ฤดูฝน
8. ประเทศไทยมีประเทศเพื่อนบ้านกี่ประเทศ
- ก. 3
 - ข. 4
 - ค. 5
 - ง. 6
9. หากนักท่องเที่ยวอยากไปเที่ยวสวนผลไม้เมืองร้อน ควรจะไปภาคไหน
- ก. ภาคตะวันออก
 - ข. ภาคตะวันตก
 - ค. ภาคเหนือ
 - ค. ภาคใต้
10. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับประเทศไทย
- ก. คนไทยนับถือพุทธศาสนาหมด
 - ข. กรุงเทพฯถือเป็นเมืองหนึ่งในจังหวัด
 - ค. ภาษาทางการของประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษ
 - ง. ประเทศไทยปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบมีรัฐสภา
-

บทที่ 2

มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว
วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว)
และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)

บทที่ 2

มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม
(วัดพระแก้ว) และพระบรมมหาราชวัง (จังหวัดกรุงเทพฯ)

หมิงคะ พรู่่นี้อยากจะไปเที่ยวที่ไหนเป็นพิเศษหรือเปล่า

อยากไปเที่ยวที่วัดค่ะ เพราะหมิงสังเกตว่าที่ประเทศไทย มีวัดเยอะมาก

ใช่ค่ะ เพราะว่าคนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ วัดเป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชน ...นี่ออกแล้ว จะพาหมิงไปเที่ยววัดพระแก้วดีกว่า

หมิงเคยเจอในเว็บไซต์(website) เห็นว่าวัดพระแก้วเป็นวัดที่มีความสำคัญและสวยมาก ก่อนเราจะไปที่นั่น มีคำแนะนำอะไรบ้างไหมคะ

มีค่ะ เดี่ยวอธิบายให้ฟังนะ ก่อนเราจะไปวัดพระแก้ว ให้เรามาทำความรู้จักวัดพระแก้วหน่อย

ได้เลย

รู้จักวัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว)

และพระบรมมหาราชวัง

“วัด” คือ พุทธศาสนสถาน³²เป็นที่จำพรรษา³³ของพระสงฆ์ และเป็นศูนย์กลางของสังคมชาวพุทธทุกคน ทั้งด้านจิตใจและการประกอบกิจกรรมทางพุทธศาสนา ประเพณี และพิธีกรรมต่างๆ โดยไม่มีการแบ่งเชื้อชาติและชนชั้น

วัดพระศรีรัตนศาสดาราม หรือคนทั่วไปเรียกกันว่า“วัดพระแก้ว” สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2325 ในสมัยรัชกาลที่ 1 พร้อมกับการสร้างพระบรมมหาราชวัง เนื่องจากเป็นวัดที่สร้างอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นนอกของพระบรมมหาราชวัง จึงได้ชื่อว่า วัดหลวง วัดแห่งนี้มีความสำคัญมากที่สุดในกรุงเทพฯ ถือว่าเป็นวัดที่ผู้คนรู้จักกันทั่วโลก นอกจากนี้ วัดพระแก้วเป็นวัดที่ใช้ประกอบพระราชพิธีสำคัญทางพระพุทธศาสนาสำหรับพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์

14. วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) กรุงเทพมหานคร

พระบรมมหาราชวังแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ได้แก่ เขตพระราชฐาน³⁴ชั้นนอก ชั้นกลาง และชั้นใน เขตพระราชฐานชั้นนอกใช้เป็นที่ตั้งของหน่วยงานราชการ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม สมัยก่อนเขตพระราชฐานชั้นกลางเป็นที่ประทับของพระมหากษัตริย์ ส่วนเขตพระราชฐานชั้นในเป็นที่ประทับ³⁵ของพระมเหสี พระราชธิดา และพระที่นั่งที่ประทับของพระมหากษัตริย์ จึงทำให้วัดพระแก้วไม่มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่เลย

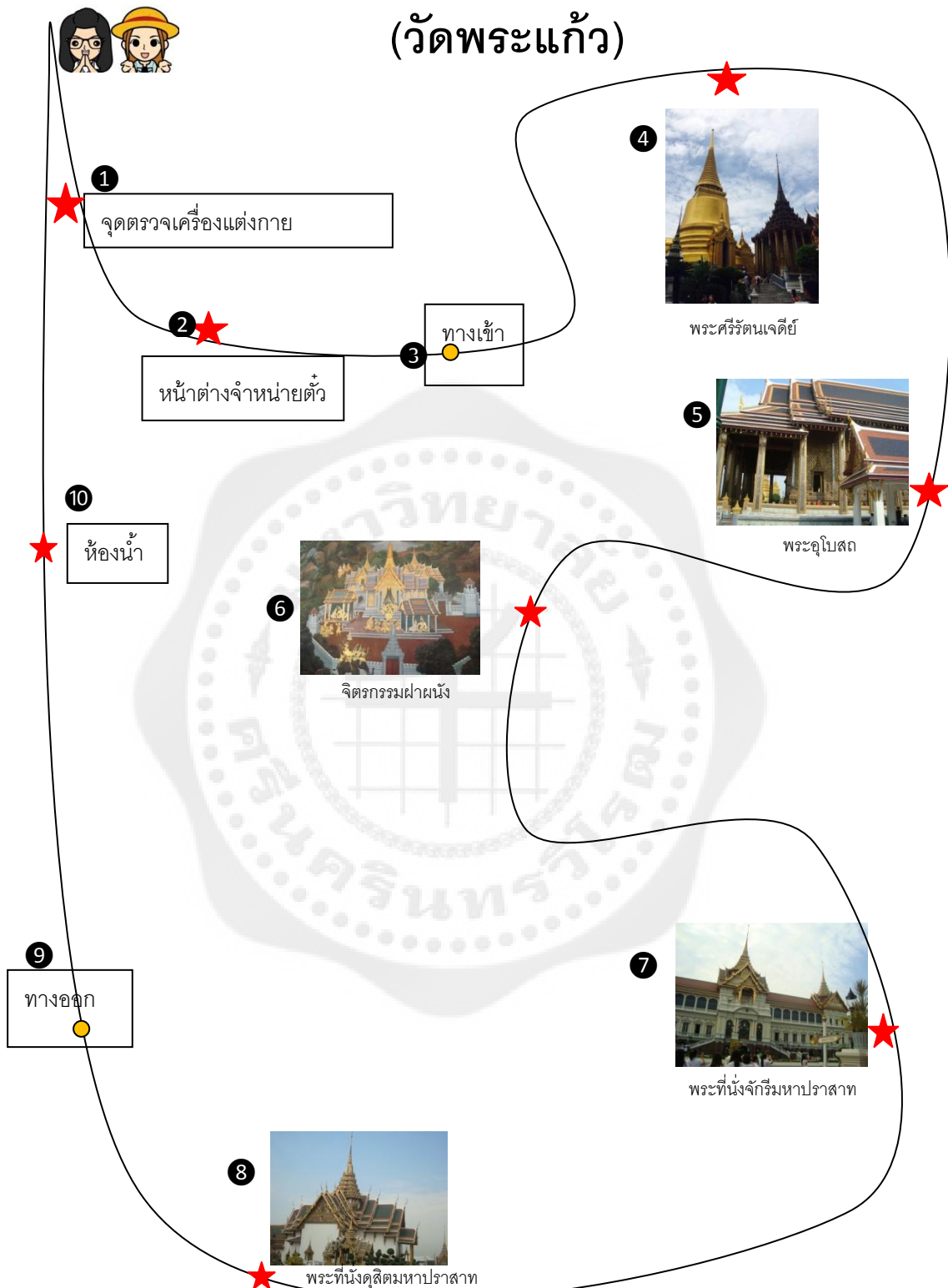
³²หมายถึง สถานที่หรือสิ่งก่อสร้าง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการหรือเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. สืบค้นวันที่ 15 กรกฎาคม 2559,จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>)

³³หมายถึง อยู่ประจำที่วัด 3 เดือนในฤดูฝน (ใช้แก่พระสงฆ์) (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 319)

³⁴หมายถึง ที่อยู่ประจำของพระเจ้าแผ่นดิน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. สืบค้นวันที่ 15 กรกฎาคม 2559,จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>)

³⁵หมายถึง อยู่ประจำที่วัด 3 เดือนในฤดูฝน (ใช้แก่พระสงฆ์) (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 707)

เส้นทางการเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว)

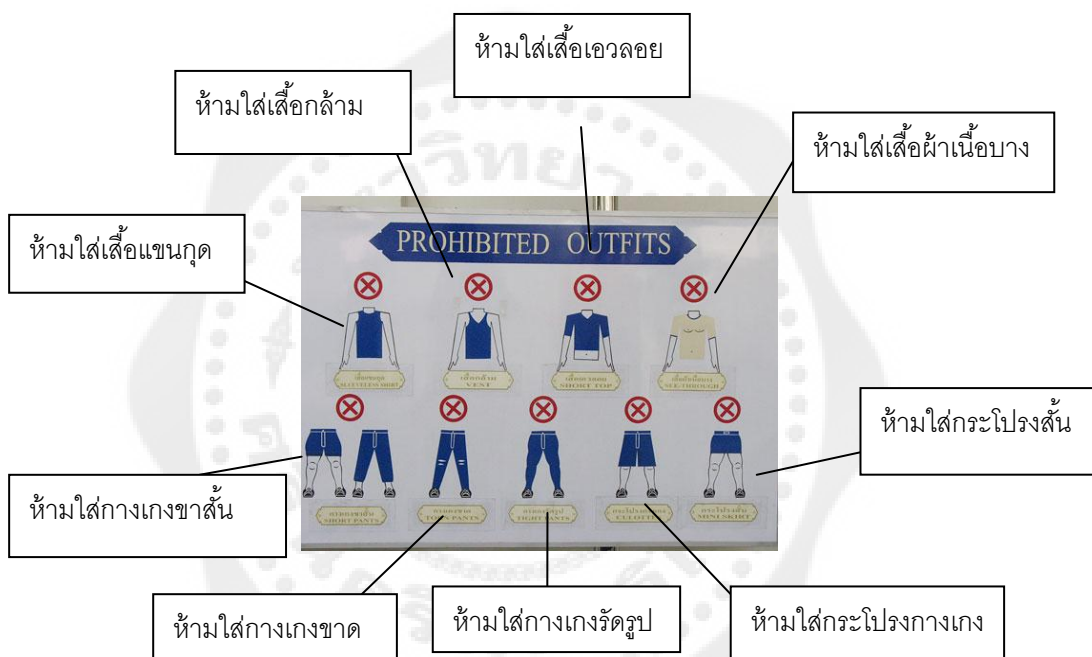

มารยาททางวัฒนธรรมที่ดีเมื่อเข้าชมวัดพระศรีรัตนศาสดารามและพระบรมมหาราชวัง

1 การตรวจเครื่องแต่งกาย

วัดพระแก้ว เป็นเขตพระราชฐานและสถานที่สำคัญยิ่งของประเทศไทย จึงต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย เพื่อแสดงความเคารพต่อสถานที่ อีกทั้งควรปฏิบัติตามกฎระเบียบของวัด จึงมีข้อบังคับตามต่อไปนี้

15. กฎระเบียบการแต่งกาย

พระบรมมหาราชวังเป็นเขตพระราชฐานทั้งยังเป็นสถานที่สำคัญยิ่งของชาติ จึงต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย เพื่อแสดงความเคารพต่อสถานที่ แต่หากเครื่องแต่งกายของคุณไม่เหมาะสมหรือถูกต้อง ทางสำนักพระราชวังได้จัดเตรียมเสื้อผ้าให้ยืมฟรี บริเวณประตูวิเศษไชยศรี แต่ต้องวางเงินประกัน ชิ้นละ 100 บาท กับบัตรประชาชนเอาไว้ และเมื่อนำชุดมาคืน ทางเจ้าหน้าที่ก็จะคืนทุกอย่างให้หมดค่ะ

2 จำหน่ายตั๋ว

เมื่อเดินเข้ามา สามารถมองเห็นได้ มีนักท่องเที่ยวมากมายจากประเทศต่างๆ รอซื้อตั๋ว ที่ด้านหน้า “จำหน่ายตั๋ว” เพื่อความสะดวกและความปลอดภัยของคนอื่นกับตนเอง ควรเข้าแถวซื้อตั๋วตามลำดับก่อนหลัง ไม่แทรกหรือตัดแถวผู้อื่น

16. ที่จำหน่ายตั๋ว

ดูสิ เรื่องแค่นี้ ไม่มีใครทำไม่ได้หรอก เห็นไหม ไม่มีใครแซงคิว เป็นนักท่องเที่ยวที่ดีเยี่ยมเลย

3 ทางเข้า

เมื่อซื้อตั๋วเรียบร้อยแล้ว เดินทางเข้าชมวัดพระแก้ว สามารถมองเห็นได้ ทางเข้าจะแยกออกเป็นสองทาง ทางซ้ายสำหรับคนไทยกับมัคคุเทศก์ คนไทยไม่ต้องเสียค่าเข้าชมตรงจุดตรวจบัตรเข้าชม ส่วนทางขวาจะเป็นทางเข้าสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

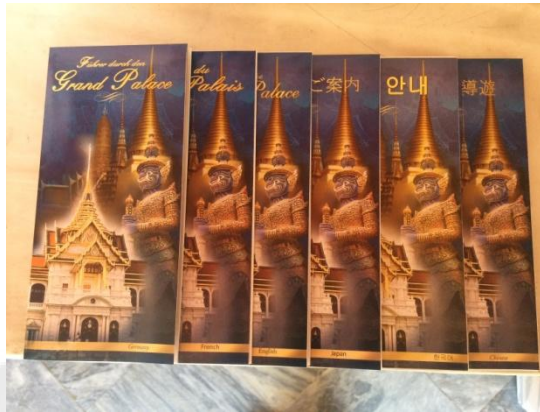

17. ทางเข้าพระบรมมหาราชวัง

ถ้าหากว่ามีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้าช่องผิด จะมีเจ้าหน้าที่ชี้ทางให้ บางทีนักศึกษาต่างชาติเข้าไปชมวัดพระแก้วโดยเข้าทางซ้าย เจ้าหน้าที่จะตรวจบัตรนิสิตของมหาวิทยาลัย แล้วจะให้เข้า

เวลาเข้าไปข้างในเจ้าหน้าที่จะตรวจตั๋วเข้าชม แล้วแจกแผนที่ภายในพระบรมมหาราชวัง (Plan of the Grand Palace) ให้นักท่องเที่ยวสามารถเลือกชมตามความต้องการได้ แผนที่นี้มีหลายภาษา เช่นภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาจีนกลาง และภาษาไทย

18. คู่มือท่องเที่ยวพระบรมมหาราชวัง

4 พระศรีรัตนเจดีย์

พระศรีรัตนเจดีย์สร้างขึ้นพ.ศ. 2398 โดยจำลองตามแบบจากพระมหาสถูปเจดีย์ในวัดพระศรีสรรเพชญ์ที่พระราชวังกรุงศรีอยุธยา เป็นที่ประดิษฐาน³⁶พระบรมสารีริกธาตุที่รัชกาลที่ 4 ได้มาจากลังกา พระศรีรัตนเจดีย์เป็นเจดีย์ทรงกลมแบบลังกา ก่ออิฐถือปูน³⁷ประดับกระเบื้องโมเสก³⁸ทอง

เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาถึงที่นี่ ห้ามขีดเขียนบนเจดีย์

19. พระศรีรัตนเจดีย์

³⁶หมายถึง ตั้งไว้ (ใช้แก่สิ่งที่เคารพนับถือ) (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 705)

³⁷หมายถึง ก่ออิฐและฉาบปูนทับ (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 87)

³⁸หมายถึง เรียกเครื่องเคลือบดินเผาแผ่นเล็ก ๆ มีสีต่าง ๆ สำหรับปูพื้นหรือบุผนัง (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 929)

5 พระอุโบสถ

20. พระอุโบสถ

21. จุดที่วางรองเท้า

พระอุโบสถ เป็นอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานพระพุทธรูปนามนิรัตนปฏิมากรหรือพระแก้วมรกต เมื่อเข้าชม ต้องจะถอดรองเท้าและหมวก คนไทยถือเป็นการกระทำแสดงความเคารพ เพราะว่า วัดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ควรให้ความเคารพ ส่วนรองเท้าเป็นของที่กันสิ่งสกปรก เวลาเข้าไป ก็เหมือนนำพาสิ่งที่ไม่ดีเข้าไปด้วย ทั้งสองข้างของพระอุโบสถมีที่วางรองเท้า นักท่องเที่ยวควรเก็บรองเท้าให้เรียบร้อย เพื่อความสะดวกทั้งตัวเองและผู้อื่น เวลาเข้าไปข้างในพระอุโบสถ เจ้าหน้าที่จะยกป้ายเตือนว่า ถอดหมวกและเก็บกล้อง เพราะว่า ภายในอาคารอื่นทั้งหมดโดยเฉพาะพระอุโบสถ ห้ามถ่ายภาพอย่างเด็ดขาด ฝ่าฝืนมีโทษปรับ และยึดสื่อบันทึก นอกจากนี้ เมื่อเข้าไปข้างในควรนั่งลงกราบไหว้พระแก้วมรกต

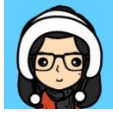
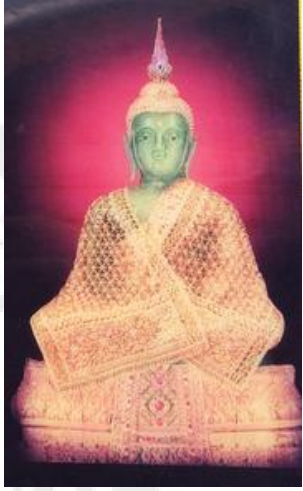
ในพระอุโบสถมีพระแก้วมรกตด้วย

พระแก้วมรกต หรือ**พระพุทธรูปนามนิรัตนปฏิมากร** เป็นปูชนียวัตถุ³⁹ที่สำคัญที่สุดองค์หนึ่งของประเทศไทย เพราะว่าพระแก้วมรกตเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์⁴⁰คู่บ้านคู่เมืองของประเทศไทย และเป็นพระพุทธรูปหน้าตักกว้าง 43 เซนติเมตร สูง 55 เซนติเมตร สร้างจากหินหยก แล้วเคยสังเกตรหรือไม่ว่า เครื่องทรงของพระแก้วมรกตเปลี่ยนตามฤดูในประเทศไทยด้วย

³⁹หมายถึง นานับถือ นานูชา (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 750)

⁴⁰ หมายถึง ที่เชื่อถือว่ามีอำนาจบันดาลให้สำเร็จได้ดังประสงค์ (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1138)

 22. พระแก้วมรกตฤๅณ	 ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมเป็นต้นไป ประเทศ ไทยเข้าสู่ฤๅณ พระแก้วมรกตจะเปลี่ยน เครื่องทรงเป็นเครื่องทรงฤๅณ ช่วงเวลา: ประมาณเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม ฤๅ: ฤๅณ
 ช่วงนี้อากาศเย็นมากเลย มาดูสิ เครื่องทรงของพระแก้วมรกตเปลี่ยนเป็น เครื่องทรงฤๅหนาวด้วย ห่มคลุมมิดชิด ช่วงเวลา: ประมาณเดือนตุลาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ ฤๅ: ฤๅหนาว	 23. พระแก้วมรกตฤๅหนาว
 24. พระแก้วมรกตฤๅร้อน	 วันนี้อากาศดีมาก พาหิมมาเที่ยววัดพระแก้ว ได้เห็นพระแก้วมรกตเปลี่ยนเครื่องทรงเป็น เครื่องทรงฤๅร้อน นี่ก็แสดงว่าฤๅร้อนมาถึงแล้วละ ช่วงเวลา: ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม ฤๅ: ฤๅร้อน

6 จิตรกรรมฝาผนังที่พระระเบียง

25. จิตรกรรมฝาผนังเรื่องรามเกียรติ์

จิตรกรรมฝาผนัง เป็นภาพวาดบนฝาผนังเกี่ยวกับวรรณคดีเรื่อง รามเกียรติ์ อยู่บริเวณระเบียงคตรอบพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เรื่องรามเกียรติ์รอบพระระเบียงเขียนขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 1 ต่อมาชำรุด เนื่องจากความชื้นจึงเขียนซ่อมอยู่เป็นระยะ ๆ เช่น เมื่อมีการฉลองพระนคร⁴¹ในสมัยรัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 5 รัชกาลที่ 7 และรัชกาลที่ 9 ภาพชุดรามเกียรติ์นี้เริ่มตั้งแต่ภาพนารายณ์อวตาร⁴²ปาง⁴³ต่างๆ ก่อนที่จะอวตารเป็นพระรามปรากฏอยู่ตามซุ้มประตูและมุขพระระเบียง ประมาณ 80 ภาพ แล้วไปต่อเรื่องรามเกียรติ์ตั้งแต่ห้องที่ 1 - 178 มีคำบรรยายใต้ภาพและคำบรรยายเป็นโคลงสลักบนแผ่นหินอ่อนติดอยู่ที่เสารอบพระระเบียง เป็นจิตรกรรมฝาผนังที่ยาวที่สุดในโลก

มารยาทที่ดี

เพื่อเป็นการให้เกียรติและแสดงความเคารพต่อผู้เขียนและวัฒนธรรมของประเทศไทย เมื่อเดินทางเข้าชมภาพวาด มัคคุเทศก์ไม่ควรเอาสีของหรือนิ้วแตะต้องภาพวาดตอนอธิบายและเล่าเรื่องให้นักท่องเที่ยวฟัง ส่วนนักท่องเที่ยวไม่ควรจับภาพหรือแตะต้องภาพบนฝาผนัง

26. ช่างเขียนกำลังซ่อมจิตรกรรมฝาผนัง

⁴¹ หมายถึง ทำบุญหรือบูชาสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นงานเอิกเกริกเพื่อแสดงความปิติยินดี

⁴² หมายถึง แบ่งภาคมาเกิดในโลก(ใช้แก่พระนารายณ์) (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1380)

⁴³ หมายถึง ยุค สมัย (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 740)

และไม่ควรใช้แฟลชในการถ่ายภาพจิตรกรรมฝาผนังที่พระระเบียง เพราะจะทำให้เกิด
ความเสียหายกับภาพจิตรกรรมฝาผนังได้

7 พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท

27. พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท

ชั้นพระราชอาคันตุกะ หรือชั้นประชุมของรัฐบาล

พระที่นั่งองค์นี้แบ่งเป็น 3 ชั้น นักท่องเที่ยวสามารถเที่ยวชมชั้นล่างได้เท่านั้น ชั้นล่าง
เป็นที่เก็บเครื่องอาวุธสมัยโบราณ เมื่อเดินทางเข้าไป ห้ามถ่ายรูปและจับสิ่งของที่แสดง

8 พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท

พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทเป็นพระมหาปราสาทองค์แรกที่สร้าง โดยถ่ายแบบจากพระ
ที่นั่งสรรเพชญมหาราชาที่อยุธยา(ราชธานี
ก่อนกรุงเทพฯ) สร้างด้วยไม้ทั้งหลัง เป็นปราสาท
สี่มุข พระที่นั่งองค์นี้เป็นท้องพระโรง ประกอบพระ
ราชพิธีที่สำคัญ และเป็นที่ประดิษฐานพระบรมศพ
พระมหากษัตริย์ และสมเด็จพระบรมราชินี เมื่อ
เดินเข้าชมพระที่นั่งองค์นี้ ควรจะถอดรองเท้าและ
หมวก เพื่อแสดงความเคารพ

28. พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท

9 ทางออก

หลังจากชมพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทเสร็จแล้ว จะเห็นทางออกอยู่ข้างหน้า ที่นั่นเป็นทางออกทางเดียวจากพระบรมมหาราชวังสำหรับนักท่องเที่ยว

29.ประตูทางออก

หมิงจะเข้าห้องน้ำไหมคะ ห้องน้ำอยู่ทางขวามือค่ะ ก่อนเข้าห้องน้ำ พลอยขออธิบายมารยาทการใช้ห้องน้ำหน่อยนะ

ได้เลย

10 มารยาทการใช้ห้องน้ำที่สาธารณะ

ห้องน้ำสาธารณะเป็นส่วนสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวที่จะขาดไม่ได้ เป็นบริการสาธารณะ⁴⁴ ขึ้นพื้นฐานในการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการเป็นจำนวนมากต่อวัน การมีห้องน้ำที่ถูกลักษณะ⁴⁵ จึงเป็นการส่งเสริม พัฒนา คุณภาพชีวิตด้านสุขอนามัย⁴⁶ แก่ผู้ใช้ ใคร ๆ ก็ใช้ห้องน้ำสาธารณะได้ จึงควรรักษาความสะอาดในห้องน้ำ ให้เรารู้จักเพื่อนที่อยู่รอบคร้วตัวสะอาดกันหน่อยนะ

⁴⁴ หมายถึง เพื่อประชาชนทั่วไป (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1214)

⁴⁵ หมายถึง ลักษณะที่ถูกต้องตามหลักปฏิบัติเพื่อความปราศจากโรคภัย ไข้เจ็บ (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1241)

⁴⁶ หมายถึง เกี่ยวกับสุขภาพ ถูกลักษณะ (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1368)

30. ชักโครกในห้องสุขา

สวัสดีครับ ผมชื่อ**ชักโครก**ครับ มีตัวใหญ่ ๆ อยู่กลางห้องน้ำแต่ละห้อง ผมมักจะมีผิวขาวและราบรีนด้วย ใคร ๆ ก็ชอบนั่งบนตัวผม ผมรู้สึกดีใจมากที่ช่วยเพื่อนมนุษย์แก้เครียดได้ พวกเขารู้สึกมีความสุขหลังจากออกจากห้องผม แต่บางที ผมก็เสียใจ เพราะว่าบางคนทิ้งสิ่งของลงมา ทำให้ผมต้องผูกจนทำงานไม่ได้ นอกจากนี้ เพื่อนยังยืนบนตัวผม จนทำให้ผมเจ็บตัวมาก และตัวผมก็สกปรก ผมแค่อยากบอกเพื่อน ๆ อย่ายืนบนตัวผมนะ และกรุณาราดน้ำด้วย ซึ่งอยู่หลังปากผม สะอาดแล้วสบายใจทั้งคุณและผมครับ

สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อ**สายฉีด**ค่ะ เป็นน้องคนโตของพี่ชักโครก อยู่ข้างๆ พี่ชักโครกตลอดเลย ดุชิ หน้าตาฉันเป็นอย่างนี้นะ หัวฉันคล้าย ๆ กับฝักบัว ตัวฉันผอม ๆ และยาว ๆ แต่จะเสียใจมากที่เพื่อนต่างชาติไม่ค่อยรู้จักฉัน แล้วก็ไม่วินิจฉัยอยู่ นี่ทำไม ฉันได้ยินพี่ชักโครกพูดว่าที่ต่างประเทศไม่มีตัวฉันเลย ไม่เป็นไรนะ วันนี้ ขอแนะนำตัวเป็นทางการเลย เมื่อเพื่อนทำธุระเรียบร้อยแล้ว ต้องให้ฉันไปช่วยทำความสะอาดค่ะ พอเดาออกหรือเปล่าคะ ฉันทำหน้าที่อะไร

31. สายฉีด

32. ถังขยะ

สวัสดีค่ะ พวกเราชื่อ **ถังขยะ**นะ เป็นน้องฝาแฝดของพี่ชักโครกค่ะ ดิฉันตัวเตี้ยแต่อ้วนนิดหน่อย อยู่ขวามือของพี่ชักโครก ทำหน้าที่เก็บกระดาษชำระและของที่จะทิ้งหมดค่ะ ส่วนน้องฉัน ซึ่งอยู่ในซ้ายมือของ พี่ชักโครก ตัวสูงผอม แต่ผิวสีเทา ทำหน้าที่เก็บผ้าอนามัยที่ใช้แล้ว เมื่อจะทิ้งของเข้าห้องพวกเรา ขอดลิ้นของพวกเรา พวกเราจะเปิดปากกว้างใหญ่ ๆ รอนะคะ

สวัสดีค่ะ หนูชื่อ **ถุงพลาสติก**ค่ะ เป็นน้องคนสุดท้าย แต่หนูไม่ใช่ถุงพลาสติกธรรมดา นะ ปกติแค่เอามาห่อผ้าอนามัย แล้วใส่เข้าห้องของพี่ถังขยะ บางทีพี่ถังขยะอยู่ข้างนอก ฝากนำหนูไปทิ้งไว้ในห้องพี่เขาด้วยนะค่ะ หน้าที่ของหนูก็เท่านี้ค่ะ แต่บางทีก็เห็นพี่ ๆ บางคนเอาหนูไปห่อรองเท้า บ้างก็ดึงออกมาทิ้งบนพื้น หนูเสียใจมากนะค่ะ อย่าทำแบบนี้เลย ใช้หนูให้เป็นประโยชน์ ช่วยกันประหยัดทรัพยากรนะค่ะ

33. ถุงพลาสติก

34. อ่างล้างมือ

สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อ **อ่างล้างมือ** เป็นพี่สาวของน้องชักโครกนั่นเอง อยู่ข้างหน้าห้องน้องชักโครกค่ะ ก่อนที่เพื่อน ๆ ออกจากห้องน้ำ ควรล้างมือให้สะอาดก่อนนะค่ะ เพื่อน ๆ สังเกตเห็นด้านซ้ายมือสิคะ มียาล้างมือสีชมพูอยู่ตรงนั้น พอกดปุ่มสีขาวก็จะมีสบู่ไหลออกมา อย่าลืมเอามือรับแล้วมาล้างมือให้สะอาดกันเถอะค่ะ เอ๊ะ ๆ บางทีฉันเคยเห็นเพื่อนยกเท้ามาไว้ตรงอ่างล้างมือด้วย จริงๆแล้วไม่ควรทำนะค่ะ มันทำให้ฉันสกปรกไปทั้งตัวเลย ฉันเสียใจมาก

นอกจากนี้ เพื่อความสะดวกและความสุขของเรากับคนอื่น ๆ เมื่อเราเห็นป้ายประกาศเตือน ทำตามป้ายเตือนด้วยนะคะ

35. ป้ายเตือน-1

36. ป้ายเตือน-2

37. ป้ายเตือน-3

38. ป้ายเตือน-4

เพื่อความสะดวกของผู้คนอื่น ๆ และตัวเอง โปรดรักษาความสะอาดของห้องน้ำและทำตามต่อไปนี้

1. ราดน้ำโดยกดชักโครก เพื่อทำความสะอาดชักโครกหลังจากใช้แล้วทุกครั้ง
2. ผ้าอนามัยที่ใช้แล้ว ควรห่อให้มิดชิดก่อนทิ้งลงขยะ อย่าทิ้งลงในชักโครกเป็นอันตราย เพราะจะทำให้ส้วมอุดตัน
3. แต่งกายให้เรียบร้อยก่อนออกจากห้องน้ำ
4. ไม่ขีดเขียนข้อความให้เลอะเทอะ หรือเขียนคำหยาบ
5. เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ควรล้างมือให้สะอาดทุกครั้ง
6. เมื่อพบว่าน้ำเต็มถังหรือภาชนะ ควรรีบปิดก๊อก (gog) ทันที ไม่ควรปล่อยให้ไหลทิ้งโดยเปล่าประโยชน์

เออละ อธิบายมารยาททางวัฒนธรรมในวัดพระแก้วและพระบรมมหาราชวังมามากพอสมควรแล้ว มารยาททางวัฒนธรรมในวัดก็สำคัญมาก เราต้องรู้เพื่อปฏิบัติตนได้ถูกต้อง ถ้าพร้อมแล้วก็มาเริ่มทำความเข้าใจต่อกันเลย

39. พระพุทธรูป

สุภาพสตรีไม่ควรอยู่แนบชิดพระสงฆ์หรือมีการสัมผัสใด ๆ หากต้องรับสิ่งของใดจากพระสงฆ์ ควรรอให้พระสงฆ์วางของสิ่งนั้นก่อนแล้ว จึงหยิบของสิ่งนั้น และเมื่อต้องการถวายสิ่งของแด่พระสงฆ์ ให้วางลงบนผ้าที่พระสงฆ์วางแผ่วไว้ให้ เพราะว่า การที่สุภาพสตรีแตะเนื้อต้องตัวพระสงฆ์ ถือเป็นการกระทำที่แสดงถึงความไม่เคารพพุทธศาสนา

ข้อควรระวัง

มารยาททางวัฒนธรรมที่สำคัญในประเทศไทยอย่างหนึ่ง คนไทยถือว่าเท้าเป็นของต่ำ เป็นอวัยวะในร่างกายที่อยู่ต่ำที่สุด จึง ไม่ควรพาดบนโต๊ะ หรือเก้าอี้ หรือหันทิศทางไปที่ผู้อื่น โดยเฉพาะที่วัด ห้ามใช้เท้าชี้พระพุทธรูปหรือพระสงฆ์

แบบฝึกหัด

จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยการเขียน

1. เมื่อเข้าไปเยี่ยมชมวัดพระแก้ว ไม่ควรแต่งตัวอย่างไร

.....

.....

.....

2. จิตรกรรมฝาผนังเป็นภาพวาดบนฝาผนังที่เกี่ยวกับวรรณคดีเรื่องอะไร

.....

.....

3. พระบรมมหาราชวังแบ่งออกเป็นกี่ชั้น มีอะไรบ้าง

.....

.....

4. ทำไมวัดพระแก้วไม่มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่

.....

.....

5. สุภาพสตรีถวายสิ่งของแด่พระสงฆ์ต้องทำอย่างไร และทำไมต้องทำอย่างนี้

.....

.....

เรื่องน่ารู้: วัดบนเหรียญ

เชื่อไหม เงินเหรียญไทยสามารถพาเราไปเที่ยวประเทศไทยได้ ฉันเข้าใจว่าบางคนอาจสงสัย แต่ใครเคยสังเกตเหรียญต่าง ๆ ที่ใช้ในปัจจุบัน คนอาจไม่เคยรู้จัก และบางคนอาจเคยสังเกตแล้วแต่ไม่ได้ศึกษาต่อ วันนี้ฉันจะพาเพื่อนๆ มาเรียนรู้ความรู้ด้านหลังเหรียญกษาปณ์ ตั้งแต่เหรียญ 25 สตางค์ 50 สตางค์ 1 บาท 2 บาท 5 บาท และเหรียญ 10 บาท วัดที่สำคัญของประเทศไทยในแต่ละเหรียญเป็นอย่างไร

40. พระบรมธาตุเจดีย์ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ราชวรมหาวิหาร
จังหวัดนครศรีธรรมราช

41. พระธาตุดอยสุเทพ
จังหวัดเชียงใหม่

42. วัดพระศรีรัตนศาสดาราม
(วัดพระแก้ว)
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

43. วัดภูเขาทอง
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

44. วัดเบญจมบพิตร
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

45. วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

แบบทดสอบท้ายบท

คำชี้แจง ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

1. มารยาทที่**ไม่ควร**ปฏิบัติในการใช้ห้องน้ำสาธารณะ
 - ก. เข้าคิวตามลำดับ
 - ข. เขี่ยบบนฝาชักโครก
 - ค. รักษาความสะอาดให้เรียบร้อย
 - ง. ทิ้งขยะหรือสิ่งที่ใช้แล้วลงในที่ที่จัดไว้ให้
2. นักท่องเที่ยว**ไม่ควร**แต่งกายอย่างไร เมื่อเข้าไปเที่ยวในวัด
 - ก. ใส่เสื้อแขนสั้น
 - ข. สวมเสื้อผ้ารัดรูป
 - ค. ใส่กางเกงขายาว
 - ง. ใส่กระโปรงเลยเข่า
3. ข้อใดคือการกระทำที่ถูกต้อง
 - ก. ถอดรองเท้าเพื่อเข้าชมพระแก้วมรกต
 - ข. ถ่ายรูปจิตรกรรมฝาผนังโดยใช้แฟลช
 - ค. ใส่กระโปรงสั้นไปเที่ยววัด
 - ง. แข่งคิวคนอื่นเพื่อซื้อตั๋ว
4. ข้อใด**ไม่ควร**ทำในการเข้าแถวซื้อตั๋วสถานที่ท่องเที่ยว
 - ก. พุดคุยกัน
 - ข. แฉงแถว
 - ค. ช่วยถือของ
 - ง. คุยโทรศัพท์
5. “วัดพระแก้ว” สถาปนาขึ้นเมื่อใด
 - ก. พ.ศ. 2535
 - ข. พ.ศ. 2425
 - ค. พ.ศ. 2325
 - ง. พ.ศ. 2525

6. วัดบนเหรียญ 25 สตางค์คือวัดอะไร

- ก. พระบรมธาตุเจดีย์ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
- ข. วัดเบญจมบพิตร
- ค. วัดพระแก้ว
- ง. วัดภูเขาทอง

7. ข้อใดคือมารยาทที่ควรปฏิบัติในการชมจิตรกรรมฝาผนัง

- ก. นักท่องเที่ยวจับภาพเพื่อถ่ายรูป
- ข. นักท่องเที่ยวดูชมภาพหลังรั้วไม้
- ค. นักท่องเที่ยวถ่ายภาพโดยใช้แฟลช
- ง. มัคคุเทศก์ใช้เสาชี้ถึงภาพเพื่ออธิบาย

8. ผู้หญิงคนไหนปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทที่ดีเมื่อเข้าไปวัด

- ก. มินซ์ถ่ายรูปกับพระสงฆ์
- ข. หลิงใส่กระโปรงซีทรู (C-true)
- ค. ถึงถึงใส่กางเกงยีนส์ (Jeans) ขาด ๆ
- ง. หมิงถวายสิ่งของแด่พระสงฆ์โดยวางบนผ้าก่อน

9. ข้อใดกล่าว**ไม่ถูกต้อง**เกี่ยวกับพระแก้วมรกต

- ก. เป็นพระพุทธรูปหน้าตักกว้าง 55 เซนติเมตร สูง 43 เซนติเมตร
- ข. พระแก้วมรกตใส่เครื่องทรงผ้าทรงคลุมแสดงว่าอยู่ช่วงฤดูหนาว
- ค. พระแก้วมรกตจะเปลี่ยนเครื่องทรงปีละ 3 ครั้ง
- ง. พระแก้วมรกตสร้างจากหินหยก

10. นักท่องเที่ยวคนไหนมีการกระทำเหมาะสมในสถานที่สาธารณะ

- ก. หวังชินบัวรดน้ำลายบนพื้น
 - ข. จางหลินทิ้งขวดน้ำไว้ข้างถนน
 - ค. กิบพูดขอโทษกับคนที่โดนเขาชน
 - ง. ไพลินทะเลาะกับเจ้าหน้าที่ในสถานที่ท่องเที่ยว
-

บทที่ 3

มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว
โบราณสถาน (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)

บทที่ 3

มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวโบราณสถาน (พระนครศรีอยุธยา)

สนุกมากค่ะ ฉันไม่เคยเห็นคนที่นับถือพุทธศาสนาในประเทศใดประเทศหนึ่งมีจำนวนมากขนาดนี้ และทุกคนทำบุญจากใจ ฉันรู้สึกประเทศไทยน่าสนใจมากขึ้นอีก วันนี้จะพาไปเที่ยวไหนอีกคะ

หมีง เมื่อวานนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ

อยุธยา...สมัยกรุงศรีอยุธยา ฉันเคยอ่านหนังสืออยุธยาเป็นเมืองหลวงเก่าสมัยนั้น ไซ้ใหม่

วันนี้จะไปเที่ยวอยุธยาค่ะ

ได้ค่ะ

ใช่ค่ะ ที่อยุธยา มีวัดเยอะมาก คนไทยก็นิยมไปเที่ยวที่นั่นช่วงปีใหม่ จะได้ไหว้พระแก้าวัดเดียวถึงที่นั่นแล้ว สังเกตดูหน่อยว่า มีอะไรแตกต่างกันคะ

ไหว้พระแก้าวัด

ช่วงวันปีใหม่ คนไทยมีประโยคว่า "การเริ่มต้นที่ดี คือส่วนหนึ่งของความสำเร็จ" และตามความเชื่อของคนไทย ตัวเลข "9" (เก้า) ออกเสียงพ้องไปกับ "ก้าว" หมายถึง ก้าวหน้า ก็เลยมีกิจกรรมการไหว้พระแก้าวัด เพื่อเป็นสิริมงคล และจะได้มีสิ่งดี ๆ และประสบความสำเร็จรับปีใหม่

รู้จักจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

46. วัดพระศรีสรรเพชญ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาห่างจากกรุงเทพฯประมาณ 76 กิโลเมตร เป็นที่ตั้งของกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเป็นราชธานี⁴⁷ที่สองของประเทศไทย และได้รับการขึ้นทะเบียนมรดกโลก⁴⁸ทางวัฒนธรรม (UNESCO)

ในจังหวัดนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย แบ่งเป็นกลุ่มได้ดังนี้

1. โบราณสถาน อยุธยามีโบราณสถานให้ชมที่ไม่ควรพลาด เช่น พระราชวังโบราณ วัดไชยวัฒนาราม
2. ไหว้พระ ในอยุธยามีพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองที่คนไทยนับถือหลายองค์ โดยเฉพาะช่วงปีใหม่ คนไทยนิยมเข้ามาไหว้ เช่น หลวงพ่อโตหรือข้าปกองที่วัดพนัญเชิงวรวิหาร⁴⁹ หลวงพ่อมงคลบพิตรที่วิหารมงคลบพิตร เป็นต้น
3. พิพิธภัณฑ์ อยุธยามีพิพิธภัณฑ์ให้เลือกชมหลายแห่ง เช่น ศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์ พิพิธภัณฑ์เจ้าสามพระยา เป็นต้น

⁴⁷หมายถึง เมืองหลวง (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 995)

⁴⁸หมายถึง สิ่งที่เกิดจากบรรพบุรุษหรือที่สืบทอดมาแต่บรรพกาลของโลก (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 881)

⁴⁹หมายถึง เรียกพระอารามหลวงชั้นโทชนิดต่ำสุดว่าชั้นโทชนิดวรวิหาร (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1099)

เส้นทางท่องเที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

มารยาททางวัฒนธรรมเมื่อเข้าชม โบราณสถาน

โบราณสถานเป็นสถานที่ที่มีประวัติความเป็นมาอันเก่าแก่ของประเทศ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นเมืองหลวงเก่าในสมัยอยุธยา จึงเหลือโบราณสถานมากมายเพื่อให้คนไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติระลึกประวัติศาสตร์ไทย เมื่อเข้ามาท่องเที่ยวในสถานที่เหล่านี้ ควรเรียนรู้มารยาท เพื่ออนุรักษ์สิ่งสำคัญของชาติไทย

ก่อนที่จะเข้าชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ป้ายเตือนที่อยู่หน้าประตูเขียนไว้ว่า

48. ข้อห้ามเมื่อเข้าชมโบราณสถาน

ทำไมไม่ให้ปิ่นปายเจดีย พระพุทธรูป ปรางค์ แทนต่างๆ และกำแพงคะ

ก็เพราะว่าพุทธศาสนาอยู่คู่กับสังคมไทยมานาน วิถีชีวิตของคนไทย
ส่วนมากจะเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา คนไทยได้นำหลักการปฏิบัติทาง
พุทธศาสนาเป็นแนวทางแห่งการดำเนินชีวิตจนกลายเป็นรากฐานทางวัฒนธรรม
และเอกลักษณ์มรดกของชาติไทย คนไทยจึงเคารพสถานที่พุทธศาสนาอย่างมาก
พฤติกรรมที่บอกบนป้าย ถือเป็นพฤติกรรมที่ไม่เคารพพุทธศาสนาคะ

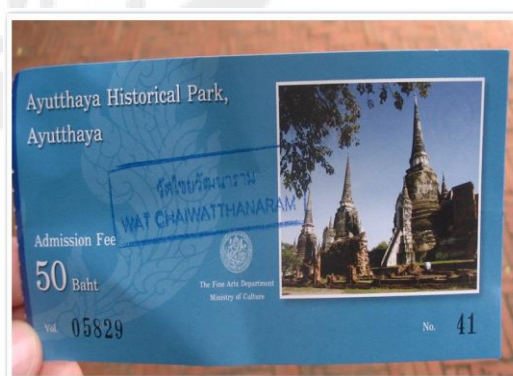

อากาศของประเทศไทยค่อนข้างร้อน เวลาพวกเราเดินทางเข้าไปเยี่ยม
ชมโบราณสถาน ก็ต้องแต่งตัวให้สุภาพเรียบร้อย เคารพสถานที่ ไม่ควรใช้เท้าชี้ไปทาง
พระพุทธรูป เมื่อถ่ายรูปก็ควรจะให้เกียรติสถานที่ด้วย ถ่ายอย่างธรรมดา และไม่แสดง
ความรักต่อกันในโบราณสถาน ซึ่งเป็นสถานที่สาธารณะ

ที่จังหวัดนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือเป็นคนต่างชาติ เวลาเข้าไปชมโบราณสถาน ก็ต้อง
ซื้อตั๋วค่าเข้าชม แต่มีข้อแตกต่างกันนิดหน่อยนะ

49. ตั๋วเข้าชมสถานที่ของคนไทย

50. ตั๋วเข้าชมสถานที่ของคนต่างชาติ

51. จุดชมวิวต่างๆ ในเมืองโบราณ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ถึงแม้เวลาจะผ่านไปหลายร้อยปี จากวัดใหม่กลายเป็นวัดเก่า แต่เมื่อเข้าชมข้างในสามารถมองเห็นว่า โบราณสถานเหล่านี้ยังมีความสวยงามเหมือนในอดีต เนื่องจากสถานที่เหล่านี้มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ คนในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติหรือเป็นคนไทยจึงต้องอนุรักษ์สิ่งเก่าให้ไว้ คนเราควรเรียนรู้มารยาทในการเข้าชมโบราณสถานเพื่อให้อยู่คู่กับประเทศไทย

1. ห้ามสัมผัสแตะต้อง หรือเคลื่อนย้ายสิ่งต่างๆ หรือหยิบฉวยโบราณวัตถุและชิ้นส่วนของโบราณสถานกลับไปเป็นของที่ระลึก เพราะจะทำให้โบราณสถานเสียหาย

2. ห้ามขีดเขียน วาดรูป หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดรูปรอยต่างๆ บนส่วนใดส่วนหนึ่งของโบราณสถานเด็ดขาด

3. ห้ามกระทำการใดๆ ที่ทำให้โบราณสถานชำรุดและเสียหาย เช่น ปีนป่าย

4. ห้ามทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูลที่ก่อให้เกิดความสกปรกแก่โบราณสถาน

5. ไม่ควรส่งเสียงดังรบกวนนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ โบราณสถานเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ต้องอาศัยความเงียบสงบในการเข้าชม เพื่อให้จิตใจสามารถสัมผัสเสน่ห์ที่แฝงอยู่ได้

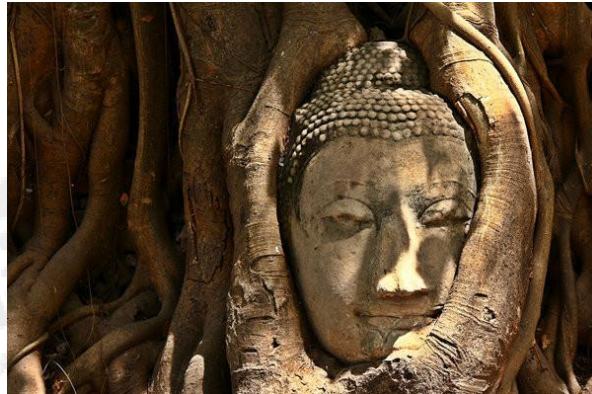

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นเมืองหลวงเก่า จึงมีโบราณสถาน
เยอะแยะมากมาย เช่น วัดและพระราชวังต่างๆ วันนี้ขอเล่าเรื่องวัด
พิเศษๆ 2 แห่งมาให้ฟังนะคะ

วัดมหาธาตุ

เศียร²⁷ พระพุทธรูปหินทราย ซึ่งมี
รากไม้ต้นโพธิ์ปกคลุมอยู่ โดยเศียร
พระพุทธรูปนี้ เป็นพระพุทธรูปหิน
ทรายเหลือแต่ส่วนเศียร สำหรับ
องค์พระนั้นหายไป และเป็นเศียร
พระพุทธรูปศิลปะอยุธยา วางอยู่ใน
รากโพธิ์ข้างวิหาร คาดว่าเศียร
พระพุทธรูปนี้จะ**หล่นลง**²⁸มาอยู่ที่
โคนต้นไม้ในสมัยเสียกรุง จนรากไม้ขึ้นปกคลุมทำให้มีความงดงามแปลกตา จึงเลื่องลือ
กลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์อีกสิ่งหนึ่งของจังหวัดพระนครศรีอยุธยาค่ะ ทำให้มีชื่อเสียงทั่วโลก

52. เศียรพระพุทธรูปหินทราย วัดมหาธาตุ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

57. พระพุทธรูปนิมิตวิชิตมารโมลีศรีสรรเพชญ์บรมไตรโลกนาถ วัดหน้าพระเมรุ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วัดหน้าพระเมรุ

วัดหน้าพระเมรุเป็นวัดเดียวใน
กรุงศรีอยุธยาที่ไม่ได้ถูกพม่าทำลาย
ในวัดนี้มีพระประธานองค์หนึ่ง ซึ่งมี
พระนามว่า “พระพุทธรูปนิมิตวิชิตมาร
โมลีศรีสรรเพชญ์บรมไตรโลกนาถ”
มีขนาดหน้าตักกว้าง 9 ศอก สูง 3 วา

²⁷ หมายถึง หัว (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1149)

²⁸ หมายถึง ถูกทำให้ตกลงมา (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1311)

หล่อด้วยโลหะ²⁹ ปิดทองทั้งองค์ จึงเป็นพระสัมฤทธิ์³⁰ ขนาดใหญ่ในสมัยอยุธยาตอนต้น พระประธานองค์นี้มีความสมบูรณ์งดงามมาก ลักษณะของพระพุทธรูปทรงเครื่องแบบจักรพรรดิราช³¹ สวมมงกุฏ³² มีสร้อยสังวาลด้วย

น่าสนใจดี หมิงเพิ่งเคยเจอพระที่เหมือนแตงหน้าเป็นครั้งแรกเลย แล้วหมิงมีคำถามหนึ่ง ถ้าพวกเราอยากเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เราจะไปอย่างไรคะ

วันนี้ พลอยจะพาหมิงไปนั่งรถตุ๊กตุ๊กหน้ากบไปเที่ยวในจังหวัดนี้เลย รู้ไหม ทำไมรถตุ๊กตุ๊กนี้ถึงเรียกว่า รถตุ๊กตุ๊กหน้ากบ มาดูรูปนะ จะได้เข้าใจค่ะ

54. รถตุ๊กตุ๊กหน้ากบ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

²⁹ หมายถึง ธาตุที่ถลุงจากแร่แล้ว (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1092)

³⁰ หมายถึง โลหะเจือชนิดหนึ่ง ส่วนใหญ่ประกอบด้วยทองแดงกับดีบุก (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1211)

³¹ หมายถึง พระราชาธิราช (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 309)

³² หมายถึง เครื่องสวมพระเศียรพระมหากษัตริย์ เศียรพระพุทธรูปทรงเครื่องหรือเทวรูปเป็นต้น มีลักษณะต่าง ๆ กัน โดยปริยายใช้เรียกเครื่องประดับศีรษะที่มีลักษณะเช่นนั้น (ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 875)

เรื่อนำรู้: ภูมิหลังประเทศไทย----สมัยอยุธยา

	ชื่อ: พระนครศรีอยุธยา
	ตำแหน่งในอดีต: เมืองหลวง
	ปีเกิด: พ .ศ.1893 (ค.ศ. 1350)
	อายุ: 417 ปี
	จำนวนผู้ปกครอง: 33องค์

55. เมืองโบราณอยุธยา

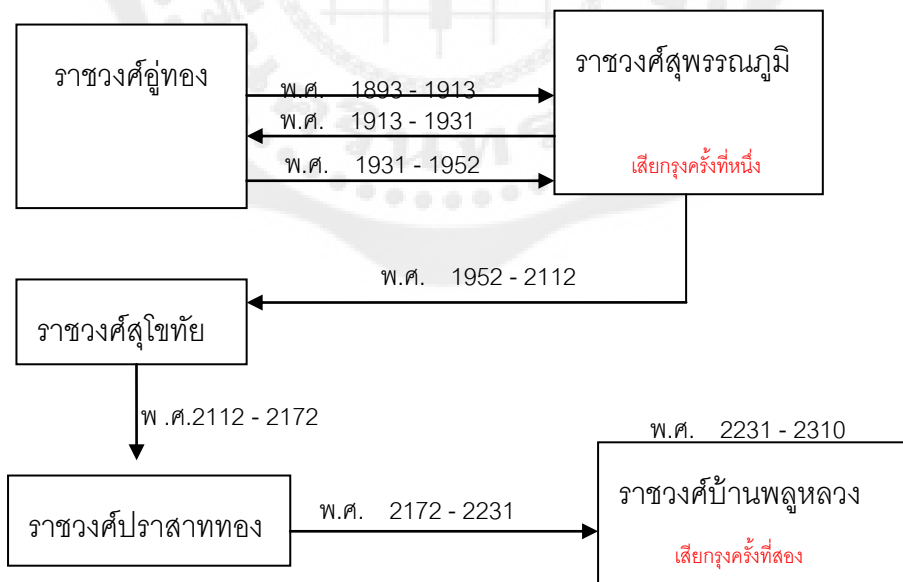
สังเขปประวัติ

พ .ศ.1893 ได้รับการสถาปนาและสร้างผังเมืองแบบเมืองอโยธยา ตั้งชื่อว่า **กรุงศรีอยุธยา**

พ.ศ. 2054 เริ่มติดต่อกับโปรตุเกส

พ.ศ. 2112 ทำสงครามกับพม่า เสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่หนึ่ง

วันที่ 7 เมษายน 2310 ทำสงครามกับพม่า เสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่สอง

หมายเหตุ

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และเป็นเมืองหลวงเก่าของสมัยอยุธยา เมื่อเดินทางเข้าไปเยี่ยมชม ควรเคารพสถานที่ให้ด้วย

แบบฝึกหัด

จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยการเขียน

1. ทำไมคนไทยนิยมไหว้พระแก้ววัด

.....

.....

2. จังหวัดพระนครศรีอยุธยามีความสำคัญอย่างไร

.....

.....

3. เมื่อเข้าชมโบราณสถาน ควรทำอย่างไรถึงเหมาะสม

.....

.....

4. พระพุทธรูปปางวิตริตมารโมลีศรีสรรเพชญ์บรมไตรโลกนาถมีอะไรที่แตกต่างจากพระพุทธรูปอื่นๆ

.....

.....

5. ราชธานีหมายถึงอะไร

.....

.....

แบบทดสอบท้ายบท

คำชี้แจง ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

1. ปัจจุบันพระนครศรีอยุธยาเป็นชื่อของอะไร
 - ก. ตำบล
 - ข. อำเภอ
 - ค. จังหวัด
 - ง. เมืองหลวง
2. ข้อใดเป็นการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมเมื่อไปเที่ยวสถานที่ทางประวัติศาสตร์
 - ก. ทิ้งขยะที่สถานที่กำหนดไว้
 - ข. ขีดเขียนบนโบราณวัตถุ
 - ค. ปีนป่ายโบราณสถาน
 - ง. เคลื่อนย้ายสิ่งต่างๆ
3. นักท่องเที่ยวคนใดมีการกระทำที่เคารพสถานที่พุทธศาสนา
 - ก. มิสให้หมวกไหว้พระ
 - ข. หวานใส่กระโปรงสั้น
 - ค. หลินใช้เท้าชี้ไปทางพระพุทธรูป
 - ง. รุจกับปลานั่งพับเพียบถ่ายรูปอย่างสุภาพ
4. ทำไมคนไทยนิยมไปไหว้พระเก้าวัดในเทศกาลปีใหม่
 - ก. เพื่อทำบุญ
 - ข. เพื่อครอบครัว
 - ค. เพื่อมีความสุข
 - ง. เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตในปีใหม่
5. ข้อใดเป็นการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเมื่อไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์
 - ก. ถ่ายรูปสิ่งของโดยได้รับอนุญาต
 - ข. สูดบุหรืในห้องจัดตั้งโบราณวัตถุ
 - ค. พูดคุยด้วยเสียงพอสสมควร
 - ง. แต่งกายเรียบร้อย

6. กรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าครั้งแรกระหว่างพ.ศ.ใด
- ก. 2090 – 2140
 - ข. 2039 - 2089
 - ค. 2009 – 2038
 - ง. 1939 - 2008
7. ข้อใดเป็นมารยาทที่พึงปฏิบัติที่เข้าชมโบราณสถาน
- ก. นาย ก ค่อยโทรศัพท์ด้วยเสียงดัง
 - ข. นาย ก ยืนบนพระพุทธรูปเพื่อถ่ายรูป
 - ค. นาย ก ห้ามเพื่อนเขียนหนังสือบนวัตถุโบราณ
 - ง. นาย ก หยิบโบราณวัตถุเก็บไว้เพื่อเป็นของที่ระลึก
8. ข้อใด**ไม่ใช่**ความสำคัญของพุทธศาสนา
- ก. เป็นรากฐานทางวัฒนธรรม
 - ข. เอกลักษณ์มรดกของชาติไทย
 - ค. เป็นเครื่องป้องกันจากภูติผีปีศาจ
 - ง. เป็นศูนย์รวมจิตใจของชนชาวไทยให้มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน
9. สมัยกรุงศรีอยุธยาสถาปนาขึ้นปีไหน
- ก. พ .ศ.1897
 - ข. พ .ศ.1895
 - ค. พ .ศ.1893
 - ง. พ .ศ.1891
10. จังหวัดอยุธยาได้รับขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกในสาขาใด
- ก. วัฒนธรรม
 - ข. การศึกษา
 - ค. วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ
 - ง. สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
-

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล

Miss Yu Jiang

เกิด

25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2532

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

20/27 ซอยประชาราษฎร์บำเพ็ญ 11

ถนนประชาราษฎร์บำเพ็ญ แขวงห้วยขวาง

เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2555

Bachelor of Arts (B.A.) Program in English and Thai

The College of Arts and Sciences Yunnan Normal University

พ.ศ. 2560

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(ศศ.ม) สาขาวิชาภาษาไทย

แขนงการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ